

உ.
சிவாமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

உமாபதி சீவாசாரியர் அருள்ச் செய்த
திருவருட் பயன்
மூலமும்,

இலக்கிய அலாதித் பண்டிதமணி

சி. கணபதிப்பிள்ளை

அவர்கள்

செய்த உரையும்,

வெளியீடு :

பண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச் சபை,
உரும்பிராய்.

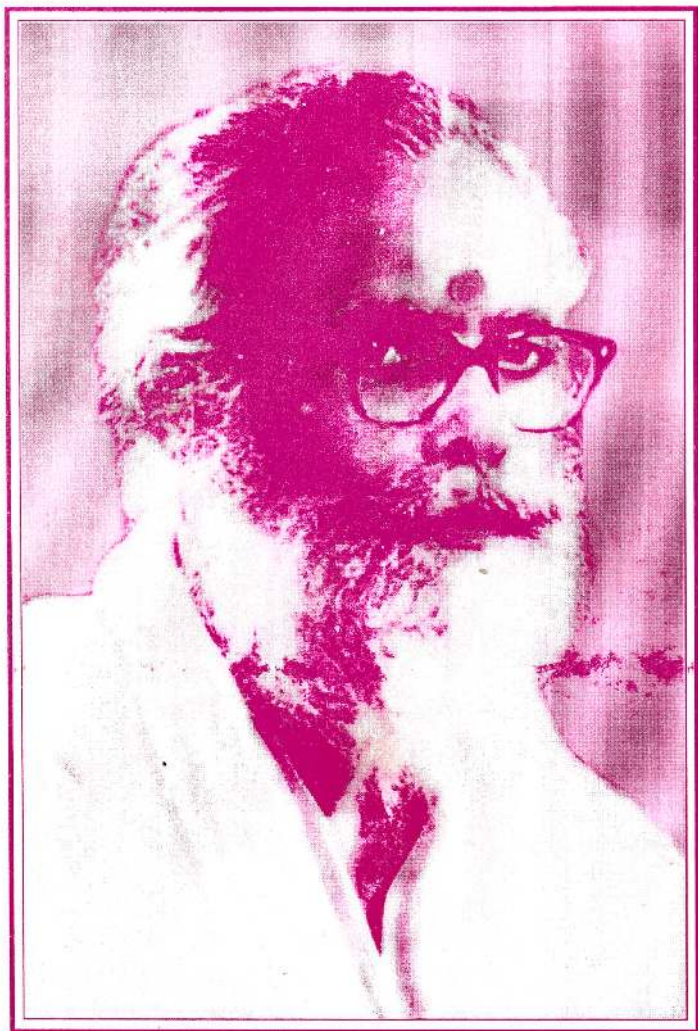
15.07.2007

இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமணி

சி. கணபதிப்பிள்ளை

அவர்கள்

உ-
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

**உமாபதி சீவாசாரியர் அருளிச் செய்த
திருவருட் பயன்
மூலமும்,**

**இலக்கிய அலாந்தி பண்டிதமணி
சி. கணபதிப்பிள்ளை
அவர்கள்
செய்த உரையும்,**

**வெளியீடு :
பண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச் சபை,
உரும்பிராய்.**

15.07.2007

நூல் : திருவருட்பாயன் - உரை

ஆக்கியோன் : இலக்கிய கலாநிதி
பண்டிதமணி. சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்

கணனி வாடிவமைப்பு : “மவுஸ்” நிறுவனம், திருவிடைமருதூர்.

அச்சுப் பதிப்பு : சிவரஞ்சனம் ஓவ்வெந் பிறிண்டேர்ஸ்,
பனாலி வீதி, கோண்டாவில்.
தொ.பே.இல : 021 222 6722

வெளியீடு : பண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச் சபை
உருமபிராய்.

பதிப்புரிமை : திரு. சி. சதாசிவம்

பிரதி ஒன்றின் விலை : 150 ரூபாய்

அவையடக்கம்

திருவள்ளுவர் வேதம்;

திருவகுட் பாயன்; ஆகமம்; அருணால்.

“புணர்ந்தாற் புணருந் தொறும் புதிது” அது.

அதற்கு உரைகாண
நாம் யார்?

சி.க

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
வெய்யியீட்டுரை	- v - vii
உமாபதி சிவாசாரியார் வரலாறு	- viii - x
திருவருட் பயன் - உரைப்பாயிரம்	- 1 - 2
அதிகாரம் - க. பதிமுதுநிலை	- 3 - 13
அதிகாரம் - உ. உயிரவை நிலை	- 14 - 25
அதிகாரம் - ஁. இருணர்மல நிலை	- 26 - 36
அதிகாரம் - ச. அருளது நிலை	- 37 - 46
அதிகாரம் - ரு. அருளுரு நிலை	- 47 - 57
அதிகாரம் - ஈ. அறியு நெறி	- 58 - 67
அதிகாரம் - ஏ. உயிர்விளக்கம்	- 68 - 75
அதிகாரம் - அ. இன்புறு நிலை	- 76 - 85
அதிகாரம் - கூ. ஐந்தெழுத்தருணிலை	- 86 - 101
அதிகாரம் - க0. அணைந்தோர் தன்மை	- 102 - 114
அருஞ்சொற் பொருள் - அநுபந்தம்	- 115 - 127
பண்டிதமணி சி. க. அவர்கள் எழுதியவை	- 128

வெளியீட்டுரை

இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் எழுதிய நூல்கள் இருபத்தாறு இதுவரை வெளிவந்துள்ளன. கண்ணகி தோத்திரம், கதிர்காம வேலவன் பவனி வருகின்றான், சைவநற்சிந்தனைகள், கந்தபுராண கலாசாரம், கந்தபுராண போதனை, சிவராத்திரியிற் சிந்திக்கத் தக்கவை, இருவர் யாத்திரிகர், சமயக் கட்டுரைகள், கந்தபுராணம் தகட்காண்டம் உரை, நாவலர், நாவலரும் கோயிலும், கோயில், ஆறுமுகநாவலர், அத்வைத சிந்தனை என்பவை சமயஞ் சார்ந்த நூல்களாம்.

கந்தபுராணம் தகட்காண்டத்துக்குப் பண்டிதமணி அவர்கள் செய்த உரை மிகவும் பிரசித்தமடைந்தது. குறித்த உரை நூல் யானை மீது ஏற்றப்பட்டுப் பேராதனை வீதி வழியே ஊர் வலமாகக் கொண்டுவந்து பேராதனைப் பல்கலைக்கழகக் கலை மண்டபத்தில் பேரறிஞர்கள் பலர் முன்னிலையில் அரங்கேற்றப்பட்டது. பேராதனைப் பல்கலைக்கழக இந்துமன்றம் 25.01.1967 புதன்கிழமை முற்பகல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் எடுத்த இப்பெரும் விழா சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.

குறித்த அரங்கேற்று விழாவில் சிங்களத் துறைப் பேராசிரியர் E. R. ஹெட்டி ஆராய்ச்சி அவர்கள் பேசுகையில்,

“பதினோராம் நூற்றாண்டில் புராக்கிரமயாகு மன்னன் பூஜாவளி என்ற நூலை யானை மீதேற்றி நகர்வலம் வந்து அரங்கேற்றம் செய்தான். அதன்பின் இருபதாம் நூற்றாண்டில் இன்றுதான் அப்படியானதொரு பெருவிழாவாகக் கந்தபுராணம் தகட்காண்டம் உரைநூல் வெளியீட்டு விழா சிறப்பாக நடந்திருக்கிறது.”

என்று கூறினார். இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட அறிஞர் சபை கரகோஷம் செய்து மகிழ்ந்தது.

இலக்கிய சமயக் கட்டுரைகளை மிகவும் விரும்புடன் ஆயிரக்கணக்கில் எழுதிக் குவித்த பண்டிதமணி அவர்களுக்கு, பழம் பெரும் நூலாகிய கந்தபுராணம் தகட்காண்டத்துக்கு உரையெழுத வேண்டும் என்ற எழுச்சி எவ்வாறு உண்டானது என்பதைச் சிறிது சிந்திக்கலாம்.

ஈழமணித் திருநாட்டில் உரையாசிரியர் என்ற சிறப்பைப் பெற்றவர் மட்டுவில் க. வேற்பிள்ளைப் புலவர் அவர்கள். மட்டுவில் வேற்பிள்ளைப் புலவர் அவர்களின் அரவணைப்பில் தமது இளமைப் பருவத்தைக் கழித்தவர் பண்டிதமணி அவர்கள். அந்தப் பரம்பரை உரை எழுதும் எழுச்சியைப் பண்டிதமணி அவர்களுக்கு அளித்திருக்கலாம்.

பண்டிதமணி அவர்களது தாயார் பெயர் வள்ளியம்மை. அவரது ஊர் தனாங்கிளப்பு. அங்கே கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் காரைத்தூ விநாயகர் திருக்கோயிலில் பல்லாண்டு காலமாகத் தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்த கந்தபுராணப் பாட்பில் பண்டிதமணி அவர்கள் பாங்குபற்றி வாசிப்பார். பயனும் சொல்லுவார். கந்தபுராணம் தகட்காண்டத்துக்கு உரையெழுதும் எழுச்சியைக் காரைத்தூ விநாயகப் பெருமானும் அருளி இருக்கலாம்.

உரைநயச் சக்கரவர்த்தி ஸ்ரீஸூரீ. ஆறுமுகநாவலர் பெருமான். கவிநயச் சக்கரவர்த்தி வித்துவ சிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை. இருவர் சரித்திரங்களையும், எழுத்தெண்ணிப் பாடித்தவர் பண்டிதமணி அவர்கள். புராணபடனங்களில் பாங்குபற்றிச் சிறப்பித்தவர்களாகிய நாவலர்பெருமான், வித்துவ சிரோமணி இவர்களது சரித்திரத்திலே பண்டிதமணி அவர்கள் கொண்ட ஈடுபாடும் உரை எழுதும் பணியில் இவரைத் தூண்டி இருக்கலாம்.

கந்தபுராணம் தகட்காண்டத்துக்கு உரையெழுதி வெளியீடு செய்த பின்னர், உமாபதி சிவாசாரியர் அவர்கள் அருளிச் செய்த திருவருட்பயன் என்கின்ற அருணாலுக்கு உரை எழுதும் பணியில் ஈடுபடலானார். அருணால்களுக்கு உரையெழுத நாம் யார் என்ற அச்சமும் அவர்களுக்கு இருந்தது. எனினும் திருவருட்பயன் பாடல்களுக்கு உரை எழுதும் பணியில் தொடர்ந்தும் ஈடுபட்டு உரையைப் பூர்த்தி செய்தார்.

திருவருட் பயனுக்கும் பலர் உரை எழுதியுள்ளார்கள். இங்கே வாழ்ந்த சைவப் வயிரியார் புலோலி, சு. சிவபாதசுந்தரம் ஐயா அவர்களும் உரை கண்டிருக்கின்றனர். இவர்களை நன்கு அறிந்திருந்தும் பழைய உரை ஆசிரியர்கள் வழியில் நூட்பமான கருத்துக்களைத் திருவருட்பயன் உரை வாயிலாக இங்கே எடுத்துக் காட்டி இருக்கின்றார் பண்டிதமணி அவர்கள். இந் நூலைப் படிப்பவர்கள் வயிரதும் பயன் பெறுவார்கள் என்று நம்புகின்றோம்.

பண்டிதமணி அவர்கள் ஜீவந்தராக இருந்த காலத்தில் இந்நூலை வெளியிட எமக்கு வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. பண்டிதமணி அவர்கள் சிவபதம் அடைந்து இருபத்தொரு ஆண்டுகளாகின்றன. திருவருட் பயன் உரைநூலை இப்பொழுது வெளியிட இறைவன் திருவருள் கைகூடி உள்ளது.

இவ்வரைநூலிற் காணப்படும் அருஞ் சொற்களுக்கு விளக்கம் தந்துள்ளார் சிறுவை கிழார் சைவப்புவவர் பண்டிதர் இ. செல்வத்துரை அவர்கள். நூலின் இறுதியில் இவ்விளக்கம் அநுபந்தமாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலிற் காணப்படும் விஷயங்களைக் கணனியில் பதித்துத் தந்தவர்கள் இணுவில் “மவுஸ்” நிறுவனத்தினர். கோண்டாவில் சிவரஞ்சனம் அச்சுத்தினர் அச்சிட்டு அழகுபடுத்தியுள்ளார்கள்.

சரவைத் தாங்களை மூலப்பிரதியுடன் ஒப்பீடு செய்து வேண்டிய திருத்தங்களைச் செய்துதவியவர்கள் மயிலங்கூடலூர் பி. நடராஜன், சோ. பரமசாமி, சி. சதாசிவம் என்பவர்களாவர்.

இந்நூல் வெளியீட்டுக்குரிய சகல பொறுப்புக்களையும் ஏற்றுக் கொண்டவர் பண்டிதமணி அவர்களது அன்பு மாணவரான பிரசித்த ஷாத்தாரிசு ச. தங்கமாமயிலோன் அவர்கள்.

சம்பந்தப்பட்ட அனைவருக்கும் பண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச்சபை தனது மனமார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவிக்கின்றது.

உரும்பிராய் மேற்கு,

உரும்பிராய்.

15.07.2007

அ. பஞ்சாட்சரம்

காரியதரிசி

பண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச் சபை.

vii

உமாபதி சிவாசாரியர் வரலாறு

“குறைவிலருண் ஞானமுதல் கொற்றங் குடியார் தம்
நறைமலர்த்தாட் கன்புபெற்று நாமிகுய் தெந்நாளோ”

மறைஞான சம்பந்தருடைய மாணவராகிய உமாபதி சிவம் தில்லை வாழ் அந்தணர் மூவாயிரவாயில் ஒருவர், சந்தானகுரவர் நால்வருள் கடையவர். இவர் சிதம்பரத்தைச் சார்ந்த கொற்றவன் குடி என்னுங் கிராமத்தில் வசித்து வந்தமையால் கொற்றங்குடி முதலியாரென்று அழைக்கப்பட்டார். இப்பெரியார் வேதசிவாகமங்களைக் கசடறக்கற்று அவற்றின் படி நின்றவர். வடமொழியிலும், தமிழிலும் பெரும் புலமையுடையவர். சிவ பத்தியிலும் அடியார் பத்தியிலும் சிறந்தவர்.

ஒருநாள் இச்சிவனார் நடராசப் பெருமானைப் பூசித்துத் திரும்பும்போது அக்காலத்தில் இவருக்கு ஏற்பட்டிருந்த சிவிகை, தீவர்த்தி, கொடி, பரிவாரம் முதலிய விசுவகனோடு வீதி வழியே சென்றார். இவரது ஆடம்பரத்தைக் கண்ட மறைஞான சம்பந்தர் “யட்ட கட்டையிற் பகற்குருடன் போகின்றான் பாருங்கள்” என்று குறிய்யாகக் கூறினார். இதனைக் கேட்ட நாயனார் சிவிகையினின்றும் உடனே கிறங்கி மறைஞான சம்பந்தரை வணங்கி, அவர்வழியே நடப்பாராயினார். சம்பந்தர் சிவனாரது மேலான நிலையை உலகினருக்கு அறிவிக்கும் வொருட்டுத் தாம் புடைவை நெய்ப்பவர் வீதிக்கு ஒரு நாள் சென்று அங்குள்ளவாபிடம் நெசவுக்கு வைத்திருக்கும் கூழை வொங்கிப் பருகினார். அப்படிப் பருகாங்கால் அவரது முழங்கை வழியாக ஒழுகிய சேடத்தை அருகேயிருந்த உமாபதியார் ஏற்றுப் பேரானந்தத்துடன் மாந்தினார். இச்செயற் கருஞ் செய்கையை அறிந்த மற்றைய தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் சிவாசாரியரது உன்னத நிலையை அறியாது அவரைப் பழித்தனர் என்றும், நடேசப்பெருமானைப் பூசிக்க ஓட்டாதபடி அவரைத் தடுத்தனரென்றும் சொல்வர்.

சிவாசாரிய சுவாமிகளிடம் திருவருள் சிறப்பூற்று விளங்கிய தென்பதற்குப் பின்வரும் மகிமைகள் சான்று கூறும் :-

(1) பெற்றான் சாம்பான் என்னும் பஞ்சமகூல சிவபக்தனுக்குச் சபாநாயகரது,

“அடியார்க் கெனியன் சிற்றம்பலவன் கொற்றங்
குடியாற்கெழுதிய கைச்சீட்டுப் - படியின்மிசைப்
பெற்றான் சாம்பனுக்குப் பேத மறத் தீக்கைசெய்து
முத்தி கொடுக்க முறை.”

என்னுந் திருமுகப் பாசுரத்தின் படி முத்தி கொடுத்து அருளினார். பின்பு அச்சாம்பானுடைய மனைவியும் அரசன் முதலியவர்களும் காணப்

மரபிக்குவமடைந்திருந்த முள்ளிச்செடி ஒன்றினுக்கு முத்தி கொடுத்து அருளினார்.

(2) சிதம்பரத்தில் நிகழும் மார்கழித் திருவாதிரைத் திருவிழா ஒன்றிலே கொடியேறாது தடைப்பட்டு நின்றபோது “கொடிக்கவி” என்னும் சிறுநூலைப் பாடி ஏறச்செய்தருளினார்.

(3) சிதம்பர மான்மியங்கள் பல. அவற்றுள் கோயிற்புராணம் ஒன்று. இது சிவனார் பாடியது. இப்புராணம் அராங்கேற்றப்படாமல் பேசுபவர்கள் வைக்கப்பட்டிருந்த பொழுது, தாம் உமாபதி சிவத்தின் பேசுபவர்கள் மறைந்து இருப்பதாகச் சபாநாயகர் தில்லைவாழ்ந்தணர்களுக்கு அறிவித்தமையும் அவர்கள் ஆசாரிய சுவாமிகளைத் தேடிவந்து கோயிற்புராணத்தை அராங்கேற்றச் செய்தனர்.

சிவனார் இயற்றிய நூல்களாவன :-

சித்தாந்த அட்டகம் (சிவம்பிரகாசம், திருவருட் பயன், வினா வெண்பா, யோற்றிப் பஹொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிதோது, உண்மைநெறி விளக்கம், சங்கற்ப நிராகரணம்) கோயிற் புராணம், திருத்தொண்டர் புராணம், சேக்கிழார் புராணம், திருமுறைகண்ட புராணம், திருப்பதிக்கோவை, சிவநாமக்கவிவெண்பா, பெளட்கராகம், வடமொழி வியாக்கியானம் முதலியன. இவற்றுள் சிவம்பிரகாசமாவது எளிய செய்யுள் நடையில் முதல் நூலாகிய சிவஞானயோதம் அதன் வழிநூலாகிய சிவஞான சித்தியார் ஆகிய இவ்விரு நூல்களுட் கூறப்பட்ட விஷயங்களைச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைப்பது. பாசம்பற்று நீங்க ஞானம் பெற்றுத் திருவடியை அடையும் முறையைத் தெளிவாய்க் காட்டுவது.

திருவருட்பயன் நூறு திருக்குறட் பாக்களால் சித்தாந்தக் கருத்துக்களைச் சுருங்கக் கூறுவது.

கோயிற்புராணம் சிதம்பரத்தின் பெருமையைக் கூறுவது. இதன் கண் சைவசித்தாந்த நுண் பொருள்கள் ஆங்காங்கு கூறப்பட்டுள்ளன. ஏனைய நூல்களும் இத்தன்மையனவே.

சுவாமிகள் விளங்கிய காலம் இப்போதைக்கு 650 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரென்பது அவர்கள் இயற்றிய சங்கற்ப நிராகரணத்தால் தெரிகின்றது.

சுவாமிகளின் பரம்பரையில் வந்த மாணவரே திருவாவடுதிறை ஆதீனத் தாபகராகிய நமச்சிவாய தேசிகரும் தருமபுர ஆதீனத் தாபகராகிய ஞானசம்பந்த தேசிகருமாம். சுவாமிகளின் திருக்கோயில் கொற்றவன் குடியில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இவர் சிவபதமடைந்த தினம் சித்திரை அத்தமாகும்.

மெய்கண்டசாத்திரமெனப்படும் சித்தாந்த சைவஞான சாத்திரங்கள் திருவுந்தியார் முதற் சங்கற்ப நிராகரணம் இறுதியாக வரும் பதினான்குமாம். அவற்றின் பெயரும் முறையும் மின்வரும் வெண்பாவால் அறியலாம்.

உந்தி களிறு வுயர்யோதஞ் சித்தியார்
 பிந்திருபா வுண்மைப் பிரகாசம் - வந்தவருட்
 பண்புவினா யோற்றிகொடி பாசமினா நெஞ்சுவிடு
 உண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று.

நூல்

ஆசிரியர்

1. திருவந்தியார்	திருவியவூர் உய்யவந்த தேவநாயனார்
2. திருக்களிற்றுப்படியார்	திருக்கடவுர் உய்யவந்த தேவநாயனார்
3. சிவஞானயோதம்	மெய்கண்டதேவநாயனார்
4. சிவஞானசித்தியார்	
5. இருபா இருபஃது	} அருணாந்தி சிவாசாரியர்
6. உண்மை விளக்கம்	
7. சிவப்பிரகாசம்	} மனவாசகங் கடந்தார்
8. திருவருட்பயன்	
9. வினாவெண்பா	} உமாபதி சிவம்
10. யோற்றிப் பஃறாடை	
11. கொடிக்கவி	
12. நெஞ்சுவிடுதாது	
13. உண்மைநெறி விளக்கம்	
14. சங்கற்ப நிராகரணம்	

மேற்கூறிய தமிழ்ச் சித்தாந்த சாத்திர நூல்களுக்குச் சார்பாகப் பின்வந்தவர்களால் பல நூல்கள் ஆக்கப்பட்டன. அவை தருமபுரம் திருவாவடுதிறை ஆதீனங்களிலிருந்த சிவானுபவச் செல்வர்களால் அவ்வப்போது இயற்றப்பட்டவை. அவை பண்டார சாத்திரமென வழங்கப்படும். சிற்றம்பல நாடிகள் சாத்திரக் கொத்து, முத்தி நிச்சயம், சிவநெறிப் பிரகாசம், தத்துவப் பிரகாசம், சிவயோக சாரம் முதலியன இவ்வரிசையிற் சேர்ந்தனவாம்.

திருவந்தியார், சிவஞானயோதம், சிவஞானசித்தியார், இருபா இருபஃது, சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், உண்மை விளக்கம், உண்மைநெறி விளக்கம், கொடிக்கவி, வினாவெண்பா முதலிய நூல்கள் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இம்மொழிபெயர்ப்பின் மூலமாகவே ஏனையோருக்குச் சைவசித்தாந்தக் கொள்கை இன்னதென்று தெரியலாயிற்று. இவ்வாறு ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துப் பெரும்புகழ் படைத்தவர் எனது நண்பரும், பேரறிஞருமாகிய நல்சசாமிய் பிள்ளையவர்களாம்.

“சித்தந் தெளிந்து சிவமானோ ரெல்லார்க்குங்
 கொத்தடிமை யான குடிநான் பராபரமே.”

திருமயிலை

சே. வெ. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

உமாபதிசிவாசாரியர் அருளிச் செய்த

திருவருட்பயன்

உரைப்பாயிரம்

திருவருளுக்குப் பயன் சிவப்பிரகாசம்.
சிவப்பிரகாசத்துக்குப் பயன் சிவஞானசித்தி.
சிவஞானசித்திக்குப் பயன் சிவஞானபோதம்.

உயிர்கள் திருவருள் வழிநின்று சிவம் பிரகாசிக்கப்பெற்று, அதனால், சிவஞானம் சித்தித்துச் சீவபோதம் கீழாகச் சிவபோத மேற்கொள்ளற் பாலன. சிவபோத மேற்கொள்ளுதல் சிவமயமாதல்.

இவ்வாற்றால் பிரகாசம் சித்தி போதங்களைப் படிமுறையானனுகுதற்கு உபகாரஞ் செய்வது திருவருட்பயன் என்பது பெறப்படும்.

காப்பு

நற்குஞ் சரக்கன்று நண்ணிற் கலைஞானங்
கற்குஞ் சரக்கன்று காண்.

நற்குஞ்சரக்கன்று — நல்ல யானைக் கன்றாகிய விநாயகக் கடவுளை, நண்ணில் — அணுகினால், கலை ஞானம் — கலைகளும் ஞானமும், கற்குஞ் சரக்கன்று — வருந்திக் கற்கும் பண்டங்களல்ல.

பராசக்தி ஆன்மாக்களுக்கு அருளும் பொருட்டு முகஞ் செய்யும் முதனிலை ஓங்கார வடிவாகிய விநாயகமூர்த்த மாதலின், அம்மூர்த்தம் நற்குஞ்சரக்கன்று என நூலின் முகத்தில் வாழ்த்தப்பட்டது. அதுதான் 'உய்ய என் உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற மெய்' என்று திருவாசகத்திற் பேசப்பட்டது.

நன்மை — அருக்கிரகம். நண்ணுதல் — தாள் தலைப்படுதல். அ. தாவது திருவருள் வழிநிற்றல்.

கலைகள் பற்றுக்களை வேதநெறி செய்பவைகள். கலிப்புக்களாகிய மன எழுச்சிகளை நேர்செய்பவைகள் என்றவாறு. பற்றுக்களாகிய எழுச்சிகளை நேர்செய்யுங் கலைகள் எண்ணில்லாதவைகள். 'கடவுள், பாலரை உணர்த்தும் மேலவர் போல, அருளிய கலைகள் அலகில்' என்பது சங்கற்ப நிராகரணம். பற்றுக்களை வேதநெறியிலே செலுத்தி அடக்குவது வைதிகம். அது அறிவுநெறி எனவும்படும். அவ்வாறு முறையறிந்தடக்குதலை விட்டு, பற்றுக்களை வலிந்தடக்க முயல்வது பயனில் செயல். அது அவைதிகம். திருக்குறளிலே 'ஆற்றின் வருந்தா வருத்தம் பலர்நின்று போற்றினும் பொத்துப் படும்' என்றது காண்க. பற்றுக்களை வலிந்தடக்க முயலுவது கலைகளாகாது அவைதிகமாதல் போல, அவைகளைச் சென்ற வழியிற் செல்ல விரிப்பதும் கலைகளாகாது அவைதிகமாம். 'சென்ற விடத்தாற் செலவிடா தீதொஃஇ நன்றின்பா லுய்ப்ப தறிவு' என அறிவுநெறியாகிய வைதிகம் சொல்லப்பட்டது.

ஞானம், பற்றுக்கள் வேதநெறிப்பட்ட வழி உதிப்பது. இங்கே ஞானமென்றது மெய்ஞ்ஞானிகளது அநுபவத்திலெழுந்த நூல்களை. கற்குஞ் சரக்காய் நிற்பன நூல்களாகலின். நூலென்றதனைக் கலைக்குங் கொள்க. கற்குஞ் சரக்கன்று என்பது கலையுடனும் ஞானத்துடனும் தனித்தனி இயையும்.

இனிக் கலைஞானம் என்பதை மூன்றாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன்றொக்க தொகையாக்கி, கலையால் உதிக்கும் ஞானம் எனப் பொருளுரைப்பினும் அமையும். கலையால் உதித்தலாவது எழுச்சிகள் கலைப்பட்டங்கிய வழி உதித்தல் — கலையின் உபகாரத்தால் உதித்தல் என்றவாறு.

ஓங்கார மூர்த்தியின் திருவருள் வழிப்படின கலைஞானம் எளிதிற் கைவரும்.

நூல்

க. பதிமுது நிலை

[பழைமையும் நித்தியமுமான கடவுள் இயல்பு.]

1. அகர வயிர்போ லறிவாகி யெங்கும்
நிகரிலிறை நிற்கு நிறைந்து.

[நிகரில் இறை அகர உயிர்போல் நிற்கும்;

அறிவாகி நிற்கும்; எங்கும் நிற்கும்; நிறைந்து நிற்கும்.]

நிகரில் இறை — ஒப்பில்லாத இறைவன், அகரவயிர்போல் நிற்கும் — எழுத்துக்களுக்கு அகரவயிர் இன்றியமையாதது போல எல்லாப் பொருளுக்கும் இன்றியமையாததாகி நிற்கும், அறிவாகி நிற்கும் — சித்து, அசித்து இரண்டற்கும் உள்ளறிவாகி நிற்கும், எங்கும் நிற்கும் — ஆன்மாக்களின் அறிவு விளங்குமிடமெங்கும் நிற்கும், நிறைந்து நிற்கும் — சர்வ வியாபியாகி அத்துவிதமாகிக் கலந்து நிற்கும்.

எழுத்தோசைகளின் தொடக்கமும் குக்குமமுமான நிலை, அகரம். அது பல் இதழ் முதலிய உறுப்புக்களின் உதவியின்றி இயல்பாய் நிற்பது; உயிர்களை உயிர்ப்பித்து அவ்வுயிர்கள் மூலம் மெய்களை இயக்குவது. அகரம் இல்லையாயின் எழுத்துக்கள் இல்லை. இறைவனது குறிப்பில்லையாயின் ஒன்றுமில்லை. அவன் அவள் அது என்னும் பொருளுணர்ச்சி உண்டாகும்படி அவ்வவற்றின் தனித்தன்மையை விளக்கஞ் செய்பவன் இறைவனே.

‘வானிற் கலப்பு வைத்தோன் காண்க;

காலின் ஊக்கங் கண்டோன் காண்க;

அனைத்தனைத் தவ்வயின் அடைத்தோன் காண்க.’

என்பது திருவாசகம். அகரவுவமை இப்பொருள் தருதலை ‘ஒன்றென்றதொன்றே’ என்னும் சிவஞானபோத வெண்பாவிற் காண்க.

ஆன்மா அறிவித்தாலன்றி அறியாதது. கண் முதலிய கருவியின்றி அறியமாட்டாதது. சித்தாகிய ஆன்மாவுக்கும், சடமாகிய கண்ணுக்கும் காட்சியறிவு கொடுப்பவன் இறைவனே. அறிவென்று

அறியப்படுவன அனைத்துக்கும் மூல நிலையான அறிவு இறைவனே. அதனால் அறிவாகி நிற்கும் என்றார். உலகிற் காணப்படும் அறிவு விளக்கம் இறைவனது பிரகாசமே என்றறிக.

எங்கும் நின்றல் ஞானக்கண்ணாற் காணுமிடத்தும், ஊனக்கண்ணாற் காணுமிடத்தும் நின்றல். சூரியப் பிரகாசம் கண்ணொளியினும் பொருளினும் கலந்து கண்ணுக்குக் காட்டுவது போல, இறைவன் ஊனக்கண்ணாற் காணுமிடத்தும் நின்று காட்டிக் காண்பனென்பது உய்த்துணர்க.

நிறைந்து நிற்கும் என்பதற்கு ஞானிகளால் இடையீடின்றி அநுபவிக்கப்பட்டு நிற்கும் எனவும் உரைக்க.

நிகரில் இறை என்றார் அனைத்தையுங் கடந்தவனாதலின். 'உள்ளத் துணர்ச்சியிற் கொள்ளவும் படாஅன்' என்பது திருவாசகம்.

இறை என்றார், சங்கார காரணன் ஆதலின். சிவஞானபோதம் 'அந்தம்', 'ஒடுங்கி' என்றும்; சித்தியார் 'ஈறுமாகி' என்றும் இறைவனைக் குறிப்பன. பாசத்துக்கு இறுதி செய்பவனும், பரமுத்தியாகிய இறுதியாயுள்ளவனும் ஆதலின் 'இறை' என்னுந் திருநாமத்தினாற் பதியை உணர உணர்த்தினார்.

அகரவுயிர்

'அகர முதலான்' என்று சம்பந்தர் இறைவனைப் பாடுகின்றார். 'ஒன்றின்றால் அக்கரங்க ளின்றா மகர வுயிரின்றேல் இக்கிரமத்தென்னு மிருக்கு' என்பது சிவஞானபோதம். 'அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி பகவன் முதற்றே யுலகு' என்பது திருக்குறள்.

அனைத்தையுங் கடந்ததும் முத்திப் பெரும்பயனாயுள்ளதுமான பதி உயிராகி அறிவாகி எங்கும் நிறைந்து கிருபா சமுத்திரமாய் நிற்கின்றது; அதனை அறிக என்றிவ்வாறு பதிமுது நிலை பேசுகின்றார்.

கடவுள் சர்வ வியாபகர்.

2. தன்னிலைமை மன்னுயிர்கள் சாரத் தருஞ்சத்தி
பின்னமிலா னெங்கள் பிரான்.

[எங்கள் பிரான், தன்னிலைமை மன்னுயிர்கள் சார
தரும் சத்தி பின்னம் இலான்.]

எங்கள் பிரான் — எங்கள் தலைவன், தன் நிலைமை — தனது சிவமாந்தன்மையை, மன்னுயிர்கள் சார — நித்தியமான உயிர்கள் சார்ந்து அதன் வண்ணமாகும் பொருட்டு, தரும் சத்தி பின்னம் இலான் — உபகரிக்கின்ற அருட்சத்தியின் வேறாகாதவன்.

சத்தி பின்னமிலான் என்றார், சிவமும் சத்தியும் அபின்னமாய்ச் சூரியனும் அதன் பிரகாசமும் போல நின்றலின். சிவம் குணி; சத்தி குணம்.

தன் என்றது சிவத்தை. சிவசத்தி எனினும் பொருந்தும். முன்னைய பொருளில் 'சார' என்பது பின்னமிலான் என்பதனோடும், பின்னைய பொருளில் 'தரும்' என்பதனோடும் இயையும். இனித் 'தன்' என்றது ஆன்மாவை எனக் கொண்டு, உயிர்கள் தமது இயற்கை நிலையைச் சாரும்பொருட்டு என்றுரைப்பதும் பொருந்தும். ஈண்டுத் தன் என்பது ஒருமை குறியாது சுவ என்னும் பொருளைத் தந்தது. சுவநிலை என்பது சுவரூபம். இயற்கை நிலை என்றபடி. ஆன்மா ஒன்றைச் சார்ந்தன்றி நில்லாதது. சித்தாகிய ஆன்மா இன்ப அத்துவித சூக்கும சித்தாகிய சிவத்தைச் சார்ந்து நிலைபெறுதல் இயற்கைநிலை; சடமாகிய பாசத்தைச் சார்ந்து அவத்தைப்படுதல் விகாரமென்க. பொய்யென்பதுமது. ஆன்மா சிவத்தைச் சார்ந்து நிற்கும் பரமுத்தி நிலை திருக்குறளிலே 'பேராவியற்கை' எனப்படும். இயற்கைநிலை சொரூபம் எனவும், விகாரம் தடத்தமெனவும் சொல்லப்படும். தடத்தம் அயலிடத்திருப்பது; ஒரு பொருள் மற்றொரு பொருளைச் சார்ந்து தோன்றுவது.

மன்னுயிர்கள் என்றார், ஆன்மா நித்தியமாதலின்; நித்திய முத்திநிலையே அதன் இயற்கை நிலையென்ப துணர்த்துதற்கு.

உயிர்கள் சார்ந்ததன் வண்ணமாதல் பற்றிச் 'சார' என்ற சொல் பிரயோகிக்கப்பட்டது. அவை பாசச் சார்பை விட்டுச் சிவத்தைச் சாரவேண்டுமென்பது குறிப்பு. 'சார்புணர்ந்து சார்புகெட வொழுகின்' என்பது பொய்யாமறை.

சிவம் இருந்தபடியிருக்கச் சத்தி தநு கரண புவன போகங்களைத் தருதலின் 'தருஞ்சத்தி' என்று விசேடிக்கப்பட்டது.

பின்னம் பிரிப்பு, விகாரம் எனக்கொண்டு எங்கள் பிரான் பின்னமிலான் என்றியைத்து சிவம் நிர்விகாரி என்றிரைத்தலு மொன்று. இப்பொருளில், 'தரும்' என்பது முற்றாகக் கொள்ளப்படும்.

இனி, தருஞ்சத்தி பின்னமிலான் என்பதற்கு, சத்தி தருதற்றொழிலைச் செய்யுமாயினும், விகாரமில்லாதது, தன்போலச் சத்தியும் விகாரப்படுதலில்லாதவன் என்றிரைப்பினுமாம்.

எங்கள் பிரான் என்றார், உயிர்கள் தன்னிலைமை சார்ந்திருப்பினும் இறைவனுக்கு அடிமையேயாதலின். மெய்ச்சமயமாகிய சைவசித்தாந்தங் கண்டவர்களை 'எங்கள்' என்றார் எனவுங் கொள்க. சிவஞானபோதம் மாணவகனை சிவமென்னும் அந்ததரம் என்று விளிக்கின்றது. 'தம்மையுணர்ந்து' என்னும் பாட்டிலே 'கேளாம்புறன்' என்னுமிடத்தும் இக்குறிப்பே காணப்படுகின்றது.

கடவுள் உயிர்களை உய்யக்கொள்ளும் சத்தியோடு கூடியவர்; கருணா மூர்த்தி.

*

3. பெருமைக்கும் நுண்மைக்கும் பேரருட்கும் பேற்றி
அருமைக்கு மொப்பின்மை யான்.

பெருமைக்கும் — பெருமையினாலும், நுண்மைக்கும் — நுண்மையினாலும், பேரருட்கும் — பெருங்கருணையினாலும், பேற்றின் அருமைக்கும் — பெறுதற்கருமையினாலும், ஒப்பின்மையான் — ஒப்பு இல்லாதவன்.

எங்கள் பிரான் என எழுவாய் வருவித்துக் கொள்க. பெருமை தன்னைக் கண்டார்க்குச் சராசரமனைத்துஞ் சூனியமாய் இல்லையாகின்ற பெருமை. நுண்மை வேதவாக்குக்களுக்கும் அந்தக்கரணங்களுக்கும் ஆன்மபோதத்துக்கும் எட்டாத நுண்மை; அஃதாவது பாசஞானத்துக்கும் பசுஞானத்துக்கும் சிறிதும் அகப்படாமை. பேரருள் மாறுசெய்வார் மாட்டுஞ் சலமில்லாமை; அவர்க்குஞ் சுகஞ்செய்தல். பேற்றின் அருமை உலகளந்த மாயனும் திருவடிகளைத் தேடிப் பெறுதற்கருமை; திருவடிப்பேறு

கிடைக்காதவர்க்கும் புணருந்தொறும் புதிதாதல். 'நல்குவான்' என்பதனினும் 'நல்காதொழியான்' என்பது பொருட்சிறப்புடையதாதல் போல, 'ஒப்பிலான்' என்பதனினும் 'ஒப்பின்மையான்' என்பது சிறப்புடைத்து. ஒப்பின்மையையுடையான், அ.து அவனது தலைமைச் சிறப்பு என உணர்வு தருகின்றது.

கடவுள் ஒப்பில்லாதவர்.

*

4. ஆக்கி யெவையு மளித்தா கடனடங்கப் போக்குமவன் போகாப் புகல்.

[எவையும் ஆக்கி, அளித்து, ஆசுடன் அடங்கப் போக்கும் அவன், போகாப் புகல்.]

எவையும் ஆக்கி அளித்து — அவன் அவள் அது என்றறியப்படுகின்ற உலகத்தை உயிர்களின் பொருட்டுப் படைத்துக் காத்து, ஆசுடன் அடங்கப்போக்குமவன் — ஆணவத்தோடு உலகத்தையும் அடங்கும்படி அழிக்கின்ற அருட்குணமுடையான், போகாப்புகல் — உயிர்களுக்கு நீங்காத புகலிடமாவன்.

படைத்தல் தரு கரண புவன போகங்களை மாயையினின்றுத் தோற்றுவித்தல். காத்தல் படைக்கப்பட்டவைகளை நிறுத்துதல். அழித்தல் அவைகளை முதற்காரணத்தில் ஒடுக்குதல். அளித்தல் என்பதனுள் மறைத்தலு மடங்கும். மறைத்தல், ஆன்மாவைப் போகத்தில் அழுத்துதல். போகத்திலழுத்தும் போது ஆன்மாதன்னையுந் தலைவனையுங் காணாமையின் போகங்களைச் சுவைக்கச் செய்தல் மறைத்தல் எனப்படும். போக்குதல் என்பதனுள் அருளலு மடங்கும். அருளலாவது மலங்களைந்து இறைவன் தன்னைக் கொடுத்தல்.

ஆசு — ஆணவம்; அறியாமை. முதல்வன் ஆன்மாவின் ஆணவத்தைப் போக்கும்படி கன்மத்துக்கீடாக மாயையினின்றுத் தரு கரண புவன போகங்களைப் படைத்துக் காத்து அழிப்பன். அதனால் ஆக்குதல் அளித்தல் என்பவைகளைத் தரு கரண புவன போகங்களுக்கும், போக்குதல் என்பதை ஆணவ முதலிய மும்மலங்களுக்குங் கொள்க. அடங்கப் போக்குதலென்றார், தரு

முதலியவைகளை மாயையில் ஒடுக்குதலானும் ஆணவத்தை வலிகெடச் செய்தலானும்.

ஆசு போக்கும் பொழுது அதனைப் போக்கும்படி கிடைத்த உபகாரங்களாகிய தநு முதலியனவும் போய்விடுதலின் ஆசுடன் போக்குமவன் என்றார்.

ஆணவம் செம்பிற களிம்பு போல ஆன்மாவில் அநாதியாய்க் கிடப்பது. அது மூலமலம் எனப்படும். அது வியாபகப் பொருளைச் சார்ந்து வியாபிக்கவல்லதாகிய ஆன்மாவை அணுப்படுத்துதலின் ஆணவம் எனப்படும். ஆன்மாவுக்கு ஆணவ அழுக்குப் போல இச்சையும் அநாதி. இச்சை — இச்சிக்குந்தன்மை. அழுக்கோடு கூடிய இச்சிக்குந்தன்மை அருளுபகாரத்தால் தொழிற்பாடுறும் போது கன்மத்துக்கு மூலமாய் மூலகன்ம மெனப்படுதலின் ஆணவமலம் போலக் கன்மமலமும் ஒருவாறு அநாதியாம். மாயை அநாதியேயாயினும் ஆன்மாவோடு சம்பந்தப்படும் வகையால் ஆதியாம். அது தூயது; அழுக்கோடு கூடிய ஆன்மாவைக் கூடுதலினால், மலமென ஆணவ கன்மங்களை உடனெண்ணப்படுவது. அது சொல்லும் பொருளும் விரிதற்கும் ஒடுங்குதற்கும் உபகாரமானது. ஆணவம் சகசம். கன்மமும் மாயையும் ஆகந்துகம். சகசம் இயல்பு. ஆகந்துகம் இடையில் வருவது. கன்மமும் மாயையும் மலமாதல் ஆணவத்தானாதலின் அவ்விரண்டும் ஆகந்துக மெனப்படுவன.

மறைத்தல் கன்மந் தொலைதற்குபகாரமாவது. மலவலியைச் சிறிது கெடுத்தலும் முற்றக் கெடுத்தலுமென அழித்தல் இருவகைத்து, அவற்றுட் பின்னையது அருளல் எனப்படும். அதுவே வீடு.

இறைவன் இருந்தபடி இருக்க அவன் சந்நிதியில் ஆன்மாக்கள் உய்யும் பொருட்டு ஐந்தொழில்கள் இடையீடின்றி நிகழ்கின்றமையின் 'போகாப்புக்' என்றார்.

இனி, போக்கும் என்பதனை முற்றாக்கி அவன் போக்கும்; அவன் போகாப்புக் என்றுரைத்தலுமாம். இவ்வாறுரைக்குமிடத்து, அவன் என்பது 'தத்' — அது என்பதனைக் குறிப்பானுணர்த்தும். போக்குமவன் என்னுமிடத்து போக்குகின்ற அத்தன்மையுடையான் என உரைத்துக் கொள்க.

கடவுள் ஆன்மாக்களுக்குப் பற்றுக்கோடாயுள்ளவர்.

5. அருவு முருவு மறிஞர்க் கறிவா

*முருவ முடையா னுளன்.

[அறிவாம் உருவம் உடையான்,
அறிஞர்க்கு, அருவும் உருவும் உளன்.]

அறிவாம் உருவம் உடையான் — ஞான சொருபியாகிய இறைவன், அறிஞர்க்கு — தன்னையறிவாராகிய ஞானிகளுக்கு, அருவும் உருவும் உளன் — அருவாகியும் உருவாகியும் அருவுருவாகியும் இருப்பன்.

பிழம்பு மாத்திரமாய் நிற்கும் நிலை அருவுரு எனப்படும். அ.து அரு உரு இரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட நிலை. அதனால், அருவும் உருவும் என்பதற்கு அருவுரு எனவுங் கொள்ளப்பட்டது. அறிவாமுருவம் வாக்குமனாதீதமான சுவரூபம். அரு, அருவுரு, உரு என்பன தடத்த வடிவங்கள்.

ஆன்மாக்களின் பக்குவத்திற்கேற்ப உரு, அருவுரு, அரு என்றிவ்வாறு நின்று ஞானத்தைக் காட்டி முத்திநிலையில் அறிவாமுருவமுடையானாய்க் கிடப்பனென்பது கருத்து.

அறிஞரென்றது ஞானத்திற் சரியை ஞானத்திற் கிரியை ஞானத்தில் யோகம் ஞானத்தில் ஞானம் என்னும் நான்கு நிலையில் நிற்பாரையும் உணர்த்தும்.

ஞானிகளுக்கு அறிவாமுருவமும் ஏனையோர்க்கு ஏனைய மூன்று வடிவமு முடையன் எனலுமாம். ஏனையோர் சரியை கிரியை யோகங்களில் நிற்பார்.

சிவதத்துவம் ஐந்தனுள் சிவம் சத்தி அருவம். சதாசிவம் அருவுருவம். மகேசுரம் சுத்தவித்தை உருவம். தத்துவம் 'அது' முன்னிலைப்படும் நிலை. 'தத்' அது என்றது சுவரூபத்தை. அருவம் முதலிய மூன்றும் முறையே இலயம் போகம் அதிகாரம் எனவுமப்டும்.

கடவுள் வாக்கு மனாதீதராயினும் தடத்த வடிவு முடையார்.

*

* பாடபேதம் - அறிவாம் உருவுமுடையான்

6. பல்லா ருயிருணரும் பான்மையென மேலொருவ
னில்லாதா னெங்க ளிறை.

பல் ஆர் உயிர் — பலவாய் நிறைந்த உயிர்கள். உணரும் பான்மையென — உணர்த்த உணர்தல் போல், மேல் ஒருவன் இல்லாதான் — தனக்கு உணர்த்துதற்குத் தன்னின் மேலாக ஒரு தலைவனை யில்லாதவன், எங்கள் இறை - எங்கள் இறைவன்.

எங்களிறை இல்லாதான் எனவும் இயைக்கலாம். என்பத்து நான்கு நூறாயிர யோனி பேதமாய்ச் சரீரந்தோறும் வெவ்வேறாய் எண்ணிறந்தனவாய்க் காணப்படுகின்ற உயிர்கள் உணர்த்துதற்கு மேலொருவனை வேண்டினவாயே நிற்பனவாதலின், இறைவன் உணர்த்துவாரனைவர்க்கும் மேல் நிறுநலின் அவனுக்கொரு தலைவனிலன் என்பதுணர்க. சரீர முதலியன உயிர்கள் உணரும் பொருட்டு உணர்விப்போன் உபகரித்தவைகளே. ஆருயிர் என்பதற்கு அருமையான உயிர் என உரைத்தலும் பொருந்தும். அருமை அறிவுச்சிறப்பு.

கடவுள் தடத்த வடிவினராயினும் அறிவிக்காமலே எல்லாம் அறிபவர்.

*

7. ஆனா வறீவா யகலா னடியவர்க்கு
வானாடர் காணாத மன்.

[வானாடர் காணாத மன், அடியவர்க்கு
ஆனா அறிவாய் அகலான்.]

வானாடர் காணாத மன் — தேவர்களுந் தேடிக்காணுதற்கரிய இறைவன், அடியவர்க்கு — திருவருள்வழி நிற்பார்க்கு, ஆனா அறிவாய் — குறைதலில்லாத அறிவு மயமாய், அகலான் — அந்நிலையினின்று நீங்கான்.

ஆனாமை குறையாமை. சீவபோதத்தைக் கீழ்ப்படுத்துஞ் சிவபோதம் மேலிட்டவழி, அ.து என்றும் ஒருபடித்தாவதன்றிக் குறைதலின்மையின் ஆனாவறிவு எனப்பட்டது. குறைவின்மைக்குக் காரணம் இறைவன் அந்நிலையினின்றும் வேறுபடாமை. அ.தாவது

நிர்விகாரியாதல். 'ஒளிக்கு மிருளுக்கும் ஒன்றே யிடன்', 'ஒன்று மேலிடின் ஒன்று ஒளிக்கும்' என்பதும் இக்கருத்துப்பற்றியது.

கடவுள் தம்வழிநிற்பா ரறிவைத் தம்வயஞ் செய்து நிற்பர்.

*

8. எங்கு மெவையு மெரியுநீர் போலேகந் தங்குமவன் தானே தனி.

[அவன், எங்கும் எவையும் எரியுறு
நீர்போல் ஏகந்தங்கும்; தானே தனி.]

அவன் — இறைவன், எங்கும் — (சொற் பிரபஞ்சம் கருத்துப் பிரபஞ்சமாகிய) எல்லா உலகங்களிலும், எவையும் — எல்லா உயிர்களிலும், எரியுறு நீர்போல் — வெந்நீரில் வெம்மைபோல, ஏகம் தங்கும் — அவற்றோடு அவையேயாய் வேற்ற நிற்பன், தானே — (வேற்ற நிற்பினும்) தானேயாய், தனி — தனியாவான்.

எரியுறுநீர் — வெந்நீர். வெம்மை இறைவனுக்குவமை. அது நீரில் வேற்ற நிற்பனின் விசேடணத்தாற் புலப்படுத்தப்பட்டது. வெம்மை வேற்ற நிற்பினும் நீராகாதவாறு போல, இறைவன் உலகுயிர்களில் ஏகந் தங்கினும், அவையாகான் ஆதலின், 'தானே' என்றும் 'தனி' என்றும் கூறினார். 'ஒன்று நீயல்லை' என்பது திருவாசகம். ஏகந் தங்குதல் ஒன்றாயிருத்தல்.

ஒன்றாதலும் வேறாதலும் கூறவே உடனாதலங் கூறினாராயிற்று. ஒன்றாதலால் உயிர்ப்பும், வேறாதலால் அறிவும், உடனாதலால் அநுபவமும் உயிர்களுக்கு விளங்கும்.

எரி வியாபகம்; நீர் வியாப்பியம். நீரில் வெம்மை ஏகந்தங்குதலென உணர்க. தானே தனி என்றார், ஒன்றாயும் உடனாயும் நிற்பினும் அவைகளாற் பற்றப்படாமையின். எவ்வாற்றானும் இறைவன் வியாப்பியமாதலில்லையென்க. ஏகம், எங்குந்தங்குதல், தான், தனி என்பவைகளை விரித்துணர்ந்து கொள்க.

கடவுள் ஒன்றாயும் வேறாயும் உடனாயும் நின்று உபகரிப்பவர்.

*

9. நலமில் நண்ணார்க்கு நண்ணினர்க்கு நல்லன்
சலமில்ன் பேர்சங் கரன்.

[பேர் சங்கரன், நண்ணினர்க்கு நல்லன்,
நண்ணார்க்கு நலமில்ன்; சலமில்ன்.]

பேர் சங்கரன் — தலைவனது பெயர் சங்கரன் என்பது, நண்ணினர்க்கு நல்லன் — அவனைச் சார்ந்தார் நன்மையடைவர். நண்ணார்க்கு நலம் இலன் — சாராதார் நன்மை அடையார். சலம் இலன் — சாராதார் பால் அவனுக்கு வெறுப்பில்லை.

சங்கரன் — சுகஞ் செய்பவன். வெறுப்பில்லையெனவே சார்ந்தவர்பால் விருப்பில்லையென்பதும் பெறப்படும். இறைவன் சந்நிதியில் உயிர்கள் உயிர்த்து உடல் முதலியவைகளைப் பெற்று நன்மை தீமைகளை வகுத்துக்காணும். இறைவன் நிறுத்துவதோர் குணமில்ன். அவனை நண்ணுதல் நண்ணாமை உயிர்களின் முயற்சியின்பாலன். முயற்சி திருவினை ஆக்கும். உயிர்கள் அடையும் நலம் நலமின்மைகளை இறைவன் மேல் வைத்துக் கூறியது அவன் தலைமை நோக்கி.

இறைவன் ஆன்மாக்களின் சுகசொருபமாய், கரையிலாத மாக் கருணை வெள்ளமாய், யார்க்கும் பொதுவாய் நிற்கின்றானென்பதும், அவனையநுபவித்தற்கு உயிர்கள் பூரண சுதந்திரமுடையனவென்பதும் உணர்த்தப்பட்டன.

கடவுள் தம்வழி நிற்பார்க்குச் சுகஞ் செய்பவர்.

*

10. உன்னுமுள தைய மிலதுணர்வா யோவாது
மன்னுபவந் தீர்க்கு மருந்து.

[மன்னு பவம் தீர்க்கு மருந்து, உளது;
ஐயம் இலது; மருந்து உணர்வாய் ஓவாது, உன்னும்.]

மன்னுபவம் தீர்க்கும் மருந்து — தொடர்ந்து வருகின்ற பிறவிப்பிணியை நீக்கியருளுகின்ற மருந்தொன்று, உளது — உள்ளது, ஐயம் இலது — அதற்கு ஐயமில்லை. மருந்து உணர்வாய்

ஓவாது — அந்த மருந்தாகிய இறைவன் ஆன்மாக்களின் அறிவுக்கறிவாகி நீங்காமல் நிற்பவன், உன்னும் — அந்த அருமருந்தை உணர்வின் உட்கொண்டு உய்ம்மின்.

மெய்ப்பொருள் வேதாதிகளால் ஐயுற்றுத் துணிந்த துணிபொருளாதலின் 'ஐயமிலது', 'உளது' எனப்பட்டது. உய்தற்கு உபாயம் பிறிதின்மையின் 'உன்னும்' என வேதாதிகளின் துணிபு வலிசெய்யப்பட்டது. பந்தத்தினும் நீங்காமையின் 'ஓவாது' என்றார். ஞானிகளுக்கு இடையீடின்றி வெளிப்பட்டு நின்றலான் 'ஓவாது' என்றார் எனலுமாம். நள்ளிருளிலும் நடடம் பயிலுதலின் 'மன்னு பவந்தீர்க்கு மருந்து' எனப்பட்டது.

கடவுள் வழிபடற் பாலர்.

*

2. உயிரவை நிலை.

[உயிர்க்கூட்டத்தினியல்பு. உயிர்கள் பதிபோல ஒன்றாகாது பலவாதலால் 'அவை' எனப்பட்டன.]

1. பிறந்தநாண் மேலும் பிறக்குநாள் போலும்
துறந்தோர் துறப்போர் தொகை.

[துறந்தோர் தொகை துறப்போர் தொகை:
பிறந்த நாளும் மேல்பிறக்கு நாளும் போலும்.]

துறந்தோர் தொகை — அறியாமையைவிட்டோர் தொகையும், துறப்போர் தொகை — அறியாமையை விடற்பாலார் தொகையும், பிறந்த நாளும் — கழிந்த நாள்களின் தொகையையும், மேல்பிறக்கு நாளும் — (இனிக்கழிய வேண்டியனவாய் உள்ள) எதிர்காலத்து நாள்களின் தொகையையும், போலும் - ஒக்கும்.

உயிர்கள் பிறந்த நாள், இனிப் பிறக்கு நாள் எனினும் அமையும். உம்மை முன்னும் பின்னும் வந்த நாள்களோடு கூட்டப்பட்டது. துறந்தோர் முத்தர்; துறப்போர் பெத்தர்

உயிர்களை உயர்திணையாற் கூறினார், துறத்தலாகிய பெருமை எவ்வுயிர்க்கும் அமைந்திருத்தலின்.

உயிர்கள் எண்ணில்லாதவை.

*

2. திரிமலத்தா ரொன்றதனிற் சென்றார்க ளன்றி
யொருமலத்தா ராயு முளர்.

[திரிமலத்தார் ஆயும், அதனில் ஒன்று
சென்றார்களாயும், அன்றி, ஒரு மலத்தார் ஆயும், உளர்.]

திரிமலத்தார் ஆயும் — ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மலங்கள் மூன்றும் உடையராயும், அதனில் ஒன்று சென்றார்கள் ஆயும் — மும்மலத்தில் ஒன்றாகிய மாயை நீங்கப்பெற்று இருமலத்தாராயும், அன்றி — இவ்விரு வகையினராயன்றி, ஒரு

மலத்தராயும் — ஆணவமொன்றே உடையராயும், உள் — துறப்போர் மூவகையா யிருப்பர்.

மாயை நீங்கப் பெறுதலாவது அதனாற் பந்திக்கப்படாமை. இது கன்மத்துக்கும் ஒக்கும். கன்மத்தாற் பந்திக்கப்படாதவர்களிடமாக இருவினைகள் நிகழினும், அவர்கள் அவற்றைக் காமிப்பதில்லை.

மும்மலம் இருமலம் ஒருமலமுடையாரை முறையே சகலர் பிரளயாகலர் விஞ்ஞானகலர் என்பர். சகலர் கலையாதி தத்துவங்களோடு கூடியவர். பிரளயாகலர் பிரளயத்திலே கலையாதி தத்துவ பந்தமற்றவர். விஞ்ஞானகலர் விஞ்ஞானத்தினாலே கலையாதி தத்துவ பந்தமற்றவர். விஞ்ஞானகலர் சிருட்டியாரம்பத்திலே இந்நிலையிலிருந்தவரும் பின்னர் இந்நிலையெய்தியவருமென இருதிறத்தர். பிரளயாகலரும் அவ்வாறு இருதிறத்தரே.

உயிர்களில் மூன்று வகை உண்டு.

*

3. முன்றுதிறத் துள்ளாரு மூலமலத் துள்ளார்கள் தோன்றல்தொத் துள்ளார் துணை.

[மூன்று திறத்துள்ளாரும் மூலமலத்து உள்ளார்கள், துணை உள்ளார் தொத்துத் தோன்றலர்.]

மூன்று திறத்துள்ளாரும் — மூவகைப்பட்டவராகிய பெத்தர் அனைவரும், மூலமலத்துள்ளார்கள் — ஆணவத்துட் கிடப்பவர்கள், துணை உள்ளார் — அவர்களுள் துணையாகிய மாயையோடு கூடிய சகலர்கள், தொத்துத் தோன்றலர் — தாம் மலபந்த முடையரென்பதை அறியாதவர்கள்.

எனவே, ஏனைய இரு திறத்தாரும் தாம் பெத்தர் என்பதை அறிவரென்பது பெறப்படும். இச்சை கன்மமல மெனப்படுவது ஆணவச் சேர்ச்சியானாதலின், ஆணவ மொன்றே மூலமலம் எனப்படும். ஆணவ கன்மங்களைப் போக்கும்படி இடைவந்துதலின் மாயை 'துணை' எனப்பட்டது. அது 'விடிவாமளவும் விளக்'காகி உதவுவது. தொத்து — கட்டு.

மும்மலம் இருமலம் ஒருமலம் என மேலே சொல்லிய மலங்கள் எவையென்பதன்கட் செல்லும் ஐயம் தெளிவித்தவாறு காண்க.

உயிர்களிற் சகலர் தாம் மலபந்த முடையரென்பதை அறியார்.

*

4. கண்டவற்றை நாளுங் கனவிற் கலங்கியிடுந் திண்டிறலுக் கென்னோ செயல்.

[நாளுங் கண்டவற்றை, கனவில் கலங்கியிடும், திண் திறலுக்குச் செயல் என்.]

நாளுங் கண்டவற்றை — நாள்தோறும் விழிப்பு நிலையிற் கண்ட பொருள்களை, கனவிற் கலங்கியிடும் — கனவு நிலையிற் கலங்கிக் காணுகின்ற, திண் திறலுக்கு — வலியில்லாத ஆன்மாவுக்கு, செயல் என் — தன் செயலாக என்ன உண்டு; ஒன்று மில்லை.

கலங்கிக்காணுதல்: உயிர்வாழ்வாரை இறந்தாராகவும், இறந்தாரை உயிர்வாழ்வாராகவும் காணுதல் போல்வன. சாக்கிரத்திற் சொப்பனம் நிகழும் பொழுது சூழலை விடயிக்கமாட்டாமையும் ஈண்டுக்காண்க.

‘திண்திறல்’ இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. ஆன்மாக்கள் தம்வய மற்றவை என்றபடி. எவன் என்னென்றாய் இன்மை குறித்து நின்றது. ஓ — அசை.

ஆன்மாக்களுக்குக் கேவலம் சகலம் சுத்தமென மூவகை நிலையுண்டு. கேவலம் ஆணவ இருளிற் கிடக்கு நிலை. சகலம் கருவிகளோடு கூடி அறிவு விளங்கு நிலை. சுத்தம் அருளோடு கூடிச் சிவம் பிரகாசிக்கு நிலை. அவை ஒவ்வொன்றினும் சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி தூரியம் தூரியாதீதம் என ஐவகை நிலையுண்டு. சாக்கிரம் விழிப்பு; சொப்பனம் கனவு.

கேவல சகலங்களிற் சாக்கிரம் உயர்ந்தது. சுத்தத்திறுதியாதீதம் உயர்ந்தது. சுத்தத்தில் தூரியாதீதம் முத்திநிலை. ‘கண்டவற்றைக் கனவிற் கலங்கியிடும்’ என்றதனால்

இங்கே குறிப்பிட்ட நிலை சகலம். நிலை எனினும் அவத்தை எனினும் ஒக்கும்.

உயிர்கள் தம்வயமின்றி, அவத்தையுறுபவைகள்.

*

5. பொறியின்றி யொன்றும் புணராத புந்திக்
கறிவென்ற பேர்நன் றற.

[பொறி இன்றி ஒன்றும் புணராத புந்திக்கு,
அறிவு என்ற பேர் அற நன்று.]

பொறி இன்றி — மெய், வாய், கண், மூக்குச் செவியாகிய பொறிகளின் உதவியின்றி, ஒன்றும் புணராத புந்திக்கு — ஒரு விடயத்தையும் அறியமாட்டாத ஆன்மாவுக்கு, அறிவு என்ற பேர் — சித்து என்கின்ற பெயர், அற நன்று — மிக அழகிது.

சித்து, சடத்துக்கு மாறானது. சித்து அறிவுப் பொருள்; சடம் அறிவில்லாதது. ஆன்மா அறியுஞ் சித்து; பரமான்மா அறிவிக்குஞ் சித்து. புந்தி — புத்தி; மனமுமாம். அ.து ஈண்டு ஆன்மாவை உணர்த்திற்று. 'ஒன்றொன்றாப் பார்த்துணர்வதுள்ளமே' என்றாற் போல ஆன்மாவை 'உள்ளம்' என்பது முதலால் வழக்கு. சித்தாகிய ஆன்மாவை, அதன் அறிதற் கருவியும் சடமுமான 'புந்தி'யாற் குறித்தது. ஆன்மா, கருவியின்றித் தானே அறியுந்தன்மை இல்லாததென அதனியல்பை யுணர்த்துதற்கென்க. அறநன்று என்பது இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. சடக்கருவியினாலே அறிவு பெறுகின்ற ஒன்று சித்தெனப்படுகின்றது என்று கூறுமுகத்தானே அறிவிக்குஞ் சித்து அறிகருவியாகச் சடத்தை உபகரிப்பதென்பதும் உணர்த்தப்படுதல் காண்க.

உயிர்கள் மற்றொன்றைச் சார்ந்து அறிபவைகள்.

*

6. ஒளியு மிருளு முலகு மலர்கட்
டெளவீ லெனீனென் செய.

[அலர் கண் தெளிவு இல் எனின்,
ஒளியும் உலகும் இருளும் என் செய.]

அலர் கண் — பார்வையுள்ள கண், தெளிவு இல் எனின் — முன் நிற்பதனை இது யாதாகற் பாற்று என்று நோக்காதாயின், ஒளியும் — தன்னையும் உலகையுங் காட்டுகின்ற ஒளியும், உலகும் — ஒளியால் விளங்கும் உலகமும், இருளும் — ஒரு பொருளையுங் காட்டாது கண்ணைக் குருடாக்கும் இருளும், என் செய — இருந்தென்!

ஒளியும் உலகும் பயன்படுதலும் இருள் மயக்குதலும் மில்லையென்பதாம். அலர்கண் — வினைத்தொகை. கண்ணுக்கு அலர்தல் பார்வை விளங்குதல். அறிய வேண்டியதை அறிதற்கு ஆன்மா வல்லமையுள்ள தென்பதும் அஃது அருளொளியை இன்றியமையாத தென்பதும் காணுந் தன்மைத்தாகிய கண்மேல் வைத்துக் காட்டியவாறு.

உயிர்களுக்கு அறிகிற தன்மை உண்டு.

*

7. சத்தசத்தைச் சாரா தசத்தறியா தங்கணீவை
யுற்றசத சத்தா முயிர்.

[சத்து அசத்தைச் சாராது, அசத்து அறியாது,
அங்கண் இவை உற்ற சதசத்தாம் உயிர்.]

சத்து அசத்தைச் சாராது — சத்தாகிய பதி அசத்தாகிய பாசத்தைப் பற்றாது, அசத்து அறியாது — பாசம் அறிவில்லாதது, அங்கண் இவை உற்ற சதசத்தாம் உயிர் — அதனால், இவைகளைப் பொருந்தினவை சதசத்தாகிய உயிர்கள்.

இவை என்றது சத்தையும் அசத்தையும் சார்தலையும் அறிதலையும் உணர்த்தும். சத்தும் அசத்தும் சார்தற் கிடமாவன, அறிதற்கு வியஞ்சகமாவன, அறியப்படுவன என்னுங் கருத்துக்கள் உயிர்கள் சார்ந்தறிவன என்பதன்கண் அடங்கித் தோன்றுவன.

சத்தைச் சார்ந்து அதனால் அதனை யறிதலும், அசத்தைச் சார்ந்து அதனால் அதனையறிதலும் இயல்பாகவுடையனவாதலின்

உயிர்கள் சதசத்து எனப்படுவன. [சத்து + அசத்து = சதசத்து.] 'இருதிற னறிவுள திரண்டலா வான்மா' என்று சிவஞானபோதம் கூறும்.

சத்து, அசத்து, சதசத்து என்னும் மூன்றும் சத்தேயாயினும் அவற்றுள் ஒன்றினையே 'சத்து' எனச் சுட்டினார், 'யாவையும் சூனியம் சத்தெதிர்' ஆதலின்.

சத்து என்னுஞ் சொற்கு, உள்ளது என்பது பொருள். உள்பொருள் மூன்று. அவற்றுள் இரண்டு சித்து; ஒன்று சடம். சித்துக்குச் சடம் கீழ்ப்படுவதாதலின் சித்துச் சத்தின் முன் சடசத்து விளங்கா தடங்குதலின் இல்லது போன்று அசத்து எனப்படும். சித்துச் சத்து இரண்டனுள் ஒன்று அநாதிமுத்தசித்து; மற்றையது அநாதி பெத்தசித்து. சடசத்தினின்றும் பெத்தசித்தை விடுவித்துத் தன்னோடு அத்துவிதஞ் செய்து வியாபகமாகிய அநாதிமுத்த சித்தின் முன், பெத்தசித்துச் சூனியமாயினும் சித்தாதலின் அடங்கி விளங்கும். அதனால் அது சத்தாதலும் அசத்தாதலும் முடைத்தாய்ச் சதசத்தெனப்படும். சித்துச்சத்து இரண்டும் சித்துத் தன்மையால் வேறுபாடு பெரிதாயுள்ளவை. சித்துச்சத்தாவது பதியேயாதல் ஐயத்தினீங்கித் தெளிவார்க்கு இனிது புலனாகும். அதனால், பதி சிவசத்து எனப்படும். சிவசத்து என்பதற்குச் சித்துச்சத்து என்பது பொருள்.

‘பதிபசு பாச மெனப்பகர் மூன்றிற்
பதியினைப் போற்பசு பாசம நாதி’
என்பது திருமந்திரம்.

‘யாவையும் சூனியம் சத்தெதிர்’ என்பது சிவஞானபோதம். சூனியமாதல் அதன் மயமாதலும் விலகியிருத்தலுமாம். விலகியிருத்தலை வலியுழிதல், பந்தியாமை, அதன் வழிப்படுதலென முத்திறப்படுத்திச் சடசத்தாகிய மும்மலங்களுக்குங் கொள்க. சடசத்து மூலமலம், மாயை, கன்ம மென மூவகைப்படும்.

சித்துக்களாகிய பதியும் ஆன்மாவும் ஒன்றையொன்று கவர்ந்து நிற்பன. ஆன்மா பதியைக் கவர்தற்குத் தடையாயுள்ளது, சடசத்தாகிய மூலமலம். தடையை நீக்கும் பொழுது, பதியின் கவர்ச்சி, பரிக்கிரக சத்தியாகிய மாயையாய் நிகழுமென்பதும், ஆன்மாவின் கவர்ச்சி மூலமலச் சார்ச்சியினாலே கன்மமல மாகுமென்பதும் உய்த்துணர்க.

சிவசத்து விளங்க, ஆன்மா அதன் மயமாகி நிற்க, சடசத்து மூன்றனுள் இருள்சேர் இருவினையாகிய கர்மம் சேராதாக, சுட்டுணர்வைச் செய்யும் மாயை வேண்டாததாக, ஆணவம் ஒளிமுன் இருளாகி வலியழிய சத்து ஒன்றையாகி நின்றலைச் சிந்திக்க.

மற்றோருரை:

[சத்து அசத்தைச் சாராது; அறியாது; அசத்து சத்தைச் சாராது; அறியாது. அங்கண், இவை உற்ற உயிர் சத்தாம்.]

சத்து அசத்தைச் சாராது அறியாது — ஒளி இருளை அணுகாது அறியாது; அசத்து சத்தைச் சாராது அறியாது — இருள் ஒளியை அணுகாது அறியாது; அங்கண் — இவ்வாற்றால், இவை உற்ற உயிர் — சத்தைச் சார்ந்து அசத்தையுஞ் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நின்று அறிகின்றனவாய் ஆன்மாக்கள், சதசத்தாம். சத்தாகாமலும் அசத்தாகாமலும் சதசத்தாயிருக்கும்.

சத்து என்றும் உள்ளது. அது சிவசத்து, சீவசத்து, சடசத்து என மூன்றுவகை: முறையே சிவம் ஆன்மா மலம் எனப்படும். சிவசத்து என்றும் ஒரே இயல்பிற்று. சீவசத்து சார்ந்ததன் வண்ணமாவது. சடசத்து காரியப்படுவது.

அசத்துக் காரியப்பாடு. அஃது என்றும் ஒரே இயல்பிற்று ஆகாதது; தோன்றி நின்றொடுங்குவது.

சடசத்துக்கள் காரியப்படுதலின் அசத்தெனவும்படும். அவற்றுக்குக் காரியப்பாடாவது பந்தஞ் செய்து நிற்பது.

சீவசத்தும் அசத்தைச் சார்வுழி அசத்தாம். இந்நிலையும் ஒருவகைக் காரியப்பாடாம்.

அசத்து என்ற வார்த்தை சடசத்துக்களையும், அவற்றின் காரியப்பாடுகளையும், அசத்தைச் சார்ந்து அசத்தாகிய சீவசத்தையும் அடக்கும் ஆதலின், சத்தென்று வாளா கூறின் சிவசத்தேயாம். 'சத்து' என்றும் உள்ளது; ஒரே இயல்பிற்று. 'அசத்து' காரணத்தால் என்றும் உள்ளதேயாயினும் காரியப்பாட்டால் ஒரே இயற்பிற்றாகாதது.

சிவத்தை நோக்குழி ஏனைய சத்துக்கள் அசத்துக்கள் யாவையும் சூனியம். ஏனைய சத்துக்கள் சூனியமாதல்,

அதன்மயமாதலும் விலகியிருத்தலுமாம். விலகியிருத்தலை வலியுழிதல் பந்தியாமை அதன்வழிப் படுதலென முத்திறப்படுத்தி மும்மலங்களுக்குங் கொள்க. அதன் மயமாவது சீவசத்து. சடசத்து, மூலமலம் மாயை கர்மம் என மூன்றுவகை. அசத்துச் சூனியமாதல் சிவசத்தினெதிரில் இல்லையாதல். இங்கே அசத்தென்றது காரியப்பாட்டை.

‘சாராது’, ‘அறியாது’ என்றதனாலும் ஈண்டுச் சத்தென்றது சிவத்தை. அசத்தைச் சாராததும் அதனையறியாததும் அ.தொன்றுமேயாம். அதனால் அது ‘ஒளி’ என்றுரைக்கப்பட்டது. ‘அறியாது’ என்றதனால், ‘அசத்து’ என்றது மலத்தை. சத்தை அறியாததன்றி எவ்வாற்றானும் அறிவு தலைப்படாதது சடமாகிய மலமே. அது தலைமைபற்றி ‘இருள்’ என்றுரைக்கப்பட்டது. ‘விடிவாமளவும் விளக்கனைய மாயை’யும், இச்சையாகிய கர்ம மலமும் இருளோடு கூடிப் பந்தம் விளைத்தலின் அவையும் இருளே.

சீவசத்தாகிய ஆன்மா அசத்தைச் சார்ந்து அசத்தாயவழியும், ‘ஒளிக்கும்’ இடனாய், ஒருவாறு அறியும் இயல்புண்மையின், ‘அசத்தறியாது’ என்புழி [எவ்வாற்றானும் அறிவற்ற] அசத்தாய் அடங்காது; ஒளிக்குப்போலே இருளுக்கும் இடனாய் இருத்தலின், ‘சத்து அசத்தைச் சாராது’ என்புழி [அசத்தை என்றுஞ் சாராத] சத்தாயும் அடங்காது.

ஆகவே, சீவசத்துக்குச் சார்தலும் அறிதலும் உண்மை பெறப்பட்டது. சிவசத்துக்கும் அசத்துக்கும் ஒன்றை ஒன்று சார்தலும் அறிதலும் இல்லையாம். ‘ஒன்று மேலிடின் ஒன்று ஒளிக்கும்’ என்றவாறு.

சிவத்தைச் சார்ந்து சிவமாதல் ஆன்மாவுக்கு இயற்கை நிலை; என்றும் உள்ள நிலை; அதை அறிவது முத்திநிலை.

சடத்தைச் சார்ந்து அசத்தாதல் ஆன்மாவுக்குச் செயற்கை நிலை; மாறுநிலை. அதை அறியாதது பெத்தநிலை.

‘அறியாது’ என்பது சத்தோடுங் கூட்டப்பட்டது. அவ்வாறே ‘சாராது’ என்பது அசத்தோடுங் கூட்டப்பட்டது. மலமாகிய அசத்துக்கு எதனையும் அறியும், அறிவு இன்மையின், ‘அசத்துச் சத்து அறியாது’ என்னாது ‘அசத்தறியாது’ என்று வாளா கூறினார். இங்ஙனங் கூறியவாற்றானும், ஆன்மா அசத்தைச் சார்ந்து அசத்தாய

நிலையினும், ஒருவாற்றான் அறிதலைப் படுதலின், 'அசத்தறியாது' என்புழி அசத்தில் அடங்காமை தெளிக.

சத் அசத்து சதசத்து. ஆன்மா சத்துமாம் அசத்துமாம்.
உயிர்கள் சார்ந்ததன் வண்ணமானவைகள்; சதசத்துக்கள்.

*

8. இருள் இருளாகி எல்லிடத்தி எல்லாம்
பொருள்க *எலவோ புவி.

[இருளில் இருளாகி எல்லிடத்தில் எல்லாம்
பொருள்கள் புவி இலவோ]

இருளில் இருளாகி — இருளைச் சார்ந்தவழி இருள் வண்ணமாகி, எல்லிடத்தில் எல்லாம் — ஒளியைச் சார்ந்தவழி ஒளிவண்ணமாகின்று, பொருள்கள் — பண்டங்கள், புவி இலவோ — பூமியில் இலவா! இருக்கின்றனவே.

படிகம் சார்ந்ததன் வண்ணமாவது. கண்ணும் அவ்வியல்பினதே. ஆகாசமும் அத்தன்மைத்தே. காணப்பட்ட பொருள்களின் மேல் வைத்துக் காணப்படாத உயிரின் இயல்பு விளக்கியவாறு. 'ஆணவத்தோ டத்துவித மானபடி மெய்ஞ்ஞானத் தாணுவினோ டத்துவித மாகுநா ளெந்நாளோ' என்பது தாயுமானார் திருவாக்கு. ஆணவம் இருள். மெய்ஞ்ஞானத் தாணு ஒளி.

சார்ந்ததன் வண்ணமாவன உள.

*

9. ஊமன்கண் போல ஒளியு மிகவுருளே
யாமன்கண் காணா தவை.

[அவை, மன்கண் காணாது, ஊமன்
கண்போல ஒளியும் மிக இருளேயாம்.]

அவை — அநேகமாகிய ஆன்மா, மன்கண் காணாது — திருவருளைச் சிந்தியாமல், ஊமன்கண்போல — ஒளி தனக்கு இருளாய் விடுகிற கூகையின் கண்ணைப் போல, ஒளியும் மிக இருளேயாம் — சிவமாகிய பேரொளி தமக்கு இருளாம்படி நிற்கும்.

* பாடபேதம் - இலதோ

மன் சிவம். மன்கண் - திருவருள். தன்னையும் பொருளையும் காட்டுகின்ற ஆதித்தப் பிரகாசம், பகற் குருடாகிய கூகைக்கு இருளாயிருக்கும். கூகையின் கண் 'எல்லிடத்தில் எல் ஆம்' பொருளன்று; எல்லிடத்து இருளாம் பொருள். ஆதித்தப் பிரகாசமும் அதனால் விளங்கும் பொருளும் தனது கண்ணும் கூகைக்குப் பகலில் இருளே. காண்பானும் காட்சியும் காட்சிப் பொருளும் காட்டுவோனுமாய் நிற்கும் சிவமென்னும் பேரொளி அருள்வழி யொழுகாதார்க்கு இருளாய்விடும்.

**‘அருக்கனே நற்பீனும் அல்லருளே காணார்க்
கிருட்கண்ணே பாசத்தார்க்கு’**

என்னுஞ் சிவஞானபோத வெண்பா ஈண்டுக் காணத்தக்கது.

ஒளியும் என்புழி உம்மை உயர்வு சிறப்பு. இருளைப் போக்கித் தன்னைத்தானே விளக்கி நின்றலும் கண்ணை விளக்கி நின்றலும் ஒளிக்குண்மையின். மிகவிருள் என்றார் ஒளியை இருளாக்குதலின். இனி, ஒளியென்றது மாயா விளக்கை எனவும் உரைக்க. விடிவாமளவும் விளக்கனைய மாயை என்று சிறப்பிக்கப்படுவது மாயை. மாயையாகிய கருவி கிடைத்தும் அதனைப் பயன்கொள்ள மாட்டாரது நிலை, காணாதான் கண்டானாந் தான்கண்டவாறு ஆதலின் மாயையாகிய ஒளியும் மிகவிருளேயாம்.

மற்றோருரை:

[ஊமன் கண்போல, மன்கண் காணாதவை,
ஒளியும் மிக இருளேயாம்.]

ஊமன் கண்போல — கூகையின் கண்ணுக்குச் சூரிய ஒளி இருளாயிருப்பதுபோல, மன்கண் காணாதவை — நிலையான ஞானக் கண்ணினாலே காணாத ஆன்மாக்களுக்கு, ஒளியும் மிக இருளேயாம் — சிவமாகிய பேரொளியும் மிக்க இருளாயிருக்கும்.

உவமேயத்துக்கியைய உவமானப் பொருள் விரிக்கப்பட்டது. ஒளியும் என்புழி உம்மை உயர்வு சிறப்பு. உயர்வு இருளைப் போக்கி ஒளியைக் காணும் ஒளிக் கண்ணை நல்கும் உயர்வு. தானாயினும் புலமாகும் உலகிருளினிக்குதற்கு. ‘மிக இருளேயாம்’ என்றார். ஏகாரம் தேற்றம். பந்தநிலையிற் கண் ஊனக் கண். முத்தி நிலையிற் கண் ஞானக் கண். அது நிலைபேறான கண் ஆகலின்

‘மன் கண்’ எனப்பட்டது. ஊமன்கண் சூரிய ஒளியைக் காண உதவாது.

அவ்வாறே ஆன்மாக்களுக்கு ஊனக் கண் சிவ ஒளியைக் காண உதவாது. கண் சூரிய ஒளியின் உதவியைப் பெற்றுச் சூரிய ஒளியைக் காணும். அதுபோல ஆன்மாக்கள் சிவ ஒளியின் உதவியைப் பெற்றுச் சிவத்தைக் காணும். சிவ ஒளியின் உதவி ஞானக்கண். இது, ‘அவனருளாலே அவன்தான் வணங்கி’ என்று அருள் வாசகத்தானும் உணரப்படும்.

உயிர்கள் ஞானக்கண்ணை இன்றியமையாதன.

*

10. அன்றளவு மாற்றுமுயீ ரந்தோ வருள்தெரிவ
தென்றளவொன் றில்லா வீடர்.

[அளவு ஒன்று இல்லா இடர் அன்று அளவும்;
உயிர் ஆற்றும்; அருள் தெரிவது என்று; அந்தோ!]

அளவு ஒன்று இல்லா இடர் அன்று அளவும் — ஓரளவு சொல்லமுடியாத இடர்கள் அநாதியே உயிரைப் பொருந்தி நிற்கின்றன, உயிர் ஆற்றும் — உயிர் அத்துன்பங்களையெல்லாம் ஒழிவின்றி அநுபவிக்கின்றது, அருள் தெரிவது — உயிரினது துன்ப முழுதையும் நீக்கும் மருந்தாகி உடனிருந் திருவருளை உயிர் நோக்குவது, என்று — எப்பொழுது; அந்தோ — ஐயோ! கழிந்த காலத்தை நோக்கும்போது, அது கைகூடாது போலும்.

குரு தொட்டுக் காட்டுவர் என்பர். அளவொன்றில்லா இடர் என்று சற்சீடனுக்குச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார் ஆசிரியர். திருவருள் அடித்தடித்து வக்காரமுந் தீற்றித் தண்ணென்று நின்று உபகரிக்கவும் அந்த உபகாரத்தைக் காணமாட்டாமல் அளவொன்றில்லா இடரிலே எண்ணில்லாத காலம் அழுந்திநிற்கும் உயிர் திருவருளின் அத்துவித சுகத்தை உணர்வது முடியாதது போலும் என்னும் வாய்பாட்டால் விரைவிலே அருள் தெரிய வேண்டுமென்பதனை உணர்த்தினார். ‘விரைய விரையநின் றுந்தீபற்’.

ஆற்றுதல், நரகொடு சவர்க்கம் நானிலங்களிலே புகுந்து புகுந்து தமக்கொரு நிலையில்லாத கொள்ளிவட்டமுங் காற்றாடியும் போலச் சூழன்று வருந்தி வெஞ்சுரத்தில் நிழல்நாடி அலைவது போலத் துயரைப் போக்க முயலுதல். கழிந்த காலத்துக்குத் தொடக்கமின்மையின், எத்தனையோ புராணேதிகாசம் இடையில் நடந்து முடிந்தமை காண்டலின், நிகழ்காலத்துக்கும் எல்லை தோன்றாமையின், இருகரையும் புலமாகாது கடலிடைக் கலங்கவிழ்ந்த தொரு நிலைமை தோன்றுதலின், 'அந்தோ' என்றார். அருள் தெரியாது செய்யும் முயற்சியும் அதன் பயனும் இடரை நீக்கமாட்டாமல் மேன்மேலும் துன்பத்தைச் செய்து, 'ஆற்றிற் கிடந்த முதலை கண்டஞ்சிப்போய் ஈற்றுக் கரடியை எதிர்ப்பட்டவா'றாய் முடிதலின் 'அளவொன் றில்லா விடர்' என்றார்.

உயிர்கள் பந்தம் நீங்கி அருளைச் சார்தற்பாலன.

*

௩ . இருண்மல நிலை.

[மயக்கத்தைச் செய்யும் ஆணவ மலத்தினியல்பு. ஏனைய மலங்களினியல்புங் கூறப்பட்டதாயினும்; அவை மலமாயதூஉம் ஆணவமாகிய தன்னானே யாதலின், அவ்வாற்றான் அவற்றையும் அகப்படுத்தி நிறற்றலின், தலைமைபற்றி 'இருண்மல நிலை' எனப்பட்டது.]

1. துன்றும் பவத்துயரு மின்புந் துணைப்பொருளு மின்றென்ப தெவ்வாறு மில்.

துன்றும் பவத் துயரும் — கடலில் எழுந்திரைகள் போல இடையீன்றித் தொடர்ந்து வரும் பிறவித் துன்பமும், இன்பும் — (இடையிடையே சிறிதாயினும் முழுதுமாயினும் துன்பம் விடுதலாலுண்டாகிய) இன்பமும், துணைப்பொருளும் — துன்ப இன்பங்களுக்குக் காரணங்களும், இன்று என்பது — இல்லை என்று நிச்சயிப்பது, எவ்வாறும்இல் — சுருதி யுத்தி அநுபவம் என்கின்ற எந்த நெறியாலும் இயலாது.

துணைப் பொருள் இன்பத்துக்கு வேறு, துன்பத்துக்கு வேறாதலின், துணைப்பொருள் என்பதனை இருமுறை எடுத்துரைத்துக் கொள்க. துன்ப இன்பங்களாகிய காரியங்களுக்கு முறையே காரணமாவன மலமும் சிவமுமாம். அவை முறையே இருள், ஒளி எனப்படும்.

இன்பமும் துன்பமும் உள்ளனவாயின் (காரணமாகிய துணைப்பொருள் உளவாதல் பெறப்படுதல் போலவே) அத்துன்ப இன்பங்களை அநுபவிக்கும் பொருள் உளதாதலும் பெறப்படும். அதுவே உயிர். கொடிக்கவி 'ஒளிக்கு மிருளுக்கு மொன்றே யிடம்' என்று கூறும். ஒளியும் இருளும் அநாதியிலேயே உயிருடன் உள்ளவை.

சிவம் உயிர் மலம் என்னும் முப்பொருளும் உளவாதலை அவையின்மை சாதிக்கமாட்டாமையில் வைத்துச் சாதிக்கப்பட்டமை காண்க.

பதிமுதுநிலையும் உயிரவை நிலையும் முன்னர்க்கூறி, இருண்மலநிலை கூற எடுத்துக் கொண்டவர் இயைபு பற்றி முப்பொருட்கும் ஈண்டு உண்மை கூறினார்.

**‘பதிபக பாச மெனப்பகர் முன்றி
பதியினைப் போற்பக பாசம நாத’**

— திருமந்திரம்.

ஆன்மாவைத் துன்பம் தீண்டாது, இன்பந் தனக்கு வெளியே இல்லை, எனவரும் வசனங்களுக்குப் பொய்ப்பொருள் கொண்டு மயங்குவார் ‘துயரும் இன்பந் துணைப்பொருளும் இன்று’ என்பார்.

இன்று என்பதற்கு இந்தநாள் எனப் பொருள் கொண்டு, பிரமமாகிய எனக்குத் துன்பம் இன்பம் துணைப்பொருள் முதலியன உள்ளனபோலத் தோன்றும் நிலை, இப்பொழுத்தான் உள்ளதென்னும் கிரீடாப்பிரமவாதிகளது கருத்து இத்திருப் பாட்டாலே மறுக்கப்படுதலும் குறிப்பா னுணர்க.

மலவிருள் துன்பத்துக்குக் காரணமாயுள்ளது.

*

**2. இருளான தன்றி யிலதெவையு மேகப்
பொருளாகி நிற்கும் பொருள்.**

[எவையும் ஏகப் பொருளாகி நிற்கும் பொருள், இருள் ஆனது அன்றி, இலது.]

எவையும் ஏகப் பொருளாகி நிற்கும் பொருள் — எல்லாவற்றையுந் தன்னுளடக்கிப் பார்க்குமிடமெங்குந் தான் ஒன்றேயாய் நிமிர்ந்து நிற்கும் பொருள், இருளானது அன்றி — (காணப்படுகின்ற இந்த உலகத்திலே) இருள் ஒன்றே அன்றி, இலது — அவ்வாறாவது பிறிதியாதும் இல்லை.

ஆதித்தப்பிரகாசம் பார்க்குமிடமெங்கும் நீக்கமற நிறைந்து நிற்பதாயினும், தன்னிடத்துள்ள பொருள்களைக் காட்டி நிற்பதாகலின் ஏகப் பொருளாகி நிற்பதில்லை. அதனால் இருள் ஒன்றே ஏகப் பொருளாகி நிற்கும் பொருள் என்றார். சிவசத்தாகிய பேரொளியின்

முன் யாவையும் சூனியம். அவ்வாறன்றோ உலகவிருள் ஏகப் பொருளாகி நிற்கின்றது! காணப்படுகின்ற உலகவிருள் இவ்வாறாயின், மலவிருள் எங்ஙன மிருக்குமோ என உய்த்துணர வைத்தவாறு.

‘ஏகம்’, ‘சர்வவியாபகம்’, ‘ஒளி’ என்றறியப்படுகிற பதியை ஆன்மாவுக்கு மறைத்து நிற்கும் வல்லமை ஆணவத்துக்குண்மையின், ‘எவையும் ஏகப்பொருளாகி’ என்றார்.

இனி, பசுக்களுக்கு எவையும் யான் எனது என இரண்டாகி நிற்பன வாயினும், நுண்ணுணர்வான் நோக்கினால், எனது என்பது யான் என்பதனுள் அடங்க, எவையும் யான் என்பதனுள் அடங்கி ஏகப்பொருளாக ஆன்மா ‘மிகப்பட்டுச் செம்மாக்’கும்படி செய்யும் பொருள் இருண்மலமாதலின் ‘எவையும் ஏகப்பொருளாகி’ என்றாரென்பதும் உணர்க.

இருண்மலம் தான் பற்றியிருப்பவைகளை மறைத்து நிற்பது.

*

3. ஒருபொருளுங் காட்டா திருளுவங் காட்டு
மருபொருளுங் காட்டா திது.

[இருள், ஒரு பொருளுங் காட்டாது; உருவங் காட்டும்.
இது, இருபொருளுங் காட்டாது.]

இருள் — புறவிருளானது, ஒரு பொருளுங் காட்டாது — தான் அகப்படுத்து நிற்கும் பொருள் ஒன்றனையும் இவ்வியல்பிற்று என்று காணவொட்டாது மறைத்து நிற்கும்; உருவங் காட்டும் — பிற பொருள்களை மறைக்குமாயினும் தன் உருவத்தை மாத்திரம் இவ்வியல்பிற்கென்று மறைப்பின்றிக் காட்டும். இது — இந்த ஆணவ இருளானது, இருபொருளுங் காட்டாது — தான் அகப்படுத்தி நிற்கும் பொருளையுங் காட்டாது; தன் உருவத்தையுங் காட்டாது.

‘ஒருபொருளும்’ என்றது, ஒளிப் பொருளும் அதன்பாற்பட்ட பொருளுந் தவிர்ந்த பொருளை, ஒளிமுன் இருள் இல்லையாதலின்.

மலவிருளில் அகப்பட்ட பொருள் ஆன்மா. மலவிருள் தன்னைக் காட்டாமையாவது, ‘கொலை அஞர் மதம் நகை’ முதலிய

தன் காரியங்களைக் குற்றமென்று காட்டாமையும், தன்னால் நிகழுந் துன்பத்தைப் பொறுக்கத்தக்கதாகக் காட்டுதலு முதலாயின.

இனி, ஒரு பொருளுங் காட்டாது. இரு பொருளுங் காட்டாது என்பவைகளுக்கு முறையே, அறியப்படவேண்டிய ஒரு பொருளுங் காட்டாது, அறியப்படவேண்டிய இரு பொருளையுங் காட்டாது எனவு முரைக்க. அறியப்படவேண்டிய இரு பொருள் 'தம்மையுணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணர்தல்' என்புழிக் கூறியாங்கு தானுந் தலைவனு மென்க. 'சார்புணர்ந்து சார்புகெட வொழுகல்' என்றதனால் மெய்ச்சார்பு பொய்ச்சார்பு ஆகிய இருவகைச் சார்பையுமறிதல், 'இருமை வகைதெரிதல்' எனவுரைத்தலும் பொருந்தும்.

'காட்டாது' என்பது, காட்டுதல் ஒளியின் உபகாரமாதலின் அதனை மலவிருள் தான் செய்யாமை மேலும் மறைத்தற் குற்றமுஞ் செய்வதென்பது பெற நின்றது. 'இது' என்றார், சீடனது அறிவை மறைத்துக் கொண்டு தனக்கும் அவனுக்குமிடையே, தடையாக மலவிருள் நிறற்றலின். சீடனிடம் மிக்கு நிற்பது அதுவாதலுங் காண்க.

இருண்மலம் பொருள்களை மறைப்பதன்றித் தன்னையும் மறைப்பது.

*

4. அன்றளவி யுள்ளொளியோ டாவீ யிடையடங்கி யின்றளவு நின்ற திருள்.

[ஆவியிடை, உள்ளொளியோடு, அன்று, இருள் அளவி, அடங்கி இன்றளவும், நின்றது.]

ஆவியிடை — ஆன்மாவின் கண்ணே, உள் ஒளியோடு — ஆன்மாவின் உள்ளொளியாகிய சிவத்தோடு, அன்று — சிவம் ஆன்மாவைக் கலந்த அன்றே, இருள் அளவி — இருண்மலமாகிய ஆணவம் தானுங் கலந்து, அடங்கி — ஒளி அடங்கியவாறு தானும் அடங்கி, இன்று அளவும் — அன்று முதல் இன்று வரையும், நின்றது — ஆன்மாவைவிடாது நின்றது.

அன்று அநாதி; இன்று முத்தி நின்றதென இறந்தகாலத்தாற் கூறினமையான் அது பெறப்படும். தீவிரதர சக்திநிபாதமுடைய சீடன் இருண்மல நிலையைக் குரு உபதேசிக்கக் கேட்ட மாத்திரத்தே சிந்தித்துத் தெளிந்து நிட்டை கூடுவனாகலின் அவ்வாறு கூறினார்.

ஆன்மா உள்ள ஞான்றே இருள் தானும் உள்ளதாய், ஆன்மாவைச் செம்பிற் களிம்பு போலப் பற்றிநின்ற தென்க. ஒளி முன் இருள் சூனியமாயினும், ஆதித்தப் பிரகாசமுள்ள இடத்திலே துயில்பவனையும் கண்புதைத்திருப்பவனையும் இருள் விழுங்குவது போல, ஆன்மாவை உள்ளொளி அளவிய வழியும் அது அவ்வொளியைச் சாராதாயின் அதனை இருண்மலம் அகப்படுத்தி நிறற்ற் கிழுக்கின்மை யுணர்க. ஆன்மா ஒளியைச் சாராமை, கண்மறைப்புண்டவன் தன்கையிற் ரீப முளதாயவழியும் அதனைப் பயன்கொள்ளாமையின் வைத்துணர்க. ஒளி அடங்குதலாவது தன்னை ஆன்மா நோக்காதாயினும் அதன் பின் நிறறல். இருள் அடங்குதலாவது தன்னையும் ஒளியையும் ஆன்மா அறியாதவண்ணம் அதன் முன் நிறறல். ஒளி முன் இருள் இல்லையாகலின், ஆன்மா ஒளிக்குள் ஒளிக்குமாயின் அதற்கு இருள் இல்லையாமென்க.

இருண்மலம் முத்திவரை நிலைத்து நிற்பது.

*

5. பலரைப் புணர்ந்துமிருட் பாவைக்குண் டென்றுங் கணவற்குந் தோன்றாத கற்பு.

[என்றுங் கணவற்குத் தோன்றாத கற்பு,
இருட்பாவைக்கு, பலரைப் புணர்ந்தும், உண்டு.]

என்றுங் கணவற்குத் தோன்றாத கற்பு — எக்காலத்தும் கணவனுக்கும் தன் தன்மை புலமாகாததொரு கற்பு விசேடம், இருட்பாவைக்கு — இருண்மலமாகிய பெண்ணுக்கு, பலரைப் புணர்ந்தும் — அவள் பலவேறு நிலையினராகிய ஆன்மவர்க்கத்தாரைப் புணர்ந்தாளாயினும், உண்டு — உள்ளதே, அது வியப்புக்குரியது!

பலரென்றது ஆதி முத்தரையும் விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என்பாரையும். இருட் பாவையின் புணர்ச்சி இல்லாதவன் அநாதி முத்தனாகிய பதி. அவனல்லாதாராகிய பசுக்கள் அநேகம் எனப்படுவன. அதனாற் பலரென்றார். ஒருவனுக்குந் தோன்றாத கற்பாதலின் பலரை என்றா ரென்பதும் பொருந்தும்.

கேவல சகல நிலைகளில் ஆன்மா தன்னையே யறியாது. சுத்த நிலையில் அதன் முன் இருண்மலம் நிலலாது. யாவையும்

சூனியம் சத்தெதிர் ஆதலின் ஒளிமுன் இருள் நில்லாது. தீண்டாத கற்புடைய செழுந்திரு ஆகிய திரௌபதி ஆன்மநாயகனாகிய ஒருவனால் மாத்திரம் தீண்டப்படுங் கற்பினள். இருட்பாவையோ சத்தசத்தைச் சாராது என்றபடி அந்த ஒருவனாலுந் தீண்டப்படாதவள், அரிபிரமேந்திராதி தேவர்க்குந் தோன்றுத கற்பினள் என்று புகழுவது போல இருண்மலத்தின் தீமை பழிக்கப்பட்டமை காண்க. சுத்தநிலையில் ஆன்மா 'ஒளியே ஒளியா ஒளி'த்தலின் அதன்முன் இருள் இல்லையா மென்பதுணர்க. ஆணவத்தை இருண்மல மென்பது ஈண்டுக் கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது. இருண்மலநிலை இத்திருப்பாட்டில் தெளிவு செய்யப்படுவது காண்க.

‘தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினி லுணர்த்’துமுன் ஏகப் பொருளாகி நிறற்றலாற் றோன்றாமையும், உணர்த்த உணர்ந்த பொழுதே விளக்கின் முன் இருளாகித் தோன்றாமையு முணர்க.

இருண்மல இயல்பு எந்த நிலையிலும் புலமாகாது.

*

6. பன்மொழிக ளென்னுணரும் பான்மை தெரியாத தன்மையிரு ளார்தந் தது.

[உணரும் பான்மை தெரியாத தன்மை, இருளார் தந்தது, பன்மொழிகள் என்.]

உணரும் பான்மை தெரியாத தன்மை — உணரவேண்டியவைகளை உணரும் முறைமையால் உணரத்தெரியாத தன்மையாகிய மயக்கம், இருளார் தந்தது — ஆணவத்தால் வந்தது, பன்மொழிகள் என் — மயக்கமுடைமைக்குப் பலவேறு சமயத்தார் பலவேறு காரணங்கள் கற்பித்துக் கூறும் மொழிகள் பொருந்தாதன.

விடிவாமளவும் விளக்கனைய மாயை மயக் கந் தருவதென்றும், மயக்கத்தின் காரியமாகிய கன்ம விளைவை மயக்கத்துக்குக் காரணமென்றும், இல் பொருளாகிய ஞானத்தின் இன்மையை மயக்கத்துக்கு மூலமென்றும் பலவாறு மொழிவர் சமயவாதிகள். அவர் மொழிவனவெல்லாம் நியாயத்துக் கேலாவாதலின் ‘பன்மொழிகளென்’ என்றார். எவன் என்பது என் என்றாய்ப் பொருந்தா என்னும் பொருள் தந்து நின்றது. ஆர் விசுவநாதர் என்புழிப்போல இழித்தற்கண் வந்தது.

பன்மொழிகள் என்பதற்கு பலவகையால் விளக்குவது என்றிற்கு என்றும், உணரும் பான்மை தெரியாத தன்மை என்பதற்கு உணர்த்த உணர்வதாகிய ஆன்மா மேலொருவன் உணர்த்திய துணையானே முழுதுமுணரமாட்டாமை யென்றும் உரைப்பதும் பொருந்தும். கண்ணொளியிலே ஆதித்தப் பிரகாசம் கலந்த துணையானே கண்ணொளி விளங்காதபடி கண்ணிற் படலம் மறைப்பது போல ஆணவம் மறைக்கும் என்பது ஈண்டுப் பெறப்படுங்கருத்து. 'அறிதோ றறியாமை காணுதல்' என்பதுங் காண்க. தெரிதல்-விளங்குதல்.

இருண்மலம் அறியாமையைத் தந்து நிற்பது.

*

7. இருளின்றேற் றுன்பே னுயிரியல்பேற் போக்கும் பொருளுண்டே லொன்றாகப் போம்.

இருள் இன்றேல் — ஆணவம் என ஒரு பொருள் இல்லையாயின், துன்பு ஏன் — ஆன்மாக்களுக்குத் துன்பம் வருதற்குத் காரணம் இல்லை, உயிர் இயல்பேற் — (ஆணவம் பொருளன்று) ஆன்மாவின் குணம் என்று கூறினால், போக்கும் பொருள் உண்டேல் — இருளைப் போக்குகின்ற அருளொளி நேற்படும் பொழுது, ஒன்றாகப் போம் — குணமாகிய ஆணவம் போகக் குணி எனப்படும் உயிரும் சூனியமாய்விடும்.

குணம் குணியினின்றும் பிரியாதாகலின் ஒன்றாகப் போம் என்றார். முத்திநிலையில் ஆன்மா மயக்கம் நீங்கிச் சிவமாய் விளங்குதலின், ஆணவ இருள் ஆன்மாவின் குணமாதல் பொருந்தாததென்றவாறு. போக்கும் பொருள் உளதாதல் துணியப்படுதலின் உண்டேல் என்பதற்கு ஐயற்றுத் தெளியும் தெளிபொருள் உரைக்கப்பட்டது.

இருள் இல்லையென்பாரையும், இருள் உயிர்க்குணம் என்பாரையும் மறுத்தவாறு.

இருண் மலம் பொருள்; ஆன்ம குணமன்று.

*

8. ஆசாதி யேலணைவ காரணமென் முத்திநிலை
பேசா தகவும் பீணி.

[ஆச ஆதியேல், முத்திநிலை அணைவ காரணம் என்,
பிணி முத்திநிலை பேசாது அகவும்.]

ஆச ஆதியேல் — ஆன்மாவுக்கு ஆணவப் பிணிப்புத் தொடக்கம் உள்ளதானால், முத்திநிலை அணைவ காரணம் என் — முத்தனாயிருந்த ஆன்மாவை ஆணவம் பிணித்தற்குக் காரணம் என்ன, பிணி முத்திநிலை பேசாது அகவும் — ஆணவமாகிய பிணிப்பு மீண்டும் முத்திநிலையிலே, இரகசியமாக ஆன்மாவை அழைத்துப் பிணித்துக் கொள்ளும்.

முத்திநிலை என்பதற்கு ஆணவம் ஆதியாயின் அது பற்றுமுன் உள்ள சுத்தநிலையையும் பற்றி விட்டபின் உள்ள சுத்த நிலையையுமென உரைக்கப்பட்டது, ஆணவம் பற்றுமுன் ஆன்மா சிவத்தைச் சார்ந்தன்றி நில்லாமையின். சிவமாகிய ஒளியில் நிற்கும் ஆன்மாவை இருளாகிய தான் பற்றவேண்டுமாயின், ஒளி முன் இருள் நில்லாமையின், ஆன்மா தன்னிடம் வரும்படி இரகசியமாக ஆணவம் அழைக்க வேண்டுமாதலின், பிணி பேசா தகவும் என்றார். சிவாதீனமெய்திச் சிவமாகிய ஒளியிலே தூங்காமற் றூங்கிச் சுகம் பெறுகின்ற ஆன்மா, துன்ப இருளாகிய ஆணவத்தைச் சார்தலுமில்லை, ஆணவ இருள் சிவமாகிய ஒளியுட் புகுதலுமில்லை. எனவே, ஆச ஆதியன்று, என்றவாறு. ஆச ஆதியாயின் முத்தி பெறுதற்கு ஆன்மா முயன்றாலும் முடியாமையின் முயற்சியும் வேண்டாததே என்று கூறுமுகத்தான் ஆச ஆதியென்பாரை மறுத்தமை காண்க.

மற்றோருரை :

[ஆச ஆதியேல், அணைவ காரணம் என், முத்திநிலை
பிணி பேசாது அகவும்.]

ஆச ஆதியேல் — ஆணவப் பிணிப்புத் தொடக்கம் உள்ளதானால், அணைவ காரணம் என் — பிணிப்புக்குக் காரணம் யாது? (காரணமின்றி ஆணவம் ஆன்மாவைப் பிணிக்குமானால்) முத்திநிலை — முத்திநிலையிலும், பிணி பேசாது அகவும் — ஆணவப் பிணிப்புக் காரணமின்றி நிகழும்.

பிணி எனப் பின் வருகின்றமையின், 'ஆசு' ஆகுபெயராய்ப் பிணிப்பின் மேனின்றது. பிணி முதனிலைத் தொழிற் பெயர். 'என்' என்பது அணைவ காரணமின்மை குறித்து நின்றது. முத்திநிலையிலும் என இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை வருவிக்கப்பட்டது; ஆதியிலேயன்றி முத்தியிலும் என்றவாறு. முத்திநிலையிற் பிணி பேசாதகவுதல் பொருந்தாமையின், ஆணவப் பிணிப்புச் செம்பிற் களிம்பு போல, ஆன்மாவில் அநாதியே இயல்பானமைந்தது என்பதாம். பேசாமை காரணம் இன்மை என்னும் பொருட்டு. அகவுதல் — அழைத்தல். பிணிப்பு அகவுதலாவது, பிணிப்பு உளதாதல்.

இருண்மலப் பிணிப்பு அநாதியே இயல்பானமைந்தது.

*

9. ஒன்று மிகினு மொளிகவரா தேலுள்ள
மென்று மகலா திருள்.

[ஒன்று மிகினும், ஒளி உள்ளம் கவராதேல், இருள் என்றும் அகலாது.]

ஒன்று மிகினும் — ஏகம் எனப்படும் சிவ சூரியன் யாவையுந் தன்முன் சூனியமாக மிக்குப் பிரகாசிக்கும் இயல்புடையதாயினும், ஒளி உள்ளம் கவராதேல் — அதன் பிரகாசத்தை உயிர் கவராதாயின், இருள் என்றும் அகலாது — இருண்மலம் எண்ணில்லாத காலங் கழிந்தொழிந்தாலும் உயிரைவிட்டு நீங்காது.

ஒளிகவராதேல் உள்ளம், என்பதற்கு ஒளியை உள்ளம் கவராதாயின் உள்ளத்தை ஒளி கவராதாயின் என இருவகையான் உரைப்பதும் பொருந்தும். 'கவராதேல்' என்பதனால் கவர்ச்சியுண்மை பெறப்படும். அறிவிக்குஞ் சித்து, அறிவிக்க அறியுஞ் சித்து முதலிய தொடர்புகள் ஒளிக்கும் 'உள்ளத்'துக்கும் உளவாதல் சிந்தித்தற் பாலது. நிர்விகாரியாய் ஒளியாயுள்ள சூக்கும சித்துக்கும் சார்ந்ததன் வண்ணமே தன் வண்ணமாக நிற்கும் தூலசித்துக்குமுள்ள அநாதியு மநந்தமுமான அத்துவிதக் கவர்ச்சியை ஈண்டுச் சிந்திக்க.

ஒளி கவராதேல் உள்ளம் இருள் அகலாது என எதிர்மறை வாய்பாட்டாற் கூறினார், ஒளியும் உள்ளமும் ஒன்றை யொன்று கவர்தலின் இன்றியமையாமையை வலியுறுத்துதற்கு. 'ஒளி கவருந் தம்பமென' ஒன்றை யொன்று கவர்தலினாலே இருள் அகலுதல் ஒருதலையென்க.

சிவமாகிய ஒளியும் ஆன்மாவாகிய ஒளியும் ஒன்றையொன்று கவர்தல், ஆதித்தப் பிரகாசமும் கண்ணொளியும் ஒன்றை யொன்று கவர்தலில் வைத்துணரப்படும். கண்ணொளியை மூடியிருந்த இருள் ஆதித்தப் பிரகாசமாகிய வியஞ்சகத்தைக் கண்ணொளி பெற்றவழி நீங்குமாறுபோல, ஆன்மப் பிரகாசமும் சிவமாகிய ஒளியைப் பற்றியவழித் தன்னை மூடி மிக்கிருந்த ஆணவ இருள் அகலப்பெறுமென்பதாம்.

தடையற்ற சித்துப் பொருளாகிய சிவம், சித்துப்பொருளாயினும் தடைப்பட்டிருக்கும் ஆன்மாவிற்கு, விளக்குப் போன்ற சரீர முதலிய வைகளைக் கொடுத்து, ஆன்மா தன்னைக்கவரும்படி உபகரிக்கும் என்பதும், இருள் சடமாதலின் தனக்கியல்பானமைந்த சத்திகளினாலே அநாதியிலேயே மறைத்து நிற்பதன்றி, வியஞ்சகமாகிய ஒளி விளக்கம்பெற்றவைகளை மறைக்குஞ் சத்திகளைப் புதியனவாக உண்டாக்கிக் கொள்ள ஆற்றாதென்பதும் ஈண்டுச் சிந்திக்கத்தக்கவை. வியஞ்சகம் — விளக்குங் கருவி.

சிவமாகிய ஒளி மேற்படுமியல்புடையதாயினும் அதனை உயிர் கவர்ந்தாலன்றி ஆணவவிருள் நீங்காது.

ஒன்று மிகினும் — இருள் ஒளி இரண்டனுள் ஒன்றாகிய இருள் அநாதிதொட்டு ஆன்மாவை மேலிட்டு மிக்கிருப்பினும் — உள்ளம் ஒளி (கவரும்); கவராதேல் இருள் என்றும் நீங்காது — என, 'கவராதேல்' என்ற எதிர்மறையானே பெறப்பட்ட [கவரும்] என்ற உடன்பாட்டுச் சொல்லை வருவித்து உரைப்பினும் அமையும்.

ஆன்மா, ஞானஒளி கவருமாயின் மலம் நீங்கும்.

*

10. விடிவா மளவும் வீளக்கனைய மாயை
வடிவாதி கன்மத்து வந்து.

[மாயை வடிவாதி, கன்மத்து வந்து,
விடிவு ஆம் அளவும், விளக்கு அனைய.]

மாயை வடிவாதி — மாயாகாரியமாகிய சரீரமுதலியவைகள், கன்மத்து வந்து — ஆன்மாக்களின் கன்மத்துக்குத் தக்கபடி வந்து,

விடிவு ஆம் அளவும் — மூலமலமாகிய இருள் விடியுமளவும், விளக்கு அணைய — விளக்குப் போல விளக்கஞ் செய்து நிற்பன.

மாயையின் உபகாரம் சிவமாகிய ஒளி மிக்கவழி வேண்டப்படாமையின் 'விடிவாமளவும்' என்றார். மாயையென்பது தன்பெயரானே தன்னியல்பு விளக்கி நின்றது. மா — ஒடுங்குதல். யா — தோன்றுதல். வடிவாதி — தநு கரண புவன போகம். அவை சிவத்தின் பிரேரகத்தால் கன்மத்துக்குத் தக்கவாறு மாயையிலே தோன்றி ஒடுங்குவன. மாயை ஆணவத் தடையுள்ள ஆன்மாக்களுக்குச் சிவசத்து உபகரித்தற்கு அமைந்ததொரு சடசத்தி. சடத்தால் தடைப்பட்ட சித்துப் பொருளுக்குத் தடையில்லாத சிவம் மற்றொரு சடப்பொருளின் உதவியினாலேயே உபகரிக்குமென்பது ஈண்டுச் சிந்திக்கத்தக்கது. பதியின் உபகாரத்தால் ஆன்மா வியஞ்சகம் பெறும்போது அதன் மூல இச்சை ஆணவச் சேட்டையால் கன்மமலம் விளைய நிற்கும். கன்மமே வடிவாதிகளின் வேறுபாட்டுக்குக் காரணம். மாயையுங் கன்மமும் சடமாதலின் கன்மத்துக்கேற்றவாறு மாயையின்கண் வடிவாதி வந்து போதற்குச் சித்தாகிய சிவம் பிரேரகமும் தாரகமுமாய் நிற்குமென்பது தானே போதரும். 'ஒளிகவராதே லுள்ளம்' என்புழிக் கூறப்பட்ட கவர்ச்சி மாயை வடிவாதி கன்மத்து வந்து விடிவாதல் என்பது கூட்டியுணர்க. பிரேரகம் — செலுத்துதல். தாரகம் — தாங்குதல்.

அறிவிச்சை தொழில்களை விளக்கமுறச் செய்வதும், ஆணவவிருள் விடியுமளவும் உபகரிப்பதும், சிவசூரியன் பிரகாசிக்கும் பொழுது பகல் விளக்குப் போன்று ஆன்மாவுக்கு வேண்டாததா யொழிவதும், சிவசூரியனது பிரகாசத்தினாலே பிரகாசிப்பதுமாகிய மாயையை விளக்கு என்றமை கூர்ந்து நோக்கற்பாலது. சிவஞானபோதம் 'மாயாதநு விளக்கா மற்றுள்ளங் காணாதேல் ஆயாதாமொன்றை' என்றமை காண்க.

தண்டுந் திரியும் நெய்யும் ஒளிச் சுடரைத் தாங்கி விளக்கஞ்செய்து விளக்கு எனப்படுவது போல, மாயை நமது கன்மத்துக்கு ஏற்றவாறு, வடிவாதியாகிய அறிவை விளக்கும் ஒளிச் சுடர்களைத் தோற்றுதலின் 'விளக்கு' எனப்பட்டதென மேலும் விளக்கங் காண்க. விளக்குப் பகலில் வேண்டாதவாறு போல, சரீராதிகளைத் தோற்றும் மாயைவிளக்கு முத்திநிலையில் வேண்டாமை தெற்றென உணர்க.

இருண்மல இரவில் கன்மத்தின் விளைவிடமான மாயை ஒருவிளக்கு.

*

சு. அருளது நிலை.

[இருளைக் கெடுக்கும் ஒளியாகிய திருவருளின்
இயல்பு.]

1. அருளிற் பெரிய தகிலத்து வேண்டும்
பொருளிற் றலையிலது போல்.

[அகிலத்து வேண்டும் பொருளில்,
அருளிற் பெரியது இலது, அது போல் தலை இலது.]

அகிலத்து வேண்டும் பொருளில் — கன்ம பூமியாகிய
உலகத்திலே உயிர்கள் பெறுகின்ற பொருள்களில், அருளிற்
பெரியது இலது — அருளினும் பெரிய பொருள் ஒன்றுமில்லை,
அது போல் தலை இலது — அருளினுந் தலைமையான பொருள்
ஒன்றுமில்லை.

அருளிற் பெரியது இலது என்றார், அருள் சர்வவியாபகமான
இன்பகனமாய் நிற்க, உயிர்களால் விரும்பப்படும் இன்பப்
பொருள்களனைத்தும் அதற்கு வியாப்பியமா யடங்குதலின்.

அருளிற்றலை இலது என்றார், அருள் பெற்றார் வேறு
எப்பொருளையும் வேண்டாமையானும், அருள் எப்பொருளையும்
கொடுக்குமாதலானும், அருளால் வருமின்பம் தெவிட்டாததாய்
ஈறில்லாததாய் இடையறாததாய்த் தூயதாய்ச் சிறத்தலானும்.

‘வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈவான் கண்டாய்’, ‘வேண்ட
முழுதுந் தருவாய் நீ’ என வருத் திருவாக்குக்களைக் காண்க.

மண்ணினிற் பிறந்தார் ஈட்டத்தக்க பொருள் அருளே.
உலகத்துப் பொருளெல்லாம் அருளை ஈட்டுவதாகிய உய்வினைக்குக்
கருவிகளே என்பது கடைப்பிடிக்க.

திருவருள் ஒப்புயர் வில்லாதது.

*

**2. பெருக்க நுகர்வினை பேரொளியா யெங்கு
மருக்கெனென நிற்கு மருள்.**

[அருள், பெருக்கம் நுகர்வினை பேரொளியாய்,
அருக்கன் என, எங்கும் நிற்கும்.]

அருள் — திருவருள், பெருக்கம் நுகர்வினை பேரொளியாய் — வியாபகஞ் செய்வதாயும் போகமுட்டுவதாயும் பெரிய ஒளி வண்ணமாயும், அருக்கன் என — சூரியனைப்போல, எங்கும் நிற்கும் — அகத்தும் புறத்தும் நிற்கும்.

திருவருள் ஆணவத்தினாலே அணுத்தன்மைப்பட்டுக் கிடந்த உயிர்க்கு அறிவிச்சை தொழில்களை விளக்கி வியாபகஞ் செய்யும். ஆன்மாவின் இச்சைக்குத் தக்கபடி பெத்த முத்தி இரண்டினும் போகமுட்டும். தன் சந்நிதி மாத்திரத்திலே வியாபகமெய்தி இன்பந் துய்க்கும்படி, அதனைத் தன்மயஞ் செய்யும். சூரியன் உலகத்தை இருளினீக்கி விளக்கி வியாபகஞ் செய்யும். உயிர்கள் தத்த மிச்சைப்படி நுகர்ச்சிகளை அநுபவித்தற்கு உபகாரமாகும். இவ்வாறு உலகம் தன் சந்நிதியிலே நிகழும்படி சூரியன் எங்கும் பிரகாசித்து நிற்கும். அதனால் அருள் அருக்கெனென நிற்கும் என்றார்.

திருவருள் பெருக்க நுகர்வினைகளைத் தந்து, பேரொளியாவது.

*

**3. ஊனறியா தென்று முயிரறியா தொன்றுமீது
தானறியா தாரறிவார் தான்.**

[ஊன் அறியாது, என்றும் உயிர் அறியாது,
ஒன்றும் இது தான் அறியாது, ஆர் அறிவார் தான்.]

ஊன் அறியாது — உடம்பு அறிவில்லாதது, என்றும் உயிர் அறியாது — கேவல சகல சுத்தநிலை தெனிலும் ஆன்மா வியஞ்சுகமின்றி அறியாதது, ஒன்றும் இதுதான் அறியாது — உயிரோடொன்றி நிற்பதாகிய திருவருள் தன்முன் யாவையுஞ் சூனியமாதலின் சட சித்துக்களில் எதனையும் அறியாது, ஆர் அறிவார் — உயிரோடியைந்த உடம்பில் நிகழும் அறியுந் தொழிற்குக் கருத்தா யாவர், தான் — அறிவது தானே.

உயிர் ஒன்றும் அறியாது என உரைத்தலுமாம். 'ஒன்றொன்றாப் பார்த்துணர்வ துள்ளமே' என்றவாறு ஒரு பொருளை உயிர் அறியும் பொழுதும் அதற்கு வியஞ்சகம் வேண்டுமாதலின் 'உயிரறியாது' எனப்பட்டது.

ஊன் சடமாதலின் அறியாது. அறியாதென்பது சடமென்னும் பொருட்டு. என்றும் உயிரறியாது என்றது கேவல சகல சுத்தங்களுள் கேவலத்தில் அறியாமற் கிடத்தலானும், சகலத்தில் மாயேயம் வியஞ்சகமாகவும் சுத்தத்தில் சிவஞானம் வியஞ்சகமாகவும் அறிதலானுமென்க. 'அறிவிக்கவன்றி யறியா வுளங்கள்' என்பது கருத்து. இது தான் அறியாது என்பது குனியமாதலின் அறியாமையும் தன்பொருட்டறியாமையும் அழுந்தியறியாமையும் என விரித்துணர்க. 'ஆரறிவார்' என்றது அறிவா ரிருவருள் யார் என வினவுதலிலே வைத்து பிரபஞ்சம் அருள் துணையாக ஆன்மாவால் அறியப்படுவது என்று உணர்த்தியவாறாம். அதிகாரத்துக்கும் இயைய அருள் உயிர்ப்பொருட்டறியும் என்பது காண்க. உயிரறியாது தான் அறியாது என அ.றியணையாற் கூறியவைத்து. ஆர் அறிவார் என உயர்திணையான் வினாவினார், உயிரினது அறிவின் குற்றங் காட்டி அருளுபகார முணர்த்துதற்கு.

'இது தான் அறியாது' என்பதில் 'இது' சுத்தவறிவியல்பாக வுடைய சோதி. 'உயிர்' ஒன்றொன்றாப் பார்த்துணர்வது. 'இது' கருவிகளைப் படைத்துக் கூட்டி நிலைபெறுத்தி அழித்து, மீண்டும் படைத்தளித்துத் துடைத்து நிற்பது. 'ஊன்' கருவி. உயிர் கூடாதவழிக் கருவி அறியாமையும் கருவி கூடாதவழி உயிரறியாமையும் வெளிப்பட. அறியாமையுள்ள இரண்டு கூடவுமாட்டா: கூடியவழியும் அறிவுப்பேறு சித்திப்பதில்லை. பேரறிவு சுட்டுணர்வையும் துன்பத்தையும் மயக்கத்தையும் ஒன்றொன்றா யறிதலையும் எய்தாது.

கருவியும் உயிரின் பக்குவத்துக்கேற்ப வேறுவேறாய்ப் பொருத்தமாய் அமையவேண்டும் என்றும், கருவியும் உயிருங் கூடவேண்டுமென்றும் கூடின நிலையிலும் மற்றொன்று உடனின்றி அறியவேண்டும் என்றும் இவ்வாறு பேரறிவன் உபகாரம் உணரற்பாற்று.

மாயாகாரியமாகிய கருவிக்கு விளக்கஞ் செய்யுந் தன்மை உளதென்பதும் முத்தொழில் இடையறாது நிகழும் என்பதும் பதி கண்டு காட்டிக் காணும் என்பதும் நுண்ணறிவா லுணர்க.

திருவருள் பெத்தான்மாக்களுக்கு ஊனுக்கூடாக அறிவு விளக்கஞ் செய்வது.

*

4. பாலாழி மீனாளும் பான்மைத் தருளுயிர்கள்
மாலாழி யாழு மறித்து.

[பால் ஆழி மீன், ஆளும் பான்மைத்து,
அருள் உயிர்கள் மால் ஆழி மறித்து ஆழும்.]

பாலாழி மீன் — பாற்கடலிலே வாழும் மீன், ஆளும் பான்மைத்து — பாலைவிட்டு வேறு உணவுகளை யுண்ணுந் தன்மையுடையது. அதுபோல, அருளுயிர்கள் — திருவருளிலே வாழுமான்மாக்கள், மாலாழி மறித்து ஆழும் — திருவருளை அநுபவித்தலைவிட்டு மயக்கம் பொருந்திய மலக்கடலில் மாறிமாறி அமுந்தும்.

மீன் உயிர்வாழ்தற்கு கடல் இன்றியமையாதது போல ஆன்மாக்களுக்கு அருள் இன்றியமையாதது. தனக்கு ஆதாரமாகிய கடலே சுவைமிக்க உணவாய் இருக்க, அதனைத் தன் பேதமையால் விட்டு, வேறு உணவுகளைத் தேடுகின்ற மீனைப்போலத் தனக்கு ஆதாரமாய் உள்ளும் சூழ்ந்து நிற்கின்ற திருவருளே இன்ப கனமாய் இருக்கவும் அதனைச் சிந்தியாமல் அருவருப்பாய்த் துன்பமான உலகபோகத்திலே ஆன்மா அமுந்துகின்றதென்று அதன் சிறுமையை விளக்கியவாறு.

‘வையம் முழுதும் மலக்கயங் கண்டிடும்
உய்யவந் தானுரை யுந்தீபற’

என்பது திருவுந்தியார். பெரியோருடைய போகம் அமிர்தம் எனவும் சிறியோருடைய போகம் மலமெனவுங் கூறப்படுவன.

திருவருளைப் பந்திகளான உயிர்கள் அநுபவியா.

*

5. அணுகு துணையறியா வாற்றோன்னைந்தி
ஊணர்வை யுணரா துயிர்.

[அணுகு துணையறியா ஆற்றோனின், ஐந்தின்.
உயிர் உணர்வை உணராது]

அணுகு துணையறியா ஆற்றோனின் — வழிநடப்பா
னொருவன் அந்நடைக்கு அண்மைத் துணையா யமைத்தவைகள்
தனக்கு இன்றியமையாமையை அறியாதவாறு போலவும், ஐந்தின்
— ஐம்பொறிகள் புலங்கள் மேல் நடக்கும்போது அந்நடைக்கு
அண்மைத் துணையாய் இன்றியமையாத உயிரை அறியாதவாறு
போலவும், உயிர் — பந்த நிலையிலுள்ள உயிரானது, உணர்வை
— தன்னுணர்வுக்கு உணர்வான திருவருளை, உணராது — (தான்
ஒன்றை உணர்தற்கு அண்மைத் துணையாய்த்) தனக்கு
இன்றியமையாததென்று அறியாது.

ஊர்தியிற் செல்வானொருவன் தன் செலவிற்கு ஊர்தி
உறுதுணை என்பதை உணர்வதில்லை. அவ்வாறே ஐம்பொறிகளுந்
தத்தம் விடயங்களை நுகரும்போது அந்நுகர்ச்சிக்கு உயிர்
உறுதுணை யென்பதை உணர்வதில்லை. இங்ஙனமே, உயிர்களும்
தம்மை உணர்த்துந் திருவருளை உணர்வதில்லை.

‘அணுகு துணையறியா’ என்பது ‘ஐந்து’ என்பதனோடுங்
கூட்டப்பட்டது. ஒப்புப் பொருளில் வந்த இன் உருபுகள்
உவமேயத்துக்கு இயைய உவமான விசேடணத்தோடு
கூட்டிப்பொருள் உரைக்கப்பட்டன. உவமை விசேடணம்
பொருளுக்கும் இயையும். திருவருள் உயிரை உணர்த்துதலின்
உணர்வு எனப்பட்டது. உணர்த்துதலாவது உணருந் தன்மையை
விரித்து வியஞ்சகமாதல்.

உயிர் தன் உணர்வுக்குத் திருவருள் வியஞ்சகமாதலை அறியாது.

*

6. தரையை யறியாது தாமே திரிவார்
புரையை யுணரா புவி.

[தரையை அறியாது, தாம் திரிவார்;
புவி புரையை உணரா.]

தரையை அறியாது — வாழ்வுக்கு இன்றியமையாத பூமியை அது தாங்குவதென்று நோக்காமல், தாம் திரிவார் — தாங்கப்படுவாராகிய தாம் மயங்கிச் சஞ்சரிப்பார்கள். அவ்வாறே, புவி புரையை உணரா — மாக்கள் தம் வாழ்வுக்கு மேலாகி நின்று நடத்துகின்ற திருவருளைச் சிந்தித்தலின்றி ஆசை வழிகளிலே அலைவன.

திருவருளை உணராதவர் தம்மை இந்திரியத்தின் வேறாக அறியாராதலின், மாக்கள் என இழித்துரைக்கப்பட்டனர். ‘மாவு மாக்களுமையறி வினவே’ என்பது தொல்காப்பியம். புரை உயர்வு. உயர்ந்தது திருவருளாகிய ஒரு பொருளே யாதலின் அது புரை எனப்பட்டது.

‘ஊசல் கயிற்றற்றால் தாய்தரையே யாந்துணை யான்’ என்று சிவஞானபோதம் கூறும். தரை என்பது திருவருள் தாரகமாய் நின்றலை உணர்த்திற் றெனலுமாம். திருவருள் பிரேரகமாய் நின்றலைப் ‘புரை’ என்பதுணர்த்திற்று.

மண்ணுலகில் வாழ்வாரது வாழ்வு முழுதுக்கும் ஆதாரமாகிய தரை எந்த ஆதாரத்திலே நிற்கின்றதென்றும் வாழ்வுக்கு ஆதாரமாகிய நினைப்பு எதனாலே பிரேரிக்கப்படுகின்றதென்றும் சிறிது சிந்திப்பார்க்கு திருவருள் வியாபகமாய் நிறுபுகரிப்பது புலனாய்விடு மென்பது குறிப்பு.

திருவருள் தாரகமாயும் பிரேரகமாயும் உபகரிப்பது.

*

7. மலைகெடுத்தோர் மண்கெடுத்தோர் வான்கெடுத்தோர் ஞானந் தலைகெடுத்தோர் தற்கேடர் தாம்.

[ஞானம் தலைகெடுத்தோர் தற்கேடர்; தாம்,
மலைகெடுத்தோர், மண்கெடுத்தோர் வான்கெடுத்தோர்.]

ஞானம் தலை கெடுத்தோர் — ஞானத்தை விசாரியாதவரும் அருள் வழிப்படாதவரு மாயினார், தற்கேடர் — தன்னைக் கெடுத்தோராவர், தாம் — அவர்கள், மலை கெடுத்தோர் — வெள்ளிடைமலையாகிய தம்மை யறியாதாராவர், மண் கெடுத்தோர் — மலையைத் தாங்கும் மண்ணாகிய அருளை அறியாதாராவர், வான்

கெடுத்தோர் — மலையையும் மண்ணையும் வியாபித்து இன்றியமையாததாய் நிற்கும் சிவமாகிய ஆகாயத்தை அறியாதவராவார்.

தற்கேடர் என்பதில் 'தன்' என்பது ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனி குறித்து நின்றது. திருவருளைத் தலையென்றார் அதனினும் உயர்ந்த பொருள் இன்மையின். ஞானத்தானன்றித் தன்னையறிதல் கூடாமையின், ஞானத்தைப் பெறாதவர் 'தற்கேடர்' எனப்பட்டார்.

ஞானத்தால் தன்னை அறிந்து, தன்னை யறிந்த பின்னர் தன்னை அறிவித்த திருவருள் தனக்குத் தாரகமாதலை யறிந்து, திருவருள் தாரகமாதலையறிந்த பின்னர், அந்தத் திருவருளையுடையானை அறிவது முறையாதலின், ஞானத்தால் தன்னையறியாதவன் தன்னையேயன்றித் தனக்குத் தாரகமான திருவருளையும், அதனையுடைய சிவத்தையும் இழந்தோன் ஆவன் என்றவாறு. தற்கேடர்கள் தாம் மலைபோலிருந்து கொண்டே, திருவருளுபகாரத்தைப்பெற முயலாமையின் தம்மையிழத்தலையன்றித் தமக்கு உபகரிக்கின்ற தாரகமான திருவருளையும், அதனையுடைய சிவத்தையும் இழக்கின்றார்களே என்றிரங்கியவாறு. இல்பொருளாகிய முயற்கோட்டுக்குத் தாரகம் உளதாதலும் இல்லை; அதனை இழப்பதென்பதும் இல்லை. உள்பொருள் தன்னுண்மையை இன்மைசெய்தலின், தன்னையும் தாரகத்தையும் அதனையுடையதனையும் இழக்கின்றது.

மலை மேலிருந்து மலையைக் கெடுத்தோர் என்றுரைப்பது, தற்கேடர் என்ற உவமேயத்துக் கியையாமை யறிக. தற்கேடர் ஆவார் மலையானது தன்னைக்கெடுத்தவாறு தம்மைக் கெடுத்தோர் என்றவாறு. மலை கெடுத்தோர் என்பது தற்கேடரைக் குறிப்பதொரு குறிப்பு மொழி. கெடுத்தோர் என்பதில் பன்மை விசுவாசம் தற்கேடர் என்பதை முடித்தது. தன் என்னும் ஒருமை மலையென்னும் அ.றிணை இயற்பெயரோடு பொருந்தி நின்றது.

ஆன்மா தன்னை அறிதற்கும், தன்னை அறிவித்த திருவருளை அறிதற்கும் உபகாரமான திருவருளின் தொடர்பும், சிவத்தின்

தொடர்பும், மலை, மண், வான் தொடர்புகளில் வைத்து உணர்தற்பாலன்.

**“தன்னை யறியத் தனக்கொரு கேடில்லை
தன்னை யறியாமல் தானே கெடுகின்றான்
தன்னை யறியும் அறிவை அறிந்தபின்
தன்னையே யர்ச்சிக்கத் தானிருந் தானே”**

என்பது திருமந்திரம்.

திருவருளைப் பெறாதோர் தம்மை அறியார்; தம்மை யன்றித் திருவருளையும் அதனையுடைய சிவத்தையும் இழப்பர்.

*

**8. வெள்ளத்து ணாவற்றி யெங்கும் விடிந்திருளாங்
கள்ளத் திறைவர் கடன்.**

[கள்ளத்து இறைவர் கடன், வெள்ளத்துள் நாவற்றி,
விடிந்து எங்கும் இருளாம்.]

கள்ளத் திறைவர் கடன் — திருவருளை அறியமாட்டாதார் போன்று உலகத்தை அடிமையாக்க விரும்புவோரியல்பு, வெள்ளத்துள் நா வற்றி — இனிய நன்னீர்க் கடலுள் நாப் புலர்ந்து, விடிந்து எங்கும் இருளாம் — பகலிலே தடுமாறுதலாய் விடும்.

திருவருளுக்கு அடங்கவேண்டு மென்னும் நல்லுணர்வுக்கு இடங்கொடாமை கள்ளம் எனப்பட்டது. திருவருளின் சந்நிதியிலே வணங்க விரும்பாமைக்கும், உலகத்தை எனது என்று நோக்க விரும்புவதற்கும் காரணமாய் நிற்குஞ் செருக்கு மிகுவாராதலின் ‘இறைவர்’ எனப்பட்டார்.

திருவருள் பிரார்த்த முதலியவற்றான் வரும் வெப்பங்களைப் போக்குதலின் ‘தண்ணென்ற தாள்’ எனப்படும். நா வற்றுதல் உலகமாகிய ‘பேய்த்தேர் முகக்குறும் பேதைகுணம்’ என்று திருவாசகத்துட் கூறப்படும். விடிதல் ‘அறிவரியான் தனையறிய ஆக்கை யாக்கி’ என்றபடி தலைவனை அறியத்தக்க மானிடப்பிறவி னாய்த்தல். எங்கும் இருளாதல் உலகத்தை வேட்டையாட முயன்று அது பெறாது சோர்தல்.

சர்வ வியாபகமான திருவருளை யறியாமை பெருங்குற்றம்.

*

9. பரப்பமைந்து கேண்மினிது பாற்கலன்மேற் *பூசை
கரப்பருந்த நாடுங் கடன்.

[பாற் கலன் மேற் பூசை, கரப்பு அருந்த நாடுங்
கடன் இது; பரப்பு அமைந்து கேண்மின்.]

பாற்கலன் மேற் பூசை — பாற்கலத்தின் மேலிருக்கும் பூனை,
கரப்பு அருந்த நாடுங் கடன் இது — கரப்பைத் தின்னும்படி
குழுகின்ற தன்மையை ஒத்தது நமது நிலை, பரப்பு அமைந்து
கேண்மின் — உலகமாகிய விடயத்திலே பரந்தோடுதலை விட்டு
திருவருள் வழிப்பட்டு ஞானோபதேசங்களைக் கேண்மின்.

‘ஆட்பா லவர்க்கருளும் வண்ணமும் ஆதி மாண்பும்
கேட்பான் புகிலள வில்லை கிளக்க வேண்டா
கோட்பா லனவும் வீனையுங் குறுகாமை லெந்தை
தாட்பால் வணங்கித் தலைநின் றிவைகேட்க தக்கார்’

என்பது திருஞானசம்பந்தர் திருவாக்கு. ‘கையிலங்குபொற் கிண்ண
மென்றலால் அரியை யென்றுனைக் கருதுகின்றிலேன்’ என்னுந்
திருவாக்கு ‘பாற் கலன் மேற் பூசை’ என்புழிச் சிந்திக்கத்தக்கது.
நாடுதல் காலமறிதல் இடமறிதல் வலியறிதல் முதலியவற்றால்
வினைசெயல் வகையை ஆராய்தல்.

ஆன்மாவாகிய பூனை, திருவருளாகிய பாற்கலம்
தன்னிடத்ததாக அதனை இகழ்ந்து, உலகமாகிய கரந்தோடு
மியல்புடைய அருவருப்பான பிராணியின் புலாலைக் கொன்று தின்ன
இச்சித்தற்குக் காரணம் யாதென்பதை அமைந்து சிந்திக்கவேண்டும்.
பரப்பு அமைதல், நீர்வழி மிதவை போலப் பரப்பைத் திருவருள்
வழிப்படுத்தல்.

பரப்பு ஐம்புலங்களில் ஓடுதல். ஐம்பொறிகளையும் வென்று
நிற்பார்க்கு மெய்ப்பொருள் செவிப்படுதலின் அமைந்து கேண்மின்
என்றார்.

திருவருள் ஆன்மாவின் நுகர்ச்சிக்குரிய இன்பப் பொருள்.

*

* பாடபேதம் - பூனை

10. இற்றை வரையையெந்து மேதும் பழக்கமிலா
வெற்றியிர்க்கு வீடு மிகை.

இற்றைவரை இயைந்தும் — அநாதி தொடங்கி
இற்றைவரையும் திருவருள் செய்யும் உபகாரங்களைப் பெற்று
அதனோடு கூடியிருந்தும், ஏதும் பழக்கம் இலா — இன்னும் அந்தத்
திருவருளோடு சிறிதாயினும் நேயம் இல்லாத, வெற்றியிர்க்கு — அறிவைப்
பயன் செய்யாது வெறுமையாயிருக்கின்ற ஆன்மாக்களுக்கு, வீடு
மிகை — பரதந்திரத்தினின்று விடுதலை செய்வதாகிய வீடு வேண்டாத
பண்டம் போலும்.

அநாதிக்கும் நிகழ்விற்கும் இடையதாகிய கற்பனை கடந்த
தாரமுமுதும் அணுகுதுணையாகி உணர்வாகி மருந்தாகி ஒளியாகி
உடன்வந்துபகரிக்கும் அருளைக்கண்டு நேயஞ்செய்யாத நாம், இனி
எப்பொழுது அதனோடு பழகி வீடு பெறுவது என்றிரங்கியவாறு.
'வீடு மிகை' என்ற குறிப்பு, வீடு பெறும் பொருட்டுத் திருவருளோடு
விரைந்து பழகுதலின் இன்றியமையாமையை விதந்தவாறு. 'வீடு
பெறநில்' வெறுமை இருண்மலப் பழக்கத்தால் வந்த அருட் பழக்க
வறுமை.

“பழக்கந் தவிர்ப் பழகுவ தன்றி
உழப்புவ தென்பெணே யுந்தீபற.”

இயைந்தும் என்பதில் உம்மை வெற்றியிரின் இழிவு குறித்தது.

திருவருள் விரைந்து பயிலற்பாலது.

*

௩. அருளுரு நிலை

[திருவருள் வெளிப்பட்டுப் பிரகாசிக்கின்ற
அருள் வடிவம் ஆகிய அருட்குருவின் இயல்பு.]

1. அறியாமை யுண்ணின் றளித்ததே காணுங்
குறியாகி நீங்காத கோ.

[காணுங் குறி ஆகி, நீங்காத கோ, அறியாமை
யுள்நின்று அளித்ததே.]

காணுங் குறி ஆகி — சுட்டிக் காணுதற்குரிய வடிவமான
அருட்குருவாய், நீங்காத கோ — இனி எக்காலத்தினும்
விட்டுப்பிரியாத ஞானவரசாகிய திருவருள், அறியாமை யுள் நின்று
அளித்ததே — அறியாமையாகிய இருண் மலம் மேலிட்ட
காலத்திலும் ஆன்மாக்களை விட்டுப்பிரியாமல் உபகரித்து நின்று
தண்ணருள் புரிந்ததே. [அதனை அப்பொழுது ஆன்மாக்கள்
உணரவில்லை.]

அளித்தது என்பதனாற் சுட்டிய இறந்தகாலம்
கேவலசகலமாகிய பெத்தநிலை. நீங்காமை சுத்தமாகிய
முத்திநிலைக் கண்ணது. ஈண்டு நீங்காமையென்றது
அருண்மேலிட்டவாறே நின்றலை. பந்தகாலத்து நின்றல் இருண்
மேலிடத்தான் ஒளித்து நின்றல். ‘அளித்ததே’ என்ற குறிப்பு, அந்தோ!
இற்றைவரை அதனோடு சிறிதும் பழக்கமில்லாமல் இருந்தோமே,
என்செய்தோம்! என்செய்தோம்!! என்றிரங்கியவாறு. ‘தம்மானை
யறியாத சாதியா ருளரே’ என்றபடி அறியாமையாகிய சிறுமைக்கு
இரங்கினபடி யென்க. பக்குவ காலத்துக் காணுங் குறியாய்ப்
பெண்மையைப் பிறப்பித்தலின் அக்காலத்தில் அது ‘கோ’
எனப்பட்டது.

பக்குவர்களது சுட்டுணர்விற்கு விடயமாகி உபகரிக்குந்
திருவருளே அருட்குரு.

*

2. அகத்துறுநோய்க் குள்ளின ரன்றி யதனைச்
சகத்தவருங் காண்பரோ தான்.

[தான் அகத்துறு நோய்க்கு, உள்ளினர்
அன்றி, அதனை, சகத்தவருங் காண்பரோ.]

தான் அகத்துறு நோய்க்கு — ஆன்மாவாகிய தான் தன்னுள்ளே உற்றிருக்கும் மல நோய்க்கு, உள்ளினர் அன்றி — உற்றவன் தீர்ப்பான் உழைச் செல்வானாகிய மூவருமல்லது, அதனை — மருந்தாகிய திருவருளை, சகத்தவரும் காண்பரோ — உலகத்தவர் காண வல்லரோ.

உள்ளினர் என்பது நோய்க்குள்ளாகிய ஆன்மாவையும் தம்முதலாகிய உள்ளொளியையும், உள்ளொளியினுள்ளே நின்றலினாலே கருணைவெள்ளத் தலையும் குருவுருவையும் குறித்தது. ஆன்மா நோயினால் மிக வருந்தி மருந்தை நாடும்பொழுது, ஒன்றும் உடனுமாகிய திருவருள் பொறுக்கலாற்றாது குருவுருவிலே வந்து உபகரிக்கு மென்க. உண்ணின்றுணர் த்துதலைச் சகலர் அறியாராகலின் குருவுரு வேண்டப்படும். Nரியகாந்தக்கல் பஞ்சைச் சுடுதலும் Nரியன் நேரேசுடாமையும் போலத் தம்முதல் குருவாகி வந்து ஆன்மாவின் மலநோயைச் சுடுமென்க.

சகத்தவர் என்றது மனைவி தாய் தந்தை மக்கள் மற்றுள சுற்றங்களை. அவர்களால் ஆன்மாவுக்குப் பயன் யாது மில்லையென்க. ‘நோய்க்குள்ளினரே யன்றிச் சகத்தவருங் காண்பரோ’ என்பதற்கு நோயினால் வருந்தி மருந்து நாடுகின்ற பக்குவர்களன்றி, சகத்தை விரும்பும் உலோகாயதராகிய அபக்குவர் மருந்து பெறுமாறில்லையென்பது முரைத்துக் கொள்க.

மற்றோருரை :

[அகத்துறு நோய்க்கு அதனை உள்ளினரே
யன்றி, சகத்தவருங் காண்பரோ.]

அகத்து உறு நோய்க்கு — உள்வீட்டு வருத்தத்துக்கு, அதனை — அந்த வருத்தத்தைப் போக்குதற்குரிய உபாயத்தை, உள்ளினரே யன்றி — அந்த வீட்டினுள் உடன் இருப்பவர் அறிவதேயன்றி, சகத்தவருங் காண்பரோ — அந்த வீட்டுக்குப்

புறமான இந்தச் சகத்திலுள்ள பிறரெல்லாம் அறிவார்களா? அறியமாட்டார்களே; அறிய வேண்டும்தாம் இல்லையே.

அகத்துறு நோய் — அகத்திலுள்ளவரின் நோய். அது ஆணவம். அகம் இந்தச் சரீரம் ஆகிய வீடு. உள்ளினர் — உள்ளே இருப்பவர். சரீரவீட்டினுள்ளே இருப்பவர் இருவர்: ஒருவர் ஆத்மா; மற்றவர் பரமாத்மா. முன்னையவர் நோயாளி; பின்னையவர் வைத்தியர். இருவரும் ஒத்தவழியன்றி நோய் நீங்காமை, 'உள்ளினர்' என்ற பன்மையாற் பெறப்பட்டது. இனி, 'உள்ளுதல்' சிந்தித்தல் என்னும் பொருட்டாதலின், சிந்தித்தற்குரிய ஆத்மாவாகிய சீடனும், திருவருளாகிய குருவுமாய் இருவருமே, அறியாமை நோயை நீக்குதற்குரியர் என்றுமாம். இவ்வுரைக்கியையச் சகம் என்பதற்கு அகம் என்றுரைத்து உள்ளுதலைச் செய்ய இயலாத சடமான வீடாகிய அவரும் நோயைப் போக்க அறிவாரா எனினுமாம். இவ்வாறுரைப்பின் சகத்தவரும் காண்பரோ என்புழி 'அர்', 'ஆர்' இழித்தற்கண் வந்தவை. உடம்பார் அறியார் என்பதாம். முந்திய உரைக்கண் சகம் உலகம். சகத்தவர் ஏனைய வீட்டுக்காரர். ஏனைய வீட்டுக்காரர் தத்தம் வீட்டுக் கருமத்திலேயே கண்ணாயிருத்தற்குரியர். நமது வீட்டுக்கருமத்தை நாமே நடத்தவேண்டும் என்பதாம். நாம் ஆத்மாவும் சிவமுமாகிய நாம். எங்குமாய் சிவம், அதே சமயத்தில் ஆத்மாக்கள் தோறும் உடனாய் சிவமுமாம். முந்தியது சுவரூபம்; பிந்தியது தடத்தம். அ.தாவது திருவருள். ஈண்டு அருட்குரு. அருட்குரு வடிவம் பக்குவத்துக்கேற்பப் பலவேறுபடும்.

சகம் போக்குவரவு என்னும் பொருட்டாதலின் தெருவிலே போக்குவரவு செய்யுஞ் சகத்தவர்களாகிய பிரயாணிகள், தம்போக்கிற் போவதன்றி நம்வீட்டுக் கருமத்தை எட்டிப் பார்ப்பதற்கு ஒரு நியாயமுமில்லையே என்றபடியுமாம். ஓ எதிர்மறை. தான் அசை நிலை.

அருட்குருவே நோய் நீக்க வல்லார்.

*

3. அருளா வகையா லருள்புரிய வந்த
பொருளா ரறிவார் புவி.

[அருளா வகையால் அருள்புரிய வந்த
பொருள், புவி ஆர் அறிவார்.]

அருளா வகையால் — உலக சுகத்தைக் கொடுப்பதோ ருபாயத்தினாலே, அருள் புரிய — தன்னிலையாகிய சிவத்துவத்தை உபகரிக்கும்படி, வந்த பொருள் — குருவடிவிலே வெளிப்பட்ட மெய்ப்பொருளை, புவி ஆர் அறிவார் — பூமியிலுள்ளார் யாவரே யறிவார்.

தம் அநுபவமுரைக்கின்றாராய்ச் சீடனுக்குக் குருவின் அருட்டிறத்தை உபதேசிக்கின்றாராதலின், ஆர் அறிவார் என்றார், பொருள் என்றது அதன் கருணையின் பெருமையை. 'கருணையின் பெருமை கண்டேன் காண்க'

'புவி வந்த பொருள்' எனக் கூட்டி, பூமியிலே வெளிப்பட்டருளிய சிவம் என உரைத்தலும் பொருந்தும். 'புவியின்றி சேவடி தீண்டினன் காண்க, சிவமென யானுந் தேறினன் காண்க'. என்னுந் திருவாக்கு ஈண்டுச் சிந்திக்கத்தக்கது. சடக்கருவிகளுக்கும் ஒருபிரகாரம் விளக்கமுற்று நிறறல் ஈண்டுக் கூறப்பட்டது.

அருட்குரு அறிதற்கரியர்.

*

4. பொய்யிருண்ட சிந்தைப் பொறியிலார் போதமா மெய்யிரண்டுங் காணார் மிக.

[பொய்யிருண்ட சிந்தை பொறியிலார்
போதமாம் மெய் இரண்டும் மிக காணார்.]

பொய்யிருண்ட சிந்தை — நில்லாதவற்றை நிலையின் என்று உணர்தலாகிய பொய்யினால் முடுண்டு இருண்டு கிடக்கின்ற மனத்தை உடையவர்களாகிய, பொறி இலார் — உண்மையைக் காணாதற்குரிய நற்பொறி இல்லாதவர்கள், போதம் ஆம் மெய் இரண்டும் — ஞானமாகிய திருவருள் உண்மையும், திருவருள் ஞானம் வெளிப்படுதற்கு இடனாகின்ற சற்குரு வடிவமும் ஆகிய இரண்டன் இயல்பையும், மிகக் காணார் — உள்ளவாறு ஒருசிறிதும் அறியமாட்டார்.

உலகத்தின் முதலாகிய மெய்யை நோக்காது, உலகத்தையே மெய்யென்று நோக்குஞ் சிந்தை, பொய்யிருண்ட சிந்தை எனப்பட்டது. பொறி — ஊழ்; இந்திரியங்களுமாம். பொறிகள் பசத்துவம் போய்ப் பதித்துவம் எய்திச் சிவகரணங்களாய

வழியல்லது மெய்யை அறிதல் கூடாதென்பதாம். போதமாம் மெய், இரட்டுற மொழிதல். அது இரண்டும் என்பதனாற் பெறப்பட்டது. மிக என்பது காணாமையின் மிகுதிப்பாட்டைக் குறித்து நின்றது.

பொய்யுலகிலிருந்து கொண்டே மெய்யுலகமாகிய
அருளுருவை அறிதல் சிறிதுமில்லை. அருளுரு — அருட்குரு.

✱

5. பார்வையென மாக்களைமுன் பற்றிப் பிடித்தற்காம்
போர்வையெனக் காணார் புவி.

[புவி, மாக்களை, பார்வையென முன்பற்றி,
பிடித்தற்காம் போர்வை எனக் காணார்.]

புவி — இந்தப் பூமியில், மாக்களை — இந்திரிய வயமயங்குதலினாலே ஐயறிவினவாய் நிற்கும் ஆன்மாக்களை, பார்வையென முன் பற்றி — பார்வை மிருகம்போல எதிர்ப்பட்டு வசஞ்செய்து, பிடித்தற்கு ஆம் போர்வை என — ஆட்கொள்ளுதற்கு வாய்ப்பாகிய போர்வை என்று, காணார் — பேதைகள் குருவுருவின் மெய்ம்மையை உணர்ந்து வழிபடார்.

இந்தப்பூமி ஞானம் பயக்குஞ் சிறப்புடையது. அதனால், புவி என வேண்டா கூறி, வேண்டியது முடித்தார். புவியில் வருதற்குப் போர்வை வேண்டப்படுவது. ஊரும் பேரும் உருவு மில்லாத முதல்வன், அவையுடையவன் போல வருதலின், உரு முதலியன போர்வை எனப்பட்டன. புவியில் வருதலாவது பொறிகளான் விடயிக்கப்படுதல். உலகில் மிருகத்தைப் பிடிப்போர் வேறு, பார்வை மிருகம் வேறாதலின் பற்றுதலும் பிடித்தலுந் தானே செய்யும் குருவுரு பார்வையும் போர்வையுமாக உணரற் பால தென்பது காண்க. இனி, பார்வை என்பது பொறிக்கு விடயமாகும் திருமேனியையும் போர்வை யென்பது சிவோகம் பாவனை செய்யும் ஆன்மாவையும் உணர்த்துமென்பதுஞ் சிந்திக்க. குருவுருவில் நிற்கும் ஆன்மா முதல் வனுக்குத் தன்னை 'இடம் பண்ணி' எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டது.

பிரளயாகலர்க்கு முதல்வன் மாயா சரீரமுடைய ஓரான்மாவைப் பற்றியின்றி, அருளே திருமேனியாக முன்னின்று அநுக்கிரகம் பண்ணுதலும் ஈண்டுக் கொள்க.

‘கண்ணுதலுங் கண்டக் கறையுங் கரந்தருளி

மண்ணிடையின் மாக்கள் மலமகற்றும்

— வெண்ணைநல்லூர்

மெய்கண்டா எனன்றொருகான் மேவுவரால் வேறின்மை

கைகண்டா ருள்ளத்தின் கண்!’

என்றமை காண்க.

பிராரத்தவினைக் கீடாகிய சரீரத்தை நோக்கிக் குருவுருவை இகழ்கின்றவர் அச்சரீரத்திலே சிவோகம்பாவனை பண்ணுதலாற் சிவமாய் நிற்கும் ஆன்மாவை இகழ்ந்து அவ்வான்மாவிலே பிரகாசிக்கும் குருவாகிய சிவத்தை வழிபடும் வாழ்வையும் இழப்பாராகலின் பார்வையெனவும் போர்வையெனவும் புத்தி பண்ணுதலின் இன்றியமையாமை ஈண்டுணர்த்தப்பட்டது.

அருட்குருவடிவம் பார்வைபோன்று வசப்படுத்துவது.

*

6. எமக்கெ னெவனுக் கெவைதெரியு மவ்வத் தமக்கவனை வேண்டத் தவிர்.

[எமக்கு என் தெரியும், எவனுக்கு எவை தெரியும், அவ்வத் தமக்கு அவனை, வேண்டத் தவிர்.]

எமக்கு என் தெரியும் — ஞான சந்ததியில் உன் முன்னோராகிய எமக்கு உனக்குணர்த்துமாற்றில் என்ன தெரியும், எவனுக்கு எவை தெரியும் — அறிந்தோ ரெனப்படுவாருள் எவனுக்கு உய்யுமாறுகளில் எவை தெரியும், அவ்வத் தமக்கு அவனை — வெவ்வேறு பந்த நிலையிலுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு அவ்வந் நிலைக்குத் தக்கபடி உணர்த்தவல்ல தம்முதலாகிய அருட்குருவை, வேண்டத் தவிர் — பெறும்படி காத்திரு, மற்றவை அனைத்தையும் விடு, குருவின் பொருட்டே இவ்வுலகில் தங்கு.

‘எமக்கென் தெரியும்’ என்றார் ஞான சந்தான முதல்வர் ஆலமர் கடவுளாதலின்.

‘என்னறிவு சென்றளவில் யானின் றறிந்தபடி
என்னறிவீ லாரறிக என்றொருவன் — சொன்னபடி
சொல்லக்கே ளென்றொருவன் சொன்னா னெனக்கதனைச்
சொல்லக்கேள் நானுனக்கச் சொல்.’

என்னுந் திருக்களிறுப்படியார் காண்க.

‘எவனுக்கு எவை தெரியும்’ என்றார், ஓரான்மா தன்னைப் பற்றிய இருளைச் சார்ந்தறிதலும் இருணீங்கிய வழி ஒளியைச் சார்ந்தறிதலுமன்றி வேறறிவு அதற்கின்மையின், பிறிதோரான்மாவுக்கு வேண்டியவைகளை அது அறியாதாதலின். அவ்வவ்வான்ம நிலையை அறிந்தருளாவல்ல முதல்வனே வெளிப்பட்டுபகரிப்பனாதலின் அவ்வத் தமக்கு அவனை வேண்ட என்றார்.

இந்தப் பூமியில் மானிடப் பிறவியிலன்றி ஞானம்வாராதென்ப.

‘தவஞ்செய்தா ரென்றுந் தவலோகஞ் சார்ந்து
பவஞ்செய்து பற்றறுப்பா ராகத் — தவஞ்செய்த
நற்சார்பில் வந்குதித்து ஞானத்தை நண்ணுதலைக்
கற்றார்கூழ் சொல்லுமாங் கண்டு.’

என்பது சிவஞானபோத வெண்பா. சகலர்க்குப் பூமியில் குருவாக வந்து முதல்வன் உபகரித்தல் இன்றியமையாமையின் ‘வேண்டத் தவிர்’ என்றார்.

ஏனைய நல்வினைகள் பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பானை யொக்கும் ஆதலின் சிவபுண்ணியங்கள் இறப்பில் தவம் எனப்படுவன. சரியை கிரியை யோகங்களுக்குச் சிறந்த பயன் ஞானமே.

‘சாத்திரத்தை ஓதினர்க்குச் சற்குருவின் தன்வசன
மாத்திரத்தே வாய்த்தவளம் வந்குறுமே — ஆர்த்தகடல்
தண்ணீர் குடித்தவர்க்குத் தாகந் தணிந்திடுமோ
தெண்ணீர்மை யாய்தனைச் செப்பு.’

என்றவாறு, குருவின் உபதேசத்தானன்றி ஞானமாகிய தெளிவு பிறவாது. முனிவர்கள் ஆலமர் கடவுளுடைய சின் முத்திரையினாலேயே ஞான மெய்தின ரென்ப. 'சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்துழி அவை ஞானத்தைக் காட்டியல்லது மோட்சத்தைக் கொடா வாகலான்' என்பது சிவஞானபோதம்.

ஞானமும் அதனை யருளுகின்ற ஞான குருவு மன்றி, எடுத்த பிறப்புக்கு வேறுபயன் யாது மில்லையாதலின், 'தவிர' என்றார்.

இருப்பதாயின், அருட் குருவை வேண்டி, இருக்குக.

*

7. விடநகுல மேவினுமெய்ப் பாவகனின் மீளுங் கடனிலுள் போவதிவன் கண்.

[நகுலம் விடம் மேவினும், மெய்ப் பாவகனின் மீளுங்
கடனில், இவன் கண், இருள் போவது.]

நகுலம் விடம் மேவினும் — கீரியை விடம் பொருந்துமாயினும், மெய்ப் பாவகனின் மீளுங் கடனில் — [சிவோகம் பாவனை செய்வோனால் மலம் நீங்குவது போல] விட நீக்கும் மந்திரபாவனை செய்வோனால் நீங்குவது போல, இவன் கண் — ஆன்ம சிற்சத்தி, இருள் போவது — ஆணவ மலநீக்கம் பெறுவதாம்.

சித்தாகிய ஆன்மாவிற்கு, சடமாய் இருளாகிய ஆணவம் பகைப்பொருள்; கீரிக்குப் பாம்புபோல. ஆணவம் போல விடமும் அறிவைத் தடுப்பது. விடம் நீங்கினபின் பாம்பைக் கொல்லும் வல்லமை கிரியிடத்தே விளங்குமாயினும், விடந் தீண்டின நிலையில் அது வலியின்றி வருந்தும்; ஆன்மா மலநோயினால் வருந்துதல்போல. கீரியின் விடத்தை மற்றொரு கீரி தீர்க்கவல்லதன்று; ஆன்மாவின் மலத்தை மற்றோரான்மா தீர்க்கவல்ல தன்று. மந்திர பாவனையே விடந்தீர்க்க வல்லது; சிவோகம் பாவனையே மலங்களைவது. பாவகனால் விடந் தீர்தற்கையமில்லை; குருவினால் இருள் நீங்குதற் கையமில்லை.

கண் என்றது சிற்சத்தியை. இவன் ஆன்மா. ஆன்ம சிற்சத்தியாகிய கண்ணுக்கு ஆணவம் இருளாதலின் அவ்வாறு கூறினார்.

ஏறிய விடம் இறங்குமாதலின் மீளும் என்றும் அநாதிபந்தமாகிய இருள் நீங்குதலின், போவது என்றும் கூறினார். போவது என்றதனால் ஆணவம் மீண்டு ஆன்மாவைப் பற்றாதென்பதும் குறிப்பானுணர்த்தப்பட்டது.

“பாம்பு தீண்டியவனுக்குக் கீரிவந்து பொருந்தினாலும் விடம் நீங்காது. கீரியின் மந்திர பாவனை வல்லவன் விடம் நீக்குவான். அதுபோலச் சிவோகம் பாவனை தலைப்பட்ட குரவனே மலம் நீக்குவான்.” என உரைப்பதுஞ் சிந்திக்கத்தக்கது. கருட பாவனை போல நகுல பாவனையும் உண்டு போலும்.

அருட் குருவானன்றி இருண் மலம் நீங்காது.

*

8. அகலத் தருமருளை யாக்கும் வினைநீக்குஞ் சகலர்க்கு வந்தருளுந் தான்.

[தான் சகலர்க்கு வந்தருளும், வினை நீக்கும், அருளை ஆக்கும், அகலத் தரும்.]

தான் சகலர்க்கு வந்தருளும் — முதல்வன் சகலர்க்குக் குருவுருவிலே வந்து அருள்புரிவன், வினை நீக்கும் — வினை சாராது நீங்கச் செய்வான், அருளை ஆக்கும் — தன் திருவருள் மிக்கு விளங்கச் செய்வான், அகலத் தரும் — மல மகன்று போகத் தன்னை அருளுவான்.

‘சார்ந்தாரைக் காத்தல்’ என்னுஞ் சிவஞானபோத வெண்பாவிலே சார்ந்தாரது வினை அவரைச் சாராதவாறு முதல்வன் காப்பான் என்பது கூறப்பட்டது. அருளை ஆக்குதல், அருள் விளக்கம் மேலிடச் செய்தல், அருள் மேலிடவே இருள் ஒளிக்குமாகலின் அகல என்றார். தன்னைத் தருதல் தான் இன்பகனமாகி அநுபவிக்கும்படி நிறுதல்.

சிவமே அருட்குருவாய் முன்னிலைப்பட்டருளும்.

*

9. ஆரறிவா ரெல்லா மகன்ற நெறியருளும்
பேரறிவான் வாராத பின்.

[அருளும் பேரறிவான், வாராதபின்,
எல்லாம் அகன்ற நெறி, ஆர் அறிவார்.]

அருளும் பேரறிவான் — அருளுங் குறிப்பினையேயுடைய அநாதி முத்த சித்துருவாகிய முதல்வன், வாராதபின் — குருவுருவிலே வாரானாயின், எல்லாம் அகன்ற நெறி — தத்துவக் கொத்துக்கு அப்பாலதாகிய முத்திநெறியை, ஆரறிவார் — அறியத்தக்கவர் ஆருளர்; ஒருவரும் இலர்.

ஆரறிவார் என்றார், ‘அறிவிக்க வன்றி அறியா வுளங்கள்’ என்றபடி, ஆன்மாக்கள் மேலொருவன் உணர்த்தினாலல்லது உணராமையான்.

சடக் கருவிகள் முத்திநெறியை உண்டுபோலும் என்னுமளவில் உணர்த்துதற்கு விளக்காமன்றி, அருபவவுணர்வுக்குக் கருவியாகாமை எல்லாமகன்ற நெறி என்பதனாலுணர்த்தப்பட்டது. தூரியாதீதத்தில் ஒரு கருவியோடு ஆன்மா கூடிநின்றலானும், அவ்வொரு கருவியையும் கடந்தவழியே சிவஞானம் கருவியாதலினாலும் தொண்டர் தூரியங் கடந்தவர் ஆவர்.

“தூரியங் கடந்தவீத் தொண்டர்க்குச் சாக்கிரந்
தூரியமாய் நின்றதென் றுந்தீபற
கூறந்தார் அவர்களென் றுந்தீபற”

என்னுந் திருவுந்தியார் காண்க.

பிராரத்த வினைக் கீடாகிய சரீரத்தோடு நிற்பவனாகக் குருவையுணர்தல் குற்றமாகுமென்பதும், தம்முதலே குருவாகி வருதலின் குருவாகிய மூர்த்தியிலே நிற்கும் மூர்த்திமான் பேரறிவான் என்பதை உட்கொண்டு குருவை வழிபடுக என்பதும் குறிப்பு.

அருட் குருவின்றி வீட்டுநெறி கைகூடாது.

*

10. ஞான மிவனொழிய நண்ணியிடு நற்கலனல்
பானு வொழியப் படின.

[பானு ஒழிய, நற் கல் அனல் படின.
இவன் ஒழிய, ஞானம் நண்ணியிடும்.]

பானு ஒழிய — சூரிய கிரணம் இல்லாமல், நற்கல் அனல்படின — நல்ல சூரிய காந்தக் கல்லானது தன்பால் அக்கினி தோன்றப் பெறுமாயின், இவன் ஒழிய — அருட்குரு இன்றி, ஞானம் நண்ணியிடும் — ஆன்மாக்களுக்கு ஞானம் உண்டாகும்.

அனலுண்டாதற்கு எவ்வித தடையுமில்லாத கல்லென்பார் நற்கல் என்றார். அதனானே, வேதநெறி கைவந்து பரிசுத்த மெய்தியவழியும் அருட்குருவின்றி ஞானங் கைகூடாதென்பது பெற்றாம். பந்த நிலையில் வியஞ்சகத்தை வேண்டிநிற்கும் ஆன்ம அறிவுக்கு, முத்திநிலைக் குபகாரமான ஞானம் வாய்த்தற்கு அருட்குருவி னின்றியமையாமை எத்துணை ஆவசியக மென்பது சிந்திக்கற்பாலது.

‘சூரிய காந்தமும் சூழ்பஞ்சம் போலவே
சூரிய காந்தம் சூழ்பஞ்சைச் சுட்டிடா
சூரியன் சந்தித் தீயற்கு மாறுபோல்
சூரியன் தோற்றமுன் அற்றம் லங்களே.’

என்பது திருமந்திரம்.

ஞானம் மலத்தை எரிக்கும் அக்கினி யாதலின் குருவின் முன்னிலையில் ஆன்மாவிடத்தே ஞானம் வெளிப்பட்டு மலத்தை எரிக்கும் என்க.

அருட்குரு வின்றி ஞானம் அமையாது.

*

சா. அறியு நெறி

[உணர வேண்டியவைகளை உணரும் முறைமை.]

1. நீடு மிருவினைகள் நேராக நேராதல் கூடுமிறை சத்தி கொளல்.

[நீடும் இருவினைகள், நேராக, இறை சத்தி கொளல், நேராதல் கூடும்.]

நீடும் இருவினைகள் — பிரவாகாநாதியாய் இரண்டாய் வருகின்ற நல்வினை தீவினைகள், நேராக — ஆன்மாவின் உண்விலே தம்முள் ஒத்தனவாகியமைய, இறை சத்தி கொளல் — சிவசத்தி ஆன்மாவை விழுங்கி நிற்கும் உண்மை, நேராதல் கூடும் — நிருவிகற்பமாய்க் காட்சிப்படுதல் வாய்க்கும்.

இருவினைகள் ஒத்தனவாகவே, செய்வன தவிர்வனவாக எழுகின்ற முனைப்பு அடங்கிச் சித்தந் தெளியும். அத்தெளிவிலே சிவசத்தியின் கலவி பிழம்பு மாத்திரமாய்ப் புலப்படும்.

இருவினைகளைச் செய்தற்கு எழும் முனைப்பு காமவெகுளிகளின் உந்துதலேயென்றும் இருவினை செய்தலினாலே கருவிகள் சோர்கின்றன வென்றும் இருவினைப் பயன்களாகிய இன்பமுந் துன்பமும் எல்லையுடையன வென்றும் இருவினைப் பயன்களும் வினை செய்தவன் விரும்பாத பொழுதும் அவனைத் தாக்குவனவென்றும் அத்தாக்கம் மீண்டும் மீண்டும் வினை செய்தற்கண் முனைப்பைச் செய்யு மென்றும் உணர்வார்க்கு வினைகளின் இருமை ஒருமையாகி, ஒருமையா யெழுகின்ற முனைப்பும் அடங்கிச் சமநிலையாகிய சாந்தம் வாய்த்தல் நேராதல் எனப்பட்டது.

சர்வவியாபகமான திருவருள் புலப்படாதாதல் சித்த விகாரக் கலக்கத்தானாதலின், அக்கலக்கந் தீரவே இறை சத்தி கொளல் அநுபவமாயுணரப்படு மென்க.

அறியு நெறி என்பது அதிகாரப் பெயராதலின் நீடு மிருவினைகள் நேராதலினாலே இறை சத்தி கொளல்

அறியப்படுமென்றுரைக்க. இனி, நீடு மிருவினைகள் நேராதல் யாங்ஙன மென்று சிந்திப்பித்தல் இத்திருப் பாட்டின்கண் விளக்குவதோ ருபதேசமா மென்க.

இருவினை ஒத்தவழிச் சத்திநிபாதம் உண்டாம்.

*

2. ஏக அநேக விருள்கரும் மாயையிரண் டாகவீவை யாறாதி யீல்

[ஆதியில், ஏகன், அநேகன், இருள் கருமம், மாயை இரண்டாக இவை ஆறு.]

ஆதியில் — புனருற்பவத் தொடக்கத்தில், ஏகன் — பதி, அநேகன் — பலவாகிய ஆன்மா, இருள் — இருண்மலம், கருமம் — கன்ம மலம், மாயை இரண்டாக இவை — மாயை சுத்தம் அசுத்தம் என இரண்டாகி நிற்க இப்பொருள்கள், ஆறு — ஆறாயின.

ஏகன் என்றார், 'யாவையும் சூனியம் சத்தெதிரா'தலின். அநேகன் என்றார், சித்தாதலும் பலவாதலும் ஏகனோடு அத்துவிதக் கலவி நிகழ்தலும் என்றும் ஏகனுக்கு அடிமையாய் வேறாதலும் உண்மையின். இருள் என்றார், ஒளிமுன் இருள் போல ஏகன் முன் இல்லையாதலானும் அநேகனது அறிவைத் தடுத்தலானும்.

இருளாகிய ஆணவம் மூலமலம் எனப்படும். அநேகன் ஏகனைக் கூடுதற்கு இச்சிக்கும். அவ்விச்சை தடையாகிய ஆணவத்தைத் தாக்கும் பொழுது மூலகன்மம் எனப்படும். யாதாயினும் ஒன்று செய்ய முனைப்பது அது. அது இருள் சேரிருவினையின் ஒருமைநிலை. மூலகன்மம் தொழிற்பண்பு போல்வதென்றுங் கொள்க. பந்திற்கு உருளுந்தன்மை தொழிற்பண்பு. மூலகன்மம் ஈண்டுக் கருமம் எனப்பட்டது. மூலமலச் சார்ச்சியினாலே கருமம் மலமெனப்படும்.

ஏகன் அநேகனைத் தன்மயஞ் செய்தற்குப் பரிக்கிரக சத்தியாகிய கவர்ச்சி ஆணவத்தைப் போக்கும் பொழுது மாயையெனப்படும்.

மூலகன்மம் புண்ணியபாவமாய் இரண்டாகும். மாயை சுத்தமாயை அசுத்தமாயையென இரண்டாகும். ஆணவமே தானாகி அறிவு சிறிதும் விளங்கமாற் கிடக்கும் ஆன்மாவுக்கு உடம்பாகிய விளக்கு, கன்மத்துக்குத் தக்கபடி மாயையிலே வாய்க்கும். உடம்பும் அதன் சூழலுமாகிய தநு கரண புவன போகங்கள் மாயையிலே தோன்றி நின்றொடுங்கும்படி செய்வது படைப்பாதித் தொழில்களாகிய பதிகிருத்தியம்.

உடம்பு விளக்காதலை மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியாகிய ஞானேந்திரியங்களிலும் வாக்குப் பாதம் பாணி பாயுரு உபத்தம் என்னும் கன்மேந்திரியங்களிலும் மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் அந்தக்கரணங்களிலும் வெளிப்படக்கண்டு தெளிக.

‘மாயை இரண்டாக’ என்றார் புனருற்பவமாகிய சிருட்டியாரம்ப முணர்த்துதற்கு.

ஏகன் அநேகன் இருள் எனப் பொருள் மூன்றாதலையும் இருள் கருமம் மாயை என மலம் மூன்றாதலையும் மாயை இரண்டாதலையும் சிருட்டியாரம்பத்திலே பொருள் ஒரு பிரகாரம் ஆறாதலையும் காண்க.

இனி, ஆக ஆறு: இவை ஆதியில்லாதன என்றுமாம்.

பு³⁹
விசாரிக்கற்பாலன ஏகனாதி ஆறு பொருள்களுமாம்.

*

3. செய்வானுஞ் செய்வீனையுஞ் சேர்பயனுஞ் சேர்ப்பவனும் உய்வா னுள்ளென் றுணர்.

[உய்வான், செய்வானும், செய்வீனையும், சேர்பயனும், சேர்ப்பவனும், உளன் என்று, உணர்.]

உய்வான் — ஆன்மா, செய்வானும் — வேண்டியது செய்தற்குச் சுதந்திரமுடைமையும், செய்வீனையும் — செய்ய வேண்டியதாகிய சிவகருமமும், சேர்பயனும் — திருவடிசேர்தலாகிய பயனும், சேர்ப்பவனும் — மூன்றையும் உபகரிக்கும் பதியும்,

உளன் என்று — தனக்கு இயல்பாகவே வாய்க்கப்பெற்றது என்று, உணர் — இவ்வாறு உண்மையை உணர்வாயாக.

செய்வானாதற்குக் கருவிகளைக் கூட்டி அறிவிச்சை தொழில்களை விளக்கிக் கண்டு காட்டிக் கண்டும், செய்வினை இதுவென்று பல்லாற்றானுபதேசித்தும், சேர்ப்பயன் பெறுதற்கு இன்பகனமாய் நின்று அணைத்தருளியும் சேர்ப்பவனாகிய பதி செய்யும் அருள்களுக்கு எல்லையில்லை யாதலின் அவ்வருளை உயிர் உணர்ந்து உய்யக்கடவ தென்க. உய்வான் என்னுஞ் சொல்லாற்றலால் உயிர் உய்தியடைதற் குரியதென்பதும் உய்தியடைதற் பயத்தனவாயே செய்வான் முதலிய நான்கும் அதற்கமைந்தன வென்பதும் பெறப்படும்.

மற்றொரு பிரகாரம் விசாரிக்கற்பாலன நான்காம்.

*

4. ஊனுயிரால் வாழு மொருமைத்தே யுனொடுயிர் தானுணர்வோ டொன்றாந் தரம்.

[ஊனொடுயிர், தான், உணர்வோடு ஒன்றாந் தரம், ஊன் உயிரால் வாழும் ஒருமைத்து.]

ஊனொடுயிர் — சடமாகிய உடம்போடு கூடிநிற்கும் உயிர், தான் — சித்தாகிய தான், உணர்வோடு ஒன்றாந் தரம் — தனக்கு உணர்வாகிய பதியோடு ஒன்றாகு மியல்பு, ஊன் உயிரால் வாழும் ஒருமைத்து — உடம்பாகிய சடப்பொருள் உயிராகிய சித்துப்பொருளால் விளங்குவதை ஒக்கும்.

உடம்பினியக்கம் உயிரை இன்றியமையாதவாறுபோல, உயிருணர்வு திருவருளுணர்வை இன்றியமையாதென்பதாம். உயிர் ஊனை இயக்குவது. திருவருளுணர்வு உயிரை உணர்விப்பது. ஒருமை பிரித்தறிய ஒண்ணாமை. ஒன்றாந் தரம் என்பதும் அது. ஒண்ணாமை அருமைப் பொருட்டு. உணர்விக்கு முணர்வு அரிதின் முயன்று விசாரித்தறியற்பாலதென்பது. என்றும் அகலாத ஒன்றாந் தரத்தை 'ஒருமைத்து' என்று, காணப்பட்ட உலகத்தில் மரணத்தினன்றிப் பிரியாத ஊனுயிரில் வைத்து விளக்கியவாறு. ஊனுயிர் ஒருமை இருமைசெய்தறியினும், உயிருணர்வு அருளுணர்வு ஆகிய இவற்றின் ஒருமை, இருமை செய்தறிதற் கருமையாகிய

அத்துவிதமாம் என்க. அதனால் உணர்விக்கும் உணர்வைத் தன்னுணர்வென்று மயங்கற்க என்பது கடைப் பிடிக்க.

உயிர் உணர்த்துவதோடு ஒன்றுபட்டத்துவிதமாயிருப்பது.

*

5. தன்னிறமும் பன்னிறமுந் தானாங்கற் றன்மைதரும்
பொன்னிறம்போல் மன்னிறம்பு.

[இப்பு, தன்னிறமும் பன்னிறமும் தானாங்கல்,
மன் நிறம், பொன் நிறம் போல் தன்மை தரும்.]

இப்பு — யான் என்றறியப்படுகின்ற இந்த ஆன்மா, தன்னிறமும் பன்னிறமும் தானாங்கல் — தனது நிறத்தையும் வேறு பல நிறங்களையும் தானேயாகக் காட்டுகின்ற பளிங்கு போல்வது, மன்னிறம் — திருவருள், பொன்னிறம் போல் தன்மை தரும் — பளிங்குக்கு ஆதித்தப் பிரகாசம் போல தனது தன்மையை உபகரித்து நிற்பது.

திருவடியிலே சாத்துதற் குரியதாதலின் ஆன்மா 'பு' எனப்பட்டது. 'மண் முதல் நாளம்' என்னுஞ் சிவஞானபோத வெண்பாவிலே கூறப்பட்ட தத்துவத் தாமரை வடிவாய் விரிந்து நிறற்றலான் அவ்வாறு கூறப்பட்ட தெனலுமாம். 'மன்னு சிவன் சந்நிதியில் மற்றுலகஞ் சேட்டித்து' என்றாங்கு சிவசந்நிதியில் விளக்கம் பெறுவதாதலின் ஆன்மா 'பு' எனப்பட்டது, எனலுமாம். பளிங்கு சார்ந்ததன் வண்ணமாந் தன்றன்மையும் தன்னைச் சார்ந்த பஞ்ச வண்ணங்களின் தன்மையும் ஆதித்தப் பிரகாசத்தின் தன்மையும் அவ்வாதித்தப் பிரகாசத்தினாலேயே தன்பால் விளங்கப் பெறும். ஆன்மா தன்றன்மையும் பஞ்சமலத்தின் றன்மையும் சிவத்துவமுந் தன்பால் விளங்கப் பெறுவது சிவத்துவத்தினாலாதலான் பொன்னிறம்போல் மன்னிறம் என்றார். ஆணவம் அறிதோற்றியாமையாய் 'விளங்கும்'. விளங்குதல் அறியப்படுதல்.

ஆதித்தப் பிரகாசத்தினாலே பளிங்கில் வன்னம் விளங்குதல்போல திருவருளினாலே ஆன்மாவின் பொருட்டு உலகந் தோன்றுதலின் 'பு' என்பதற்குப் பூமி என்று பொருளுரைப்பினும் அமையும்.

ஆத்மா பளிங்குபோன்றது.

*

6. கண்டொல்லை காணுநெறி கண்ணுயிர் நாப்பணொளி
உண்டில்லை யல்லா தொளி.

[கண் உயிர் நாப்பண் ஒளி கண்டு, காணுநெறி
ஒல்லை உண்டு, அல்லாது ஒளி இல்லை.]

கண் உயிர் நாப்பண் ஒளி கண்டு — கண்ணினும் உயிரினும்
கண் உயிர் இரண்டற்கு மிடையிலும் நிற்கின்ற ஒளியாகிய சிவம்
பிரேரித்தலினாலே, காணு நெறி ஒல்லை உண்டு — உயிர்க்
காட்சி பிரேரக நெறியிலே இடையீன்றி நிகழும், அல்லாது
ஒளி இல்லை — வேறெவ்வாற்றானும் உயிர் ஒளி பெறாது.

ஆன்மாவின் அறிவிச்சை தொழில்கள் விளங்குதற்கும் அது
போக நுகர்தற்கும் மலவிருளை வெல்லுதற்கும் பேரொளியாகிய
தன்னை நுகர்தற்கும் இன்றியமையாததாய் ஆவியிடையடங்கி நிற்கும்
உள்ளொளியின் வெளிப்பாடு உயிர் ஒரு பொருளைக் கண்
கருவியாகக் காணும் வழி அறியப்படுதலில் வைத்து அவ்வொளியை
அறியுநெறி ஈண்டுணர்த்தப்பட்டது.

கண்ணிலே கண்ணொளியாகி, உயிரிலே சவிகற்ப
நிருவிகற்பக் காட்சிக்கு வல்லமை சுரந்து, உயிர்நாட்டத்தைக்
கண்ணிலே தொடர்பு செய்து, உள்ளொளி பிரகாசித்தலின் கண்ணுயிர்
நாப்ப ணொளி என்றார். ஒல்லை இடையீன்மை. பிரேரகத்துக்குங்
காட்சிக்கும் இடையீடில்லையென்க.

உள்ளொளி ஒன்றும் வேறும் உடனுமாய் நின்று, கண்டு
காட்டுதல், காட்டிக் காணுதல் என்னும் உபகாரத்தைச் செய்தல்
ஈண்டு நுண்மா ணுழைபுலங் கொண்டுணரும்படி உணர்த்தப்பட்டது.

‘அல்லாது ஒளி இல்லை’ என்பதைப் பெத்த முத்தி
இரண்டற்கும் ஏற்ற பெற்றி உரைத்துக் கொள்க.

மற்றோருரை :

[கண் நாப்பண் ஒளி உண்டு, ஒல்லை காணும் நெறி கண்டு
காணும் நெறி; அல்லாது ஒளி இல்லை. உயிர் நாப்பண் ஒளி
உண்டு, ஒல்லை காணும் நெறி, கண்டு காணும் நெறி, அல்லாது
ஒளி இல்லை.]

கண் நாப்பண் ஒளி உண்டு — கண்ணொளியினூடே சூரிய ஒளி கலந்திருப்பது உண்டு, ஒல்லை காணும் நெறி — கண் விரைந்து ஒரு பொருளைக் காணும் முறை, கண்டு காணும் நெறி — தன்னுள்ளே கலந்த சூரிய ஒளி, பொருளைக் கண்டு, பின் தான் காணும் பொருட்டுத் தன் உடன் நின்று காணும் முறையாம்; அல்லாது — இங்ஙனம் சூரிய ஒளி கலத்தலைச் செய்வதோடு கண்டு காட்டாமல், ஒளி இல்லை — கண்ணொளி உபகாரமின்றித் தானே பொருளைக் காணுமாயில்லை.

அவ்வாறே,

உயிர் நாப்பண் ஒளி உண்டு — உயிரறிவினூடே அருளொளி நித்தியமாய்க் கலந்திருக்கின்றது; ஒல்லை காணும் நெறி — உயிர் விரைந்து ஒருபொருளை அறியும் முறை, கண்டு காணும் நெறி — தன்னுள்ளே கலந்திருக்கின்ற அருளொளி, பொருளைக் கண்டு, பின் தான் காணும் பொருட்டுத் தன்னுடனின்ற காணும் முறையாம்; அல்லாது — இங்ஙனம் அருளொளி நித்தியமாய்க் கலந்திருப்பதோடு கண்டு காட்டாமல், ஒளி இல்லை — உயிரறிவு உபகாரமின்றித் தானே பொருளை அறியுமாயில்லை.

திருவருள் உயிரோடு ஒன்றியிருந்து கொண்டே வேறாயும் உடனாயும் நின்று, கண்டு காட்டிக் காணுகின்ற அத்துவித உபகாரம், சூரிய ஒளி கண்ணொளியோடு கலந்து கொண்டே வேறாயும் உடனாயும் நின்று கண்டு காட்டிக் காணுகின்ற அத்துவித உபகாரத்தில் வைத்துக் காட்டியவாறு.

கண் ஒளி நாப்பண் சூரிய ஒளி புறத்தே நின்று சென்று கலப்பது. உயிர் (அறிவு) நாப்பண் அருள் (ஒளி), உள்ளே கலந்திருப்பது; நித்தியமாய்க் கலந்திருப்பது. இவை தம்முள் வேற்றுமை.

ஒளிக்குப் பொருள், கண்ணுக்கும் உயிர்க்கும் இயைய உரைக்கப்பட்டது. அடைகள் உபமான உபமேயங்களுக்குப் பொதுவாயமைந்தன.

உயிர் ஒன்றை அறியுமாறு, உயிருட் கலந்த அருள் அறிந்து அறிவிக்க அறியுமாறாம்.

*

7. புன்செயலீ னோடும் புலன்செயல்போல் நின்செயலை
மன்செயல தாக மதி.

[நின் செயலை, புன் செயலின் ஓடும்
புலன் செயல் போல், மன் செயலதாக மதி.]

நின் செயலை — ஆன்மாவாகிய உனது செயலை, புன் செயலின் ஓடும் புலன் செயல் போல் — சத்தப் பரிச ரூப ரச கந்தங்களைப் பற்றுஞ் செயலில் தடைப்படாத இந்திரியக் காட்சி போல, மன் செயலதாக — திருவருளைப் பற்றுஞ் செயலில் தடைப்படாத சிவஞானச் செய்தியாக, மதி — மேற்கொண்டொழுகுக.

நின் செயல் என்றது யான் இது செய்வேனென்று எழுகின்ற எழுச்சியின் மூலத்தை. அந்த எழுச்சி மூலம் தன்னைப் பிரேரிப்பதும் தனக்கு விடயமாவதும் திருவருளேயாக நிகழுமாயின் திருவருளிலே கலந்து சுத்தமா மென்பது சிந்திக்க.

உயிர் அருள்வழிப்பட்டு நின்று அது செய்விக்கச் செய்யற்பாலது.

✱

8. ஓராதே யொன்றையுமுற் றுன்னாதே நீமுந்திப்
பாராதே பார்த்ததனைப் பார்.

[ஒன்றையும் ஓராதே, உற்றுன்னாதே,
நீ முந்திப் பாராதே, பார்த்ததனைப் பார்.]

ஒன்றையும் ஓராதே, உற்றுன்னாதே — யாதொன்றையும் குறிக்கொண்டு நோக்காதே, அழுந்தி நில்லாதே, நீ முந்திப் பாராதே — பாசத்தைச் சார்தல் விட்ட அவதரத்திலே முனைக்கும் பசு ஞானத்தால் நோக்காதே, பார்த்ததனைப் பார் — உன்னைப் பார்த்த திருவருளைப் பார், திருவருளின் பின்னே சென்று அது பார்த்ததனை மாத்திரம் பார்.

பார்த்தது இரட்டுற மொழிதல். திருவருள் அங்கீகரிக்கும் நுகர்ச்சிகளையே நுகர்தலும், இன்பங் கிடைக்கும் பொழுது அதனைத் தருகின்ற திருவருளை வாழ்த்துதலும், துன்பந் தோன்றும் பொழுது அதனைக் காட்டுகின்ற திருவருளை வணங்கி அமைந்திருத்தலும்

என்றிவ்வாற்றான் யாண்டுந் திருவருளையே காணுதல் ஈண்டுக் கூறப்பட்டது. நீ முந்தி என்றார் காட்டிக் கொண்டிருக்கிற திருவருளைக் கடந்து எழ முனைத்தலின்.

ஓராதே, உன்னாதே, பாராதே என்பவைகளை எச்சமாகக் கொண்டுரைத்தலும் ஒன்று. ஓர்த்தல், உன்னுதல், பார்த்தல் என்பவை முறையே பற்றுதல் சிந்தித்தல் தீண்டுதல் என்னும் அழுந்துதலின் மூன்று நிலைகளைக் குறித்தன எனலுமாம். நிருவிகற்பம் சவிகற்பம் என்னுங் காட்சிகள்.

‘சிந்தனை நின்றனக்காக்கி’ என்ற திருவாசகம் ஈண்டுச் சிந்திக்கத்தக்கது.

அருள்வழிப்பட்டு நட.

*

9. களியே மிகுபுல மாக்கருதி ஞான
வொளியே யொளியா வொளி.

[களியே மிகு புலமாக் கருதி, ஞான
ஒளியே ஒளியா ஒளி.]

களியே மிகு புலமாக் கருதி — இந்திரிய விடயங்களை வென்றபொழுதுண்டாகும் களிப்பே நுகர்ச்சிப் பொருளென்று அதன்கட் கருத்தை இறக்கி, ஞான ஒளியே ஒளியா ஒளி — பாச ஞானம் பசு ஞானங்களை விட்ட பொழுது பிரகாசிக்கும் சிவஞானமாகிய ஒளியே உன் ஒளியென்பதை அறிந்து அவ்வொளிக்குள் ஒளித்து நில்.

இருளுக்கு அஞ்சுவார் ஒளிக்குள் ஒளிப்பராகலின் ‘ஒளியா ஒளி’ என்றார். ‘ஞான வொளியே ஒளியா’ என்றார். பாசஞான பசு ஞானங்களி னீக்குதற்கு. களி ‘புளிக் கண்டவர்க்குப் புனலூறு மாபோற் களிக்குந் திருக்கூத்துக் கண்டவர்க் கெல்லாம்’ என்றாங்கு உளதாவது. ஒளித்து நிற்பல் கரணங்கள் முனைப்பு மடங்கி விகற்பமறக் கூடிநிற்பல். மிகுதல் அதற்கொப்பாகப் பிறிதின்றாதல். மிகுபுலம் இந்திரியங்கள் செயலறும்படி மிகுவது எனலுமாம்.

அருளொளியில் முழுகி நில்.

*

10. கண்டபடி யேகண்டு காணாமை காணாமை
கொண்டபடி யேகொண் டிரு.

[கண்டபடியே கண்டு, காணாமை காணாமை,
கொண்டபடியே கொண்டு, இரு.]

கண்டபடியே கண்டு — உன்னுடன் ஒன்றாயிருக்குந் திருவருள் ஒன்றைத் தான் கண்டு உனக்குக் காட்டும் வழி நீயும் அது காணும் முறையிற் கண்டு, காணாமை காணாமை — திருவருள் காணாதது யாதனையும் நீயுங் காணாமல், கொண்டபடியே கொண்டு — திருவருள் உன்னை ஆட்கொண்டபடி விரும்பி ஆட்பட்டு, இரு — உன்செயலற்றிரு.

கண்டபடியே காணாதல் திருவருள் அநுக்கிரகிக்கும் விடயங்களை ஏறாமற் குறையாமற் காணாதல், காணாமை காணாமை திருவருளுக்கு விரோதமான விடயங்களைக் காணாது கேளாது கொள்ளா திருத்தல், கொண்டபடியே கொள்ளாதல் திருவருள் அநுக்கிரகித்த எல்லையிலே பூரண திருத்தியடைந்து நிறுநல் என்றிவ்வாறு ஒரு பிரகாரம் உணர்க.

“நஞ்செய லற்றிந்த நாமற்ற பின்னாதன்
தன்செய றானேயென் றுந்தீபற.”

என்பது திருவுந்தியார்.

சும்மா இரு.

*

எ. உயிர் விளக்கம்

[இருள் வசப்பட்ட உயிர், அருள் வசப்பட்டு
அதனால் விளங்குதல்.]

1. **தூநிழலார் தற்காருஞ் சொல்லார் தொகும்துபோற்
றானதுவாய் நிற்குந் தரம்.**

[தூநிழல் ஆர்தற்கு, ஆருஞ் சொல்லார், இதுபோல்,
தான் அதுவாய் நிற்குந் தரம், தொகும்.]

தூநிழல் ஆர்தற்கு — நல்ல நிழலை அநுபவித்தற்கு,
ஆருஞ் சொல்லார் — அநுபவிக்கும் முறை இது என்று யாரும்
உணர்த்துவார் அல்லர், இது போல் — இவ்வாறே, தான்
அதுவாய் நிற்குந் தரம் — ஆன்மா பதியுடன் ஒன்றாகி நிற்கும்
அத்துவிதக் கலவி, தொகும் — சொல்லிக்காட்ட முடியாத
அநுபவ விளக்கம் ஆகும்.

அத்துவிதக் கலவியாகிய நன்னிழல், தாணிழல் திருவடிநீழல்
எனப்படும். அது சென்றணையப்படுவ தொன்றன்று;
சொல்லாலுணர்த்தப்படும் பொருளுமன்று. அதனை நுகராதிருத்தலின்
வெம்மையும், நுகர்தலின் தண்மையும் அநுபவத்தில் விளங்குவனவே
யென்பது ஈண்டுணர்த்தப்பட்டது. நிழலில் நிற்பாரைப்போல
அநாதியாகிய அத்துவிதக் கலவியில் ஆன்மா நிற்பாலின் அதனை
ஆர்தலே வேண்டுவதாகலின், ஆர்தற்கு ஆருஞ் சொல்லா ரென்றார்.
ஆலமர் கடவுளும் முத்திரையினாலேயே, மோன சுகத்தை யுணர்த்தி
யருளினா ரென்பர். ஒன்றாதல் சகசமான கலவி. தொகுதல்
அக்கலவியை உணர்தல்.

சொல்லுதற் கரிதாகிய பரிசுத்தமான நிழல் அநுபவத்தில்
வைத்துத் திருவரு ளநுபவம் செப்பியவாறு.

அதுவாதலநுபவம் சொல்லுந் தரமன்று.

*

**2. தித்திக்கும் பாறானுங் கைக்குந் திருந்திடுநாப்
பித்தத்திற் றான்றவிந்த பின்.**

[தித்திக்கும் பால், நா பித்தத்தில், தானுங்
கைக்கும், (நா) தான் தவிர்ந்த பின், திருந்திடும்.]

தித்திக்கும் பால் — தித்திப்பையே தன்னியல்பாக வுடைய
பால், நா பித்தத்தில் — நாக்குப் பித்த நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கும்
பொழுது, தானுங் கைக்கும் — நாவின் கைப்பினோடு தானுங்
கைப்பாயிருக்கும், (நா) தான் தவிர்ந்த பின் — நாக்குப் பித்த
நோயினின்றும் நீங்கிய பின், திருந்திடும் — பால் கைத்தல் மாறித்
தன்னியல்பாகிய தித்திப்பைச் செய்யும்.

இது பிறிது மொழிதல் என்னும் அணி. திருவருளினியல்பு
இன்பமே யாயினும் ஆன்மாவின் மல நோயினாலே சின மருவு
திரோதாயியாய் நிறுதலும், மலநோய் தீர்ந்த பின் சினமருவு திரோதாயி
கருணையாகித் தன்னியல்பாகிய இன்பத்தை விளைத்தலுண்மையும்
உணர்க. ஆன்மாவின் பெத்த நிலையில் திருவருள் கொடிதுபோல
நிற்றல் போற்றிப் ப. 'ஹோடையில், 'நஞ்சுனைய சிந்தை நமன் தூதர்
- வெஞ்சினத்தால், அல்லலுறுத்தும் அருநரகம் கண்டு நிற்க, வல்ல
கருணை மறம் போற்றி' என்று கூறப்படும்.

பால் பித்த நோய்க்கு மருந்தாதலும், நோய் தீர்ந்த பின்
இனிய உணவாதலும் போல, திருவருள் மலநோய்க்கு மருந்தாகி
மலந் தீர்ந்த பின் போகமாய் நிற்கு மென்க. பால் தானுங் கைக்கும்
என்றார் அருள் ஆன்மாவின் இச்சைக்கு உபகாரமாகி மலமெனப்பட்டு
நிற்றலின்.

மல நோய் நீங்கிய வழியே திருவருள் தித்திப்பதாம்.

*

**3. காண்பா னொளியிருளிற் காட்டிடவுந் தான்கண்ட
வீண்பாவ மெந்நாள் விழும்.**

[காண்பான், இருளில் ஒளி காட்டிடவும், தான்,
கண்ட, வீண்பாவம், எந்நாள் விழும்.]

காண்பான் — கண்ணாகிக் காணுகின்ற முதல்வன், இருளில் ஒளி காட்டிடவும் — ஆன்மாவின் மலவிருளை நீக்கி ஒளியைக் காட்டி நிற்கவும், தான் — கண்ணிலியாகிய ஆன்மா, கண்ட — ஒளியில் இருளைக் கண்ட, வீண்பாவம் — முனைப்பாகிய பயனில்லாத பாவனை, எந்நாள் விழும் — எக்காலத்திலே நீங்கும்.

முதல்வனாகிய ஒளி காணுகின்ற ஒளியாயும் காட்டுகின்ற ஒளியாயும் காணப்படும் ஒளியாயும் நின்றலின் 'காண்பான், ஒளி காட்டிடவும்' என்றார். 'தான்' என்றார், ஆன்மாவுக்கு முதல்வனையன்றிக் காட்சியின்மையின். 'ஒளியைக் காட்டவும் தான் கண்ட' என்றார், ஒளியின் மறுதலைப் பொருளாகிய இருளைக் காண்டலின். வீண்பாவம் என்றார் 'ஆற்றின் வருந்தா வருத்த'மாய் முடிதலின். பயனின்மை திருவடிப் பேறாகிய பெரும் பயனின்மை. 'அரன்றன் பாதம் மறந்துசெய் யறங்கெள்ளாம் வீண் செயல்' என்றமை காண்க. 'எந்நாள் விழும்' என்றார், விளக்குக் கிடைத்த பின்னும் இருளைக் காணும் நாள்கள் பல கழிந்தமையின்.

பொய்ப் பாவனை போக்கற் பாலதாம்.

*

4. ஒளியு மிருளு மொருமைத்துப் பன்மை
தெளிவு தெளியார் செயல்.

[ஒளியும் இருளும், ஒருமைத் துப்பு
அன்மை, தெளிவு தெளியார் செயல்.]

ஒளியும் இருளும் — ஒளியாகிய மெய்ச்சார்பும் இருளாகிய பொய்ச்சார்பும், ஒருமைத் துப்பு அன்மை — முறையே, உயிரோடு ஒன்றுபட்டிருக்கும் ஆற்றலும் ஆற்றாமையுமாம்; தெளிவு தெளியார் செயல் — முறையே தெளிந்து, 'செய்யாச் செயலில்' நின்றலும்; கலக்க முடையராய் வினை செய்தலைதலுமாம்.

'ஈனர்கட் கெளியேனலேன் திருவாலவா யரனிற்கவே' என்றபடி அருள் வலியைப் பற்றி நின்றலும், 'ஐயோ நாம், செய்யாமை செய்து செயலறுக்க லாயிருக்கச், செய்யாமை செய்யாத வாறு' என்றபடி செயலற்று இனிதிருத்தலும், ஒளியைச் சார்ந்தாரிடத்துக் காணப்படுவன; துன்பத்தாற் கலக்குண்ணுதலும் வினைசெய்து

தடுமாறுதலும் இருளைச் சார்ந்தாரிடத்துக் காணப்படுவன என்று கூறுமுகத்தானே இருமை வகை தெரியுமாறுணர்த்தப்பட்டது. 'துறவற்க துன்பத்துட் டுப்பாயார் நட்பு' என்றமை காண்க.

இனி, தம்வயப்படுத்தலின் இரண்டும் ஒரு தன்மைய; வேறுபாடு ஒளி தெளிவார் செயல், இருள் தெளியார் செயல் என்றுரைத்தலுமாம்.

ஒளிவிளக்கமே உயிர்க்குப் பற்றுக்கோடாம்.

*

5. கிடைக்கத் தகுமோந் கேண்மையருக் கல்லால்
எடுத்துச் சுமப்பாணை யின்று.

[இன்று எடுத்துச் சுமப்பாணை, நற் கேண்மையருக்கு
அல்லால், கிடைக்கத் தகுமோ.]

இன்று எடுத்துச் சுமப்பாணை — இப்பொழுது நம்மை
எடுத்துச் சுமந்து அருளுகின்ற உபகாரியை, நற் கேண்மையருக்கு
அல்லால் — அவன்பால் நல்ல அன்பு செய்வாரல்லாதார்க்கு,
கிடைக்கத் தகுமோ — வாய்க்குமோ; வாய்த்தல் இல்லை.

எடுத்துச் சுமத்தலாவது வினைசெய்யும் வருத்தமாகிய
ஆகாமியச் சுமையும் வினைப்பயனாகிய சஞ்சிதச் சுமையும்
பிராரத்தமாகிய அநுபவச் சுமையும் இல்லாதபடி நடத்தியருளுதல்.
அருள் வழிப்பட்டு மலங்கழிந்து சுகமெய்துகின்ற சீவன் முத்தனே
தலைவன் எடுத்துச் சுமப்பவன் என்பதையும், அவனை அன்பினால்
விரும்பிய பொழுதே பெறலா மென்பதையு முணர்வானாதலின் 'இன்று
எடுத்துச் சுமப்பாணை' என்றார். 'இன்னே பெறுதி நீ முன்னிய
வினையே' என்றது காண்க.

அருள் விளக்கம் உற்றவழி வினை ஏறாது.

*

6. வஞ்ச முடனொருவன் வைத்த நீதிகவரத்
துஞ்சினனோ போயினனோ சொல்.

[ஒருவன் வைத்த நிதி, வஞ்சமுடன் கவர,
துஞ்சினனோ போயினனோ, சொல்.]

ஒருவன் வைத்த நிதி — முதல்வன் உபகரித்த
உலகத்தை, வஞ்சமுடன் கவர — ஆன்மா வஞ்சமனத்தனாய்
அபகரித்து அநுபவிக்க, துஞ்சினனோ போயினனோ —
முதல்வன் துயின்றானோ ஆன்மாவையும் உலகத்தையும் விட்டு
நீங்கினானோ, சொல் — மாணாக்கனே சொல்வாயாக.

ஒருவன் பிறந்த பொழுதே, அவனுக்குடம்பும் தாய் தந்தை
முதலிய சுற்றமும் வசித்தற்கு நிலமும் ஊரும் காற்று ஒளி
முதலியனவும் உளவாதலின் அவையெல்லாமாகிய உலகம்
'ஒருவன் வைத்த நிதியே' என்பது தெளியப்படும். 'இந்தப் பூமி
சிவனுய்யக் கொள்கின்ற ஆறு' திருவாசகம். உலகத்தை
அநுபவிக்கும் பொழுது உடையவன் கருத்தை அறிந்து
அம்முறையால் அநுபவிப்பதே கடனாகும். என் அறிவு, என் உடம்பு,
என் சுற்றம், என் ஊர் என்றிவ்வாறு யானெனது என்றநுபவிப்பது
வஞ்சமாகும்.

திருவருள் உபகாரம் வஞ்சிக்கப்படாது.

*

7. தனக்கு நிழலின்றா மொளிகவருந் தம்ப
மெனக்கவர நில்லா திருள்.

[தனக்கு நிழல் இன்றாம் ஒளிகவரும் தம்பம் என,
கவர, இருள் நில்லாது]

தனக்கு நிழல் இன்றாம் ஒளிகவரும் தம்பம்
என — தனக்கென நிழலில்லாமையையும் ஒளிகவருந் தன்மையையு
முடைய படிக்கத்தான் போல, கவர — சிவத்தை உயிர் சார,
இருள் நில்லாது — இருண்மலம் இல்லையாய்விடும்.

சித்தாய் ஒளிப்பொருளாகிய ஆன்மா தனக்கு நிழலில்லாத
படிகம் போலும். ஆன்மா உணர்த்த உணருஞ் சித்தாதலின்

ஒளிகவருந் தம்பம் போலும். படிக்கத்திற்கு ஒளி நேயப்பொருள், ஒன்றுபட்டு விளங்குதலின்; இருள் பகைப்பொருள் — ஒன்றுபட்டு மறைத்தலின்.

ஆன்மாவுக்குச் சிவம் நேயப்பொருளாதலையும், இருள் பகைப்பொருளாதலையும் உவமையில் வைத்துணர்க. இருளில் இருளாகி எல்லிடத்தில் எல்லாம் பொருள் படிக்கம். ஆன்மாவும் அத்தன்மைத்தே.

தன்வடிவமுந் தெரியாதபடி நிழலின்றாம் ஒளியில் நிற்குந் தம்பம் சார்ந்ததன் வண்ணமே தன்வண்ணமாக, தனிநிற்குந் தன்மையில்லாத ஆன்மாவிற்கு வமையாதல் காண்க. தன் வண்ணம் படிக்கம் போன்றதென்னும் உணர்வு கொண்டு சாதிக்கு முறைமை ஈண்டுக் காட்டப்பட்டது.

படிக்க மனைய உயிர் சிவத்தைச் சார இருள் நில்லாது.

*

8. உற்கைதரும் பொற்கை யுடையவர்போ லுண்மைப்பின் நிற்க வருளார் நிலை.

[அருளார் நிலை, உற்கைதரும் பொற் கை உடையவர்போல், உண்மைப் பின் நிற்க.]

அருளார் நிலை — சிவபக்தர்களது நிலையிலே, உற்கை தரும் பொற்கை உடையவர்போல் — விளக்கைக் கையிலுடையவர் போல், உண்மைப்பின் நிற்க — குருபதேசமாகிய உண்மையைத் தொடர்ந்து ஒழுகுக.

தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினில் உணர்த்தப் பெற்றவர்கள், உற்கைதரும் பொற்கை உடையவர் போல்வர். அருளார் நிலை என்றுது சிவபக்தரோ டிணங்கி நின்றலை யுணர்த்திற்று.

உற்கை நெருப்புக் கொள்ளி; ஈண்டு விளக்கு. உற்கை தருதல் விளக்கைத் தாங்குதல், உண்மையைப்பேணிக் கொள்ளுதலை யுணர்த்திற்று. பொன் — பயன்பாடு.

உயிர் அருளை முன்னிட்டு நிற்கற் பாலது.

*

9. ஐம்புலனாற் றான்கண் டகன்றா லதுவொழிய
வைம்புலனார் தாமா ரதற்கு.

[ஐம்புலனால், தான் கண்டு அகன்றால், அதற்கு,
அது ஒழிய, ஐம்புலன் ஆர், தாம் ஆர்.]

ஐம்புலனால் — ஐம்பொறிகளினாலே, தான் கண்டு
அகன்றால் — ஆன்மா கண்டு பொருள் கருவி காட்சி
என்பவைகளைவிட்டுச் செல்லுமானால், அதற்கு — அக்காட்சி
நிகழுதற்கு, அது ஒழிய — திருவருளுபகாரம் இல்லையாயின்,
ஐம்புலன் ஆர் — ஐம்பொறிகள் என்ன தகுதி யுடையன, தாம்
ஆர் — ஆன்மாக்கள் என்ன தகுதி யுடையன.

ஒன்றறிந்த தொன்றறியாத சிறுமை யுடையனவாகலின்
ஐம்புலனால் என்றும், ஐந்தையு மொக்க அறியாத சிறுமைத்தாகலின்
கண்டகன்றா லென்றுங் கூறினார். ஒரு கருவியினாலே கண்டகன்ற
துணையானே அக்கருவி பயனின்றித் தான் சடமாதல் காட்டி
நிற்றலினாலும், தன்னிடத்துள்ள கருவிகளை ஆன்மா தன்னிச்சைப்படி
ஆளமாட்டாமையாலும் அதுவொழிய ஆர் என்றார்.

உயிரின் அறிவுவிளக்கத்துக்குத் திருவருள் உபகாரம்
இன்றியமைகாதது.

✱

10. தாமே தருமவரைத் தம்வலியீ னாற்கருத
லாமே யீவனா ரதற்கு.

[தாமே தரும் அவரை, தம் வலியினாற் கருதல்
ஆமே; அதற்கு இவன் ஆர்.]

தாமே தரும் அவரை — உயிர்க்கு வேண்டுவன
வெல்லாம் உபகரிக்குந் தன்மையே தன்மையாக வுடையவரை,
தம் வலியினாற் கருதல் ஆமே — உயிர் அவரிடம் பெற்ற ஆற்றலினா
லன்றி வேறு வலிமையினாற் கருதுதல் முடியுமோ; அதற்கு இவன்
ஆர் — அவ்வாறு சுதந்திரனாய்க் கருதுதற்கு அவரடிமையாகிய
இவ்வுயிர் தகுதியுடையதோ.

தாமே என்றார் உயிர்க்கு வலிந் துபகரித்தலின். தருமவர் என்றார் தருதலே இயல்பாதலின். தம் வலி என்றார் ஆன்மாக்களின் வலிமைக்கு அவர் வலி உயிராதலும், அவர் வலிக்கு ஆன்மாக்கள் அடங்கி நில்லாமையும். ஒருங்குணர்த்துதற்கு. அடங்கி நில்லாமையானன்றே தம்வலியினாற் கருதல் உளதாவது. தம்வலியினாற் கருதலாமே என்றார், முனைத்துக் காணப் புகுந்தால் அவன் மறைந்து விடுதலின். இவனார் என்றார், அவரிடத்தன்றி இவனிடம் ஒன்றுமின்மையின். அதற்கு என்றார் அவர் பெருமை அப்பாலுக் கப்பாலாய் வளர்தலின்.

‘அன்போ டுருகி அகங்குழை வார்க்கன்றி
என்போன் மணியினை யெய்தவென ணாதே.’

‘உள்ள முருகி னுடனாவ ரல்லது
தெள்ள வரியென் றுந்தீபற.’

‘நோக்காது நோக்கவென் றுந்தீபற
நோக்கிற் குழையு மென்றந் தீபற’

எனவரும் திருவாக்குக்கள் ஈண்டுச் சிந்திக்கத் தக்கன.

அவனருளாலே தான் அவனைக் காண்பதாம்.

*

௮. இன்புறு நிலை

[உயிர் திருவருளுபகாரத்தைப் பெற்று, ஒரு காலைக் கொருகால் இன்பம் மிகுகின்ற பேரானந்தப் பெருநிலை]

1. **இன்புறுவார் துன்பா ருளீ எழுஞ்சுடரின்
பின்புகுவார் முன்புகுவார் பின்.**

[துன்பார் இருளின் எழுஞ்சுடரின் பின் புகுவார்
முன்புகுவார், பின் இன்புறுவார்]

துன்பார் இருளின் எழும்சுடரின் பின் புகுவார்
முன்புகுவார் — துன்பம் மிக்க இருண் மலத்தை வென்றெழுகின்ற
ஒளியின் பின்னே தொடர்வாராகி விரைகின்றவர், பின்
இன்புறுவார் — சுடரின் பின்னின்றலாகிய நிலையிலே இன்பம்
பொருந்துவர்.

இருளின் எழுஞ்சுடர் அவத்தைதோறும் அறிவு வேறுபட்டு
வருதலினாலும், 'கற்றனைத் தூறு மறிவு' காணப்படுதலானும்,
பாசத்தார்க்கும் ஞானிகளுக்கு மிடையே காணப்படும்
வேறுபாட்டினாலும் ஒருவாறு உணரப்படும்.

இருளின் எழுஞ்சுடரின் பின்புகுதல்
சாதகம்; பயன் இன்புறுதல்.

பின்புகுவார் பின் இன்புறுவார்;
முன்புகுவார் பின் துன்பார் என்றுமாம்.

அருளொளியை முன்னிட்டுச் சேறலே இன்பம்.

*

2. **இருவர் மடந்தையருக் கென்பய னின்புண்டா
மொருவ னொருத்தி யுறின்.**

[இருவர் மடந்தையருக்குப் பயன் என்;
ஒருவன் ஒருத்தியுறின் இன்பு உண்டாம்.]

இருவர் மடந்தையருக்குப் பயன் என் — இருவர் பெண்கள் தம்முட் கூடியவழி அவ்வளவானே அவர்களுக்கு வரக்கடவ பயன் வாராது; ஒருவன் ஒருத்தி உறின் — ஒருவனும் ஒருத்தியும் தம்முட் கூடியவழி, இன்பு உண்டாம் — பெறக்கடவ பயனாகிய இன்பம் உளதாம்.

தலைமை ஒருவன் கண்ணதே யாதலின் ஒருவன் ஒருத்தியை யுறின் என்று விரித்துரைக்க வேண்டுதலானும், ஒருவன் நிர்விகாரியாயிருக்க ஒருத்தி சுகம் பெறுவாளாதலின், ஒருவனை ஒருத்தி யுறின் என்று விரிக்க வேண்டுதலானும், இருவர்க்கு மிடையேயுள்ள கலவி அத்துவிதமாதலின், ஒருவனும் ஒருத்தியும் உறின் என்று விரிக்க வேண்டுதலானும் 'ஒருவ னொருத்தி யுறின்' என்றார்.

இருவர் மடந்தையர் என்றது உயிரையும் அருளையும். உயிர் பெண்மை பிறக்கற்பாலது. 'பந்தனை வந்தறுத்தாரவர் பலரும் மைப்பறு கண்ணியர் மாண்டத்தியல்பின் வணங்குகின்றார்' என்பது திருவாசகம். அருள் — சக்தி. தோழி தலைவியைக் கூடிப் பின் தலைவியைத் தலைவன்பாற் றலைப்படுத்துவள். தலைவன் பாற்படுதல் தலைவிக்கும்; தலைவன்பாற் படுத்தல் தோழிக்கும் பயனாம். தோழி தலைவியைத் தலைவன்பாற் படுத்தாதே, தான் தலைவியைத் தலைக் கூடிய மாத் திரையானே பெறக்கடவ பயன் உண்டாகாதென்பதாம். 'வா சி அருளி ய வை வாழ்விக்கும்'. வா - அருட்சத்தி. 'சி' — சிவம். 'ய' — உயிர். உயிர்க்கு வாழ்வாவது. அருட்சத்தி வாயிலாகச் சிவத்தைப் பெறுதல். அதுவே இன்பம். அருட்சத்தி திரோதான நிலையில் தோழியாயும், பின் தாயாயும் உபகரிக்கும். ஒருவன் ஒருத்தி உற்றவழி உண்டாம் இன்பம் சிற்றின்பமாய் இருவர்க்கும் உரியது. ஒருவனாகிய இறைவனை ஒருத்தியாகிய உயிர் உற்றவழி உண்டாம் இன்பம் பேரின்பமாய்ப் புணர்ந்தாற் புணருந்தொறும் புதிதாய் ஒருத்திக்கே உரியது. இவை தம்முள் வேற்றுமை.

அருளொளி வாயிலாக அருளுடையானைப் பெறுதலே பேரின்பம்.

*

3. இன்பதனை எய்துவார்க் கீயு மவர்க்குருவ மின்பகன மாதலினா லில்.

[இன்பதனை எய்துவார்க்கு, ஈயும் அவர்க்கு, உருவம் இன்ப கனம், ஆதலினால், இல்.]

இன்பதனை எய்துவார்க்கு — இன்பத்தை அனுபவித்தற்குரிய உயிர்கள் அணுகியவழி அவைகளுக்கு, ஈயும் அவர்க்கு — இன்பத்தைக் கொடுத்தருளுகின்ற அந்தச் சிவத்துக்கு, உருவம் இன்ப கனம் — சொருபம் ஆனந்தம், ஆதலினால் — சிவம் ஆனந்தாமாயிருத்தலினால், இல் — சிவம் தானொன்றை அனுபவித்தலும் அதன் பொருட்டு மற்றொன்றை அணுகுதலும், அணுகிப் பெறுதலும் இல்லை.

‘ஐருவன்’ என மேலைத் திருப்பாட்டிற் சொல்லப்பட்ட தலைவன் ‘ஈயுமவர்’ எனப்பட்டான். எய்துவார் என்பது ‘முத்தியின்பத்துக் குரிமையுடைய உயிர்கள்’ எனவும், ‘பதியை அணுகிகின்ற முத்தர்கள்’ எனவும் இருகருத்துச் சுரந்தது. ஈயுமவர் சர்வாபீஷ்ட வரதர். ‘உருவம் இன்பகனம்’ என்றார் உயிர்களுக்குச் சிவம் தானே இன்பமாயிருத்தலின். ‘உருவம் இன்பகனம்’ என்பதற்கு சிவம் தனக்குத் தானே இன்பமாய் நித்தியானந்தமாயிருக்கும் என்பது முறைக்க. ‘மேலொருவ னில்லாதான்’ என்பது போலத் தனக்கு வேறொன்றா னின்பம் இல்லாதான் என்பது கருத்து. ‘வேண்டுதல் வேண்டாமை யில்லாதான்’ என்றதும் சிந்திக்க.

சிவம் இன்பகனமாயிருந்து, தான் மற்றோரின்பத்தை எய்தவேண்டாதே, எய்துவார்க் கீவது.

*

4. தாடலைபோற் கூடியவை தானிகழா வேறன்பக் கூடலைநீ யேகமெனக் கொள்.

[தாடலைபோற் கூடியவை; தான் வேறு நிகழாக் கூடல்; இன்பக் கூடல்; கூடலை ஏகம் என, நீ கொள்.]

தாடலைபோற் கூடியவை — தாடலை என்பது ஒன்றுமாகாமல் இரண்டுமாகாமல் அநாதியே அமைந்தவாறு போலக் கடவுளும் உயிரும் அநாதியே ஒன்றுபட்டிருப்பவை, தான் வேறு நிகழாக் கூடல் — கடவுளே உயிரே என்று வேறு தோன்றாத கூட்டரவு

அவற்றின் கூட்டரவு, இன்பக் கூடல் — அக்கூட்டரவு தான் உயிர் பேரின்பம் எய்துதற்குபகாரமான கூட்டரவு, கூடலை — இங்ஙனமாய் கூட்டரவைத்தான், ஏகம்என — வேதங்கள் ஏகம் என்றன என்று, நீ கொள் — மாணவகனே நீ இன்பக் கூட்டரவி னியல்பை விசாரித்துக் குருமுகமாக அறிந்துகொள்; அதுவே முத்திநிலை.

மற்றோருரை :

தாடலைபோற் கூடியவை — பரமான்மாவும் ஆன்மாவும் தாடலை என்பது போல அநாதியே அத்துவிதமாய் நிற்பவை, தான் நிகழா வேற்றின்பக் கூடலை — தான் என்பது தோன்றாததும் பொருட்டன்மையான் வேறுபட்டதும் இன்பமயமானதும் ஆகிய அந்த அத்துவிதக் கலவியை, நீ ஏகம் எனக்கொள் — வேதம் சொன்ன ஏகம் என்று நீ கடைப்பிடி.

தான் நிகழாமை, பரமான்மாவாகிய தானும் ஆன்மாவாகிய தானும் பிரிந்து நில்லாமை. பொருட்டன்மையான் வேறாதல் பதியும் பசுவாதல். இரண்டிற்குமுள்ள புணர்ச்சி இன்பமாயே யுள்ளது. கூடல் அத்துவிதக் கலவி, என்றது பிரியாமை. ஏகம் என்னுஞ் சொல்லில் பரமான்மாவும் ஆன்மாவும் அவற்றின் அத்துவிதக் கலவியும் இன்ப விளைவும் அடங்கும்.

தாள் தலை என்ற இரு சொற்கள் சேர்ந்து தாடலையாகாது, தாடலை அவ்விரு சொற்களையு முடைத்தாய் முன்னமே அமைந்தது. தாடலை என்பதில் டகர மெய் ளகர தகர மெய்களின் கூட்டரவாய், ஒன்றுமாகாமல் இரண்டுமாகாமல் நிற்கும். அந்நிலைக்கு அத்துவிதம் என்று பெயர். அத்துவிதமாவது பிரிவில்லாத இருபொருளின் ஆதியந்தமில்லாத கூட்டரவு. 'தான்' என்பது தனித்தனி கடவுளையும் உயிரையுங் குறிக்கும். நிகழாமை ஒன்றுபட்டுக் கலந்த நிலை. 'வேறு' என்பது பொருட்டன்மையால் இரண்டுந் தம்முள் வேறானவை என்பது குறித்து நின்றது. இக்கூட்டரவு உயிர்களின் பாக்கியம் ஆதலின் இன்பக்கூடல் எனப்பட்டது. ஏகம் அத்துவிதியம் என்னுஞ் சுருதியை விளக்கு முகத்தான் பொருட்டன்மையான் வேறானவை கலப்பான் ஒன்றாய் நிற்கும் கூடலின்பத்தைத் தெளிவித்தவாறு.

அத்துவித நிலையை உள்ளவா றுணர்தல் சீவாநுபவமாகிய முத்திநிலையாதலின் 'நீ கொள்' என ஏவல் வாய்ப்பாட்டாற் கூறி வலியுறுத்தினார்.

திருவருட்பயன்-உரை

‘தானிகழா’ என்பதனால் ஒன்றாதலும், ‘வேறு’ என்பதனால் வேறாதலும், ‘இன்பக் கூடல்’ என்பதனால் உடனாதலும் ஆகிய மூவகை நிலையையும் அகப்படுத்தி நிற்கும் ஏகத்துவமே அத்துவிதம் என்க.

அத்துவித முத்திநிலையை உணர்வதே பேரின்பம்.

*

5. ஒன்றாலு மொன்றா திரண்டாலு மோசையெழு
தென்றாலொன் றன்றிரண்டு மில்.

[ஒன்றால் ஓசை ஒன்றாது, இரண்டாலும், ஓசை எழுாது, என்றால், ஒன்று அன்று; இரண்டும் இல்.]

ஒன்றால் ஓசை ஒன்றாது — உள்பொருள் ஒன்றே என்று கொண்டால் (பெறுவானும் பேறும் இன்மையின்) இன்ப நுகர்வு பொருந்தாது, இரண்டாலும் — உள்பொருள் கடவுள் உயிர் என இரண்டாய் வேறு வேறு ஆனவை என்று கொண்டாலும், ஓசை எழுாது - (பெறுவானும் பேறும் வேறு நின்றலின்) புணருந்தொறும் புதிதான பேரின்பநுகர்வு உளதாகாது, என்றால் — உள்பொருளை ஒன்றெனக் கொள்ளினும் வேறுபட்ட இரண்டு எனக் கொள்ளினும் இன்பநுகர்வாகிய ஓசை எழுாமையினாலே, ஒன்று அன்று — உள்பொருள் ஒன்று அன்று, இரண்டும் இல் — உள்பொருள் வேறு வேறான இரண்டும் அல்ல; உள்பொருள் ஒன்றும் இரண்டும் ஆன அத்துவிதமாம்.

மற்றோருரை :

ஒன்றாலும் — ஒரு பொருளினாலும், ஒன்றா திரண்டாலும் — கூடாத இரண்டு பொருளினாலும், ஓசை எழுாது — இன்பம் தோன்றாது, என்றால் — அதனால், ஒன்று அன்று — ஆன்மாவும் பரமான்மாவும் ஒன்றையென்பது பொருந்தாது. இரண்டும் இல் — அவை இருவேறு பொருளாய் நின்றலும் இல்லை; அவை ஒன்றிய இரண்டு பொருள்கள்.

ஒன்றாதல் அத்துவிதமாதல். ஒன்றாத இரண்டு என்பது ஒன்றாதிரண்டு என நின்றது. ஒன்றாலும் ஓசை எழுாது, ஒன்றாத இரண்டாலும் ஓசையெழுாது என்று தனித்தனி இயைக்க.

ஓசை திருத்தியின் பூரணம். ஏகான்மவாத துவிதவாதக் கொள்கைகளின் இழுக்கங் காட்டி அகலாதே நின்று அநுபவிக்கும் சுத்தாத்துவித முத்திநிலை நாட்டியவாறு. எழுதல் ஒருகாலைக் கொருகாற் புதிதாதல்.

“காகத் திருகண்ணுக் கொன்றே மணிகலந் தாங்கிருவர்
ஆகத்து னோருயிர் கண்டனம் யாமின் றியாவையுமாம்
ஏகத் தொருவ னிரும்பொழி லம்பல வன்மலையில்
தோகைக்குந் தோன்றற்கு மொன்றாய் வருமின்பத்
துன்பங்களே.”

என்னுந் திருக்கோவையார் காண்க.

உம்மைகளில் முன்னையது எதிரது தழீஇயது;
பின்னையது இறந்தது தழீஇயது.

இன்புறு நிலைக்குபகாரம் அத்துவிதம்.

✱

6. உற்றாரும் பெற்றாரு மோவா துரையொழியப்
பற்றாரு மற்றார் பவம்.

[உற்றாரும், பெற்றாரும், உரை ஒழிய,
ஓவாது பற்றாரும், பவம் அற்றார்.]

உற்றாரும் — இன்பகனம் ஆகிய மெய்ப்பொருளை அணுகியவர்களும், பெற்றாரும் — அணுகி அப்பொருளைப் பெற்றவர்களும், உரை ஒழிய — அணுகிப் பெற்றதனால் வாக்காதி பிரபஞ்சங்கள் கானல் நீராய்க் கழிய, ஓவாது பற்றாரும் — பிரபஞ்சமாகிய பொய்யைப் பற்றாமையினாலே இடையீடின்றி நிற்பவர்களும், பவம் அற்றார் — இனிப்பிறவி இல்லாதவர் ஆவர்.

பொய்யைப் பற்றாமையாவது மெய்மைப் பற்றுதல். அ.தாவது சார்புணர்ந்து சார்பு கெட ஒழுகுதல். பொய்கெட்டு மெய்யாதல் எனினும் அமையும். பற்றுதல் அநுபவித்தல். ஓவாமை இடையீடுபடாமை. அ.தாவது இடையிடையேதானும் பொய்யைப் பற்றுத லில்லாமை. உறுதல், பெறுதல், பற்றுதல் என்பன தம்முள்

வேறுபாடுடையனவாயினும், ஒன்றையொன்று இன்றியமையாதவையாதலின், அவற்றுள் ஒன்று சித்தித்தவழிப் பவம் அறுதல் ஒருதலையாம் என்க. மெய்ப்பொருள் தத்துவங் கடந்ததாதலின், 'உரையொழிய' எனப்பட்டது. 'நாத முடிவிலே நல்லாள் இருப்பது' என்ற திருமந்திரம் ஈண்டுச் சிந்திக்கத்தக்கது.

அத்வைத முத்திநிலை எய்தியோர் பிறவி எய்தார்.

*

7. பேயொன்றுந் தன்மை பிறக்கு மளவுமே
நீயொன்றுஞ் செய்யாம னில்.

[பேய் ஒன்றுந் தன்மை, பிறக்கும் அளவும், நீ, ஒன்றுஞ் செய்யாமல் நில.]

பேய் ஒன்றுந் தன்மை — திருவருளாகிய பேய் தன்வயம் செய்யும் தன்மை, பிறக்கும் அளவும் — உன்பால் உளதாகும் வரையும், நீ — ஆன்மாவாகிய நீ, ஒன்றுஞ் செய்யாமல் நில — உன் முனைப்பு அடங்கி அசைவற நில.

ஒன்று செய்யவேண்டும் என்னும் உணர்வு எழுந்தோறும், 'திருவருள் செய்வது செய்க' என்று தாம் அடங்கியிருக்கும் சாதகம் ஈண்டுக் கூறப்பட்டது. 'பிறக்குமளவும் நில' என்றார் திருவருள் நடத்துதலை ஒன்றுஞ் செய்யாமல் நிற்பவர் காண்பவராதலின். 'பிறக்குமளவும்' என்றார், பிறந்த பின் திருவருள் எடுத்துச் சுமக்குமாதலின். 'நீ' என்றது பசுஞான மேலிடுகின்ற நிலையில் நிற்கும் மாணாக்கனை.

'சும்மா இரு சொல் அற' என்றவாறு. 'வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தனடி வெல்க' என்பதாம்.

உன் செயலற்று நில.

*

அவன் ஒன்றும் வேறும் உடனுமாகவே, இவனும் ஒன்றும் வேறும் உடனுமாவான். தம்மின் முயங்குதல் சித்து முயக்கம், ஆதித்தப் பிரகாசமும் விளக்கொளியும் போன்ற ஒளி முயக்கம் அது. மிக முயங்குதல் பாச நீங்கிய பின் நிகழும் தடைகடந்த முயக்கம். தோன்றாமை உடனும் வேறும் ஒன்றா யடங்குதல்.

இன்பகனமாய் நிற்கும் அது வாக்கு மனாதீத கோசரமாதலின் சொல் என் என்றார்.

இருமை தோன்றாத ஒருமையின் பெருமை சொல்லிறந்தது.

*

10. இன்பி லினிதென்ற லின்றுண்டே லின்புண்டா
மன்பு நிலையே யது.

[இன்பில், இனிது என்றல், இன்றுண்டேல், இன்பு
இன்று உண்டாம்; அது, அன்பு நிலையே.]

இன்பில் — இன்ப கனமான விடயத்திலேயே, இனிது என்றல் — இனிதாந் தன்மை உளதென்று உணர்ந்து அதனை இச்சித்தல், இன்றுண்டேல் — இப்பொழுது முழுதும் வாய்க்கு மாயின், இன்பு இன்று உண்டாம் — இன்ப முத்தி இந்தச் சரீரம் உள்ளபொழுதே சித்திக்கும்; அது — அந்த இன்பகனம், அன்பு நிலையே — அன்பின் வண்ணமே. (அன்பின் நிலைக்களமே)

இன்று 'இன்னே' யென்னும் பொருட்டு. 'இன்னே பெறுதி நீ முன்னிய வினையே' என்பது திருமுருகாற்றுப்படை. 'இன்று' இன்பு என்பதனோடும் இயையும். ஆன்மாவைச் சிவத்தோடு ஒன்றாக்கி நிற்பது அன்பு. அதனாலே அன்பே சிவம் எனப்படும். அத்தகைத்தாய அன்பே இன்பு. அறிவு அன்பாகி இன்பம் பயத்தலினாலன்றி அன்பை ஆராய்ந்தது சங்கத்தமிழ். அறங் கைவந்து மனமாசு நீங்கியவர்கள் மெய்ப்பொருள் துணிந்து அன்பு செய்யும் வழி, அவ்வன்பில் விளைவது இன்பம். இன்பத்தை விளைக்கும் அன்பு காமம் எனவும்படும். காமத்துப்பால் இன்பத்தை விளைக்கும் அன்பைச் சொன்ன தென்றிக. அதனிலக்கணம் அன்பினைந்திணைக் களவியல்.

இனிதென்றால் என்புழி என்றல் என்பது புணர்ச்சி மகிழ்தல் என்னுங் கிளவிப்பாற்படும். இன்ப கனமே இனிது என்று நெஞ்சொடு

சொல்லி உவத்தற் குறிப்பிற்று. ஈண்டுக் கூறிய இன்ப அன்பு சிவகாம மெனப்படும். 'இறவாத இன்ப அன்பு வேண்டி' என்றதுங் காண்க.

'அன்புஞ் சீவமும் இரண்டென்ப ரறிவிலார்
அன்பே சீவமாவ தாரு மறிகிலார்
அன்பே சீவமாவ தாரு மறிந்தபின்
அன்பே சீவமா யமர்ந்திருப் பாரே.'

— திருமந்திரம்

' - - - - - தன்னைக்கண்ட,
என்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் ஆகிய ஈசனுக்கே.'
— பொன்வண்ணத்தந்தாதி.

ஆன்மா முத்தி நிலைக்கண் அறிவுந் தொழிலும் இச்சையில் அடங்க, 'இன்பமே என்னுடை அன்பே' என்று சிவத்தை நுகர்ந்திருக்கும் என்க.

மூல இச்சை சுத்தப்பட்ட நிலை இது.

அன்பு நிலையே இன்பு.

*

கூ. ஐந்தெழுத் தருணிலை

[திருவருளின் உபகாரமான பஞ்சாக்கரத்தின் இயல்பு. 'தன்னிலைமை மன்னுயிர்கள் சாரத் தரும்' உபகாரம் பஞ்சாக்கரம்]

1. அருணாலு மாரணமு மல்லாது மைந்தின்
பொருணா றெரியப் புகும்.

[அருணாலும், ஆரணமும், அல்லாதும்,
ஐந்தின் பொருள்நூல், தெரியப் புகும்.]

அருணாலும் — திருவருள் நூல்களாகிய ஆகமங்களும், ஆரணமும் — அறிவு நூல்களாகிய வேதங்களும், அல்லாதும் — வேதாகமங்களின் வழிவந்த அனைத்து நூல்களும், ஐந்தின் பொருள் நூல் — ஐந்தெழுத்தின் பொருளைத் தெரிவிக்கும் நூல்களாம், தெரியப் புகும் — அஞ்செழுத் துண்மையைத் தெரிவித்தற்கு அந்நூல்களெல்லாம் முயற்சி செய்யும்; அது குரு முகத்தால் தெளிவு ஆகும்.

‘தெரிவிக்க’ என்பது ‘தெரிய’ என நின்றது; ‘அதங் கோட்டாசாற்கு அரிஸ்தபத் தெரிந்து’ என்புழிப்போல. ‘தெரியப்புகும்’ என்பது, குரு முகத்தின் இன்றியமையாமை விளக்குகின்றது.

ஆத்ம எழுச்சிகள் ஐம்பதெழுத்தாய் விரிந்து, ஐந்தெழுத்தாய் அடங்குமாறு.

‘ஐம்ப தெழுத்தே அனைத்துவே தங்களும்
ஐம்ப தெழுத்தே அனைத்தாக மங்களும்
ஐம்ப தெழுத்தேயு மாவ தறிந்தபின்
ஐம்ப தெழுத்தும்போய் அஞ்செழுத் தாமே.’

என்று திருமந்திரத்திற் பேசப்பட்டது.

ஆகமம் சிறப்பு நூல்; வேதம் பொது நூல். ‘அல்லாதும்’ என்றது வேதாகமங்களின் வழிநூல், சார்பு நூல்களை. வேதாகமப் பொருள் துணிதற் குபகாரமான நூல்களும் அவற்றுளடங்கும்.

சிசைஷ முதலிய வேதாங்கங்கள், புராணம் முதலிய உபாங்கங்கள், ஆயுர்வேதம் முதலிய உபவேதங்கள், நாரசிங்கம் முதலிய உபாகமங்கள், தத்துவப் பிரகாசிகை முதலிய அட்டப் பிரகரணங்கள், தேவாரம், திருவாசகம் உள்ளிட்ட திருமுறைகள், திருவுந்தியார் முதலிய சித்தாந்த சாத்திரங்கள், அருணகிரியார் கச்சியப்பசிவாசாரியர் வாக்குக்கள் 'அல்லாதும்' என்பதனால் கொள்ளுதற்குரியவைகள்; இன்னும் பிறறைக் காலத்துப் பட்டணத்தார், தாயுமானவர் வாக்குக்களும் போற்றுதற் குரியவைகள்.

வேதம் பொது; ஆகமம் சிறப்பு என்பது 'வேதமொ டாகமம் மெய்யா மிறைவனால், ஒதும் பொதுவுஞ் சிறப்புமென் றோதுக' என்னுந் திருமந்திரத்தாற் றுணியப்படும்.

**'வேதநூல் சைவநூலென் றிரண்டே நூல்கள்
வேறுரைக்கு நூல்வற்றின் விரிந்த நூல்கள்
ஆதிநூ லநாதியம் லன்றருநா லிரண்டும்
ஆரணநூல் பொதுசைவ மருஞ்சிறப்பு நூலாம்
நீதியினால் உலகர்க்கும் சத்திநிபா தர்க்கும்
நிகழ்த்தியது நன்மறையி னொழிபொருள் வேதாந்தத்
தீதில்பொருள் கொண்டரைக்கு நூல்சைவம் பிறநூல்
திகழ்பூர்வம் சீவாகமங்கள் சித்தாந்த மாகும்.'**

என்பது சித்தியார்.

'சுருதிசிவா கமமொழியச் சொல்லுவதொன் றில்லை' ஆகையினாலே இரண்டே நூல்கள் எனப்பட்டன. இவற்றின் விரிந்த நூல்கள் 'அல்லாதும்' என்பதனாற் கொள்ளுதற்குரியவைகள். நூலிரண்டும் ஆதிநூல்; அ. தாவது முதனூல்கள். இவை முறையே பொதுவுஞ் சிறப்புமாம். பொது உலகர்க்கு உரியது; சிறப்பு சத்திநிபாதர்க்குரியது. மறையின் ஒழிபொருள் வேதாந்தம். அதைத் தெளித்துரைப்பது சைவம். வேதாந்தம் வைதிகம் எனவுமபடும். சைவம் அதன் தெளிவு ஆதலின் வைதிகசைவம் எனப்படும். சைவநூல்கள் சீவாகமங்கள்; அவைகளே முடிந்த முடிபாகிய சித்தாந்தம். சீவாகமங்கள் தவிர்ந்த 'பிறநூல்கள்' 'பூர்வம்'. அ. தாவது சித்தாந்தத்திற்கு ஆதாரம்; 'முன்' என்னும் பொருட்டு. திகழ்பூர்வம் என்புழிப் பூர்வம், பூர்வ மீமாஞ்சை என்புழிப் பூர்வம் போன்றது; பூர்வ பக்கம் அன்று. அது திகழ் பூர்வம் என்ற அடையானும் பெறப்படும். அன்றிப் பூர்வபக்கத்தைப் பூர்வமென்றல்

மரபுமன்று. சிவாகமங்களுக்குப் பிறநூல்களாய்ப் பூர்வமான, வேதநூல் இவற்றின் விரிந்தநூல் வேதாந்தம் என்றிவைகள்.

உலகர் உயர்ந்தோர். 'எங்கிருந்தும் இதன் தோற்றம் முதலியன்' என்று பிரமகுத்திரத்தில் கூறியவாறு, உலகத்தை ஆராய்பவர்கள்; காணப்பட்டது கொண்டு மெய்ப்பொருள் காணமுயல்பவர்கள். அவர்களுக்குச் சொன்னது வேதநூல். வேதநூல் சைவத்தை அணுகுவார் யாவர்க்கும் இன்றியமையாததாதலின் பொது நூல்; வைதிகம் சித்தித்தவழிச் சைவம் சித்திக்காது.

சத்திநிபாதர் அருள் பதிந்தவர்கள்; அருள் வைதிகம் முதிர்ந்தவழித் தலைக்கூடுவது; அருள் கைவந்தவர்களுக்கு உபதேசக் கிரமத்திற் கிடைப்பது ஆகமம். வேதம் ஆகமம் என்ற சொற்களின் பொருளே அவற்றின் இயல்பைக் காட்டும். ஆகமங்கள், ஆத்மாக்களின் சத்திநிபாதத்துக்கு ஏற்ப வேறுபட்டிருக்கும்; சம்பந்தர் அடைந்த அருணெறி ஒன்றாய், மாணிக்கவாசகர் அடைந்த அருணெறி மற்றொன்றாய் அமைந்திருக்கும். அதனால் அருணெறிகளாகிய ஆகமங்கள் எண்ணிலிகோடியாய்ச் சிறப்பு நெறிகளாய் இருக்கும். அதனால் ஆகமஞ் சிறப்பு.

'ஆட்பாலவர்க்கருளும் வண்ணமும் ஆதிமாண்பும் கேட்பான் புகினளவில்லை' என்பது சம்பந்தர் வாக்கு. ஆகமங்கள் அளவில்லையாய் எண்ணிலி கோடிகளாயினும் இருபத்தெட்டு முகமாய் அடங்கும்.

உலகர் சாதி குலம் பிறப்பு என்னும் இவைகளால் தாக்குண்டு தடுமாறுகிறவர்கள். ஆதலாலே, சாதியாசார அநுட்டானங்கள் தவறாதவர்தாம், வேதத்தை அநுசரித்துப் பயன்பெற்றபாலர். அதனால், வேதம் முதன்முன்று வருணத்தார்க்கே உரித்து. ஒருயந்திரம் அதை உபயோகிக்க அறியானுக்கு அபாயம் விளைப்பது போல, வேதம் உபயோகிக்க அறியானுக்கு அபாயம் விளைக்கும்; சாதியாசார அநுட்டானமாவது பிறப்பானெய்திய சாதியால் தவறுவாராமல் தநு கரணங்களிற் சாவதானமாயிருப்பது; அவை அறநெறியில் வழங்க வழிசெய்வது; 'அழுக்கா றவா வெகுளி இன்னாச் சொல் நான்கும் இழுக்கா இயன்ற தறம்' என்பதை உணர்ந்துபகரிப்பது.

சத்திநிபாதர் சாதிகுலம் பிறப்பு இறந்தவர்கள்; அவர்கள் உலகச் சாதியில்லாதவர்கள்; சரியைச் சாதி, கிரியை யோக ஞானச் சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆகையினால் ஆகமங்கள் நான்கு வருணத்தார்க்கும் உரியவை. இங்கே நான்கு வருணத்தார் என்றது, நான்கு வருணத்திலிருந்தும் சத்திநிபாதர்களாய்ச் சரியையாதி வருணத்தை அடைந்தவர்கள். சரியை — சரிப்பது; உண்மையாகிய அறநெறியைக் கண்டவழி அதனைத் தொடர்ந்து செல்வது. உடன்போக்கெனினும் அமையும். இதிலிருந்து கிரியையாதிகள் சிந்திக்கற்பாலன.

நூல்கள் என்று கொள்ளுதற் குரியவைகள் ஐந்தெழுத்தின் பொருளைத் தெரிவிப்பவைகள்.

*

2. இறைசத்தி பாச எழில்மாயை யாவி யுறநிற்கு மோங்காரத் துள்.

[இறை சத்தி ஆவி எழில்மாயை பாசம் உற ஓங்காரத்துள் நிற்கும்.]

இறை — சிவம், சத்தி — திருவருளாகிய சிவசத்தி, ஆவி — ஆன்மா, எழில் மாயை — ஆத்மாவுக்கு எழுச்சியைச் செய்யும் திரோதான சத்தி, பாசம் — மலம், ஆகிய ஐந்தும், உற — முறையே ஐந்தெழுத்துக்களாய்ப் பொருந்த, ஓங்காரத்துள் நிற்கும் — அந்த ஐந்தெழுத்தும் ஓரெழுத்தாய் ஓங்காரத்துள் அடங்கியிருக்கும்.

இறை முதலியவைகள் ஐந்தெழுத்துக்கியைய முறைப்படுத்தி உரைக்கப்பட்டன. எழில் — எழுச்சி. மலத்தோடு கூடிய ஆன்மா, சற்றே விழித்தெழுதற்கு உபகரிக்குஞ் சத்தி, மாயையோடு கூடிநின்று அதன் வாயிலாக உபகரித்தலின் 'எழில் மாயை' எனப்பட்டது. மாயையில் மறைந்து நின்றுபகரித்தலின் திரோதான சத்தி எனவும்படும். திரோதானம் — மறைப்பு. ஆன்ம எழுச்சிக் குபகாரமான மாயா சத்தி என்றவாறு.

எழில்மாயையாகிய திரோதானம் பாசத்திலும் சத்தியிலும் அடங்கும். சத்தி சிவத்திலடங்கும். ஆகவே ஐந்தும் முன்றாம். பதி பசு பாசம் மூன்றே பொருள். ஆவி பதியோடத்துவிதப்பட்டு நிற்பது

போலவே, பாசத்தோடும் அத்துவிதப்பட்டு, அப்பாசம் மேலிட்டுத் தோன்றுவதால் பசு எனப்படுகின்றது. பாசத்தைப் போக்கிப் பதி தான் மேலிடுதற்கு உபகரிக்கின்ற திருவருள்முகம் ஓங்காரம்; அதன் விரிவு பஞ்சாக்கரம். திருவருளின் முதனிலையாய் அநுக்கிரக முகமான ஓங்காரமே, 'உய்ய என் உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற மெய்' என்று திருவாசகத்தில் அருளப்பட்டது. அதுதான் 'நற்குஞ்சரக் கன்று'. அதுவே ஆன்மாக்கள் நண்ணுதற்குரியது.

**ஓங்காரீ யென்பாள் அவளொரு பெண்பிள்ளை
நங்காத பச்சை நிறத்தை உடையவள்
ஆங்காரீ யாகியே ஐவரைப் பெற்றிட்டு
ரீங்காரத் துள்ளே யினிதருந் தாளே.**

**தோத்திரன் செய்து தொழுது துணையடி
வாய்த்திட ஏத்தி வழிபடு மாறுகிரும்பு
ஆர்த்திடும் அங்குச பாசம் பசுங்கரும்பு
ஆர்த்திடும் பூம்பிள்ளை ஆகுமாம் ஆதிக்கே.**

இத்திரும்பந்திரங்கள் ஈண்டுச் சிந்திக்கத்தக்கவை. ஆவி எழின்மாயையின் உபகாரத்தால் பாசம் நீங்கிச் சத்தி வாயிலாக. இறைமை எய்தி உய்தற் பொருட்டு, ஓங்காரம் ஐந்தெழுத்தாய் அமைந்திருக்கின்றது.

ஓங்காரத்துள் எல்லாச் சத்தியும் ஒடுங்கும்.

*

**3. ஊன நடன மொருபா லொருபாலாம்
ஞானநடம் தானடுவே நாடு.**

[ஒருபால் ஊன நடனம் ஆம், ஒருபால் ஞான நடம் ஆம்;
தான் நடு ஆம்; நாடு.]

ஒருபால் ஊன நடனம் ஆம் — ஒரு புறத்தே பந்த நடனம் ஆகிய ஊன நடனம் நிகழுகின்றது; ஒருபால் ஞான நடம் ஆம் — மற்றொரு புறத்தே முத்தி நடனமாகிய ஞான நடனம் நிகழுகின்றது; தான் — இரு புறமும் இரு நடனங்களும் நிகழ, அந்நடனங்களுக்கு இடமாகிய ஆத்மாவாகிய தான், நடு ஆம் — அந்நடனங்களுக்கிடமாய் மத்திய ஸ்தானம் ஆம்; நாடு — ஒளிக்கும்

இருளுக்கும். இடமாய்ச் சார்ந்ததன் வண்ணம் ஆகின்ற ஆத்மாவின் நிலையை, ஆத்மாவாகிய நீ சிந்தி.

ஐந்தெழுத்தில் நடுவெழுத்து ஆன்மா. அது ஊனத்தை முன்னிட்டவழி ஊனமாம்; ஞானத்தை முன்னிட்டவழி ஞானமாம் என்றவாறு. ஆத்மா மல எழுத்துக்களான உலகத்தைத் தொடராது, சிவ எழுத்துக்களை முன்னிட்டு, அபாயம் வாராமல், 'சிவாய நம' என்று சிந்தித்திருப்பதற்கு உபாயஞ் செய்யற்பாலதாம் என்பது.

ஆன்ம எழுச்சி, மல எழுச்சி, ஞான எழுச்சிகளாகிய ஐந்தெழுத்தினியல்பு சிந்திக்கற்பாலது.

*

4. விரியமந மேவியவ்வை மீளவிடா சித்தம் பெரியவினை தீர்ப் பெறும்.

[ம ந மேவி விரிய, ம ந யவ்வை
மீள விடா; சித்தம் பெரிய வினை தீர்ப் பெறும்]

ம ந மேவி விரிய — மகரமாகிய மலம் நகரமாகிய திரோதான சத்தி தன்பால் மேவப்பெற்று அதனால் பிரபஞ்சம் விரிதலால், ம ந யவ்வை மீள விடா — மலமும் திரோதானமும் (இருவினைகளைப் பெருக்கி) யகரமாகிய ஆத்மாவைப் பிரபஞ்சத்தினின்றும் மீள விடா, சித்தம் — பிரபஞ்சத்தில் மயங்கிப் பிறந்தும் இறந்தும் உழலுகின்ற ஆன்மா, பெரிய வினை தீர — அருளுபகாரத்தால் பெரிய பிரபஞ்சப் பிணிப்புக்கள் நீங்க, பெறும் — சிவத்தைப் பெறும்.

மேவ என்னுஞ் 'செய'வெனெச்சம், மேவி என நின்றது. 'விடா' என்ற பயனிலைக் கியைய, 'ம ந' என்ற எழுவாய் இரட்டுற மொழிந்து கொள்ளப்பட்டது. ஆத்மாக்கள் தம் பெரிய வினை தீர 'சி' பெறும் எனினும் அமையும். 'சி' சிவம். அதிகாரத்தால் 'ய', 'சி' யைப் பெறுதற்கு அருளுபகாரத்தின் இன்றியமையாமை பெறப்படுதலின், 'வ' சேர்த்துச் சிவம் பெறும் என்னாராயினார். வினை — பிணிப்பு. பெரிய வினை என்றதனால் ஆணவத்தைக் குறிப்பிட்டவாறு. இருணிங்கியவழிச் சிவம் பிரகாசிக்கும் என்பதாம்.

ஊன நடனம் நீங்கிய வழி ஞான நடனம் சித்திக்கும்.

*

5. மாலார் திரோத மலமுதலா மாறுமோ
மேலாச் மீளா விடின்.

[சி மேலா மீளா விடின், மாலார்
திரோத மலம் முதலா மாறுமோ.]

சி மேலா மீளா விடின் — சிவம் மேற்படுமாறு ஊன நடனத்தினின்றும் ஆன்மா மீளாதாயின், மாலார் திரோத மலம் முதலா மாறுமோ — மயக்கஞ் செய்வதாகிய திரோதமலம் முதலாக நிறைவால், ஊன நடனக் காட்சி மாறுமோ.

மலத்துட் கிடக்கும் ஆன்மாவின் இச்சையின் அளவிலே அருளாகிய வியாபக ஒளி அதற்கு எழில்மாயையாகிய திரோதமலமாகத் தோன்றுகின்றது. சித்தாகிய ஆன்மா தன் இச்சையால் மலத்திற் கண்ட பிரபஞ்சமாய் நிற்கும் மாயையை இனியதென்று மயங்கி உணர்கின்றது. அம்மயக்க வுணர்வு எழில் மாயையாகிய திரோத மலத்தின் குணமெனக் கூறப்படுகின்றது. ஈண்டு மாலார் திரோதம் என்றது ஆன்மாவின் மயக்கத்தையே யென்பது சிந்திக்கத்தக்கது. ஆன்மாவின் இச்சை மலத்தினூடாக அருளை நுகரும் பொழுது அருளொளியின் ஒரு பாகத்தையே காண்பதனால், அக்காட்சியாகிய சுட்டுணர்வு மாயையின் இயல்பென்று சொல்லப்படுவதும், மாயை விளக்கு என்று சொல்லப்படுவதும் ஈண்டு நோக்கத்தக்கவை. இன்னும் அசுத்தமாயை மயக்கஞ் செய்யும் என்பதும், ஈண்டுத் திரோதமலம் மயங்கஞ் செய்யும் என்பதும் கூட்டியுணரத்தக்கவை.

ஆணவத்தினாலே சடமாய்க் கிடந்த ஆன்மாவுக்குத் திரோதம் மயக்கத்தைச் செய்யுமாயின், அம்மயக்கவுணர்வும் உபகாரமேயாம்.

ஊன நடத்தினின்றும் மீண்ட பின்பே ஞான நடம் சித்தியாம்.

சிகராத் பஞ்சாக்கரப் பேறு அரிதிற் கிடைப்பதாம்.

*

6. ஆராதி யாதார மந்தோ வதுமீண்டு
பாராது மேலோகும் பற்று.

[மேலோதும் பற்று, மீண்டு பாராது,
ஆராதி அந்தோ ஆதாரம் அது.]

மேலோதும் பற்று — உண்மை நூல்கள் மேலாக எடுத்துப் புகழ்கின்ற மெய்ச்சார்பாகிய சிவத்தை, மீண்டு பாராது — பிரபஞ்சத்தை மீண்டு நோக்காமல், ஆராதி — பற்றிக்கொள், அந்தோ ஆதாரம் அது — ஐயோ! உனக்கு ஆதாரமாயுள்ளது அதுவே.

‘ஐயோ விவன் அழகென்பதோர் அழியாவழகுடையான்’ என்று இராமன் அழகின் பெருமையைக் கம்பன் பாடுகின்றான். ‘அந்தோ’ என்பது சிவமே சிற்றுயிர்க் குற்றதுணை என்பதனைச் சொல்லிறந்து சொல்லுகின்ற சொல்லாக நிற்கின்றது.

‘பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக் பற்று விடற்கு.’

என்பது திருவள்ளுவநாயனார் திருவாக்கு. பற்றற்றான் ‘யாவையும் குனியம் சத்தெதிர்’ என்புழிச் சத்து, பற்றற்றானாகிய பற்று என்று உரைக்க. ‘அப்பற்றைப் பற்றுக்’ என்பதனோடு ‘ஆராதி ஆதாரம்’ என்பது இயைந்து நிற்பது. ஆராதித்தல் பற்றியதனை விடாது நின்றல். ‘முதல்வன் பாதமே பற்றா நின்றாரைப் பற்றா பாவமே’ என்பது திருஞானசம்பந்தர் திருவாக்கு. ‘பற்றிய பற்றற உள்ளே, பற்றச் சொன்னான் பற்றிப் பார்த்த விடத்தே, பெற்றதை யேதென்று சொல்வேன்’ என்றதுங் காண்க.

‘சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின்’ என்னும் திருவள்ளுவநாயனார் திருவாக்கில் சார்புணர்ந்து என்புழிச் ‘சார்பு’ என்பதும் ‘ஆதாரம்’ என்பதும் ‘பற்று’ என்பதும் மெய்த்துணையாகிய சிவத்தையுணர்த்துவன.

‘சார்புணர்ந்து சார்பு கெட’, ‘பற்றுக் பற்றற்றான்’ என்னும் தேவர் குறளோடு ‘ஆராதி யாதாரம்’ என்பது கருத்தொத்து நிற்கின்றது.

இத்திருப்பாட்டிலே எடுத்தது சிகாராதி பஞ்சாக்கரத்தை. அது முத்திநெறி; அ. தாவது சத்திநிபாதர் நெறி. அந்நெறி லபிப்பது.

அதாவது சித்திக்கப்பெறுவது. உலகநெறி உய்யும் நெறியாயவழிக் கிடைக்கப்பெறுவது என்றவாறு. ஆதாரம் சித்திப்பதற்கு நகராதி பஞ்சாக்கரம் உபகாரம் ஆவது என்க.

‘காத லாகிக் கசிந்துகண் ணீர்மல்கி
ஓது வார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேத நான்கினு மெய்ப்பொரு ளாவது
நாத னாம நமச்சீ வாயவே.’

நன்னெறி சிவாய நம எனப்பெறுதல்.

சிகராதி முத்தி பஞ்சாக்கரமே மீளா நெறி.

*

7. சீவமுதலே யாமாறு சேருமேற் நீரும்
பவம்துநீ யோதும் படி.

[சிவம் முதலே ஆமாறு சேருமேல், பவம்
தீரும், நீ ஓதும்படி இது.]

சிவம் முதலே ஆமாறு சேருமேல் — தலைவனாகிய சிவத்தினது தலைமையே சித்தித்தல் கூடுமாயின், பவம் தீரும் — பிறவி நீங்கும், நீ ஓதும்படி இது — முத்திகாமியாகிய நீ ஐந்தெழுத்தை எண்ணும் முறைமை சிவமுதலே யாமாறே.

சிவ என்னும் இரண்டெழுத்தும் சத்தி பின்னமிலாணையுணர்த்துவன. [சிவ என்பது சிவத்தையும், சிவா என்பது சத்தியையுங் குறிக்குமென்பர் வடநூலார். சிவா சிவசக்தி] சிவ என்னும் இரண்டெழுத்தும் ஆன்மாவின் பரமுத்திநிலையை உணர்த்தும் பெருமையுடையன.

‘சிவ சிவ என்றிடத் தீவினை மாளும்’ என்பது திருமந்திரம். நமச்சிவாய, சிவாயநம என்றாகி அது சிவாய என்றாகி, அதன்மேல் சிவ என நிற்கும் என்பது உய்த்துணர்த்தக்கது. ஆன்மா சத்தி சரீரியாய்ச் சிவத்தை நுகரும் பரமுத்தி நிலையிலே வகரமே சரீரமாகச் சிவத்தை நுகருமன்றோ. ‘சிவாய நம’ என்னும் ஐந்தெழுத்துள் மகரம் ஒளிமுன் இருளாக நகரம் வகரமாக யகரம் வகர சரீரியாக ‘சிவ’ ஐந்தெழுத்தின் முடிந்த நிலையாகும். கொடிக்கவியிலே ‘பேசு

மெழுத்துடனே பேசா எழுத்தினையும்' என்புழிப் பேசு மெழுத்து வகரமெனவும் பேசா வெழுத்து சிகர மெனவுங் கூறுவர்.

ஓதுதல் மனத்தாற் கணித்தல். மந்திரம் நினைப்பவனைக் காப்பது என்றும், அது மூவகையாக உபசரிக்கப்படுமென்றும் கூறுவர். சிவத்தின் தலைமையை யுணர்தல் என்பதனோடு ஓதுதல் என்பதை 'மானசம்', 'உபாஞ்சு', 'வாசகம்' என மூன்று வகையாகச் செபித்தற்குங் கொள்க.

நீ என்றது. போகம் வேண்டி 'நமச்சிவாய' என ஓதும் நிலையைக் கடந்து முத்திகாமியாய் நிற்கும் நீ என்னுங் கருத்துடையது.

சேர்தல் முயற்சியானன்றிப் பக்குவத்தா னெய்துதல். நீ என்பது 'நலம்புரி கொள்கைப் புலம்புரிந்துறையும் செலவு நீ நயந்தனை யாயின்' என்புழி நீ என்பதனோடு ஒப்புநோக்கற்பாலது.

“நானேயோ தவஞ்செய்தேன் சீவாயநம எனப்பெற்றேன்
தேனாய்கின் அமுதமுமாய்த் தித்திக்கும் சிவபெருமான்
தானேவந்து எனதுள்ளம் புகுந்தடியேற்கு அருள்செய்தான்
ஊனாரும் உயிர்வாழ்க்கை ஒறுத்தன்றே வெறுத்திடவே”

என்ற திருவாசகமும்.

‘ஊனக்கண் பாசம் உணராப் பதியை
ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி
உராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாசம் ஒருவத்
தண்ணிறு லாம்பதி விதிஎண்ணு மஞ்செழுத்தே’

என்ற சிவஞானபோதமும் ஈண்டுச் சிந்தனைக்குரியவை.

முத்திகாமி ஓதும் ஐந்தெழுத்துச் 'சிவ'.

*

8. வாசி யருளியவை வாழ்விக்கு மற்றதுவே
யாசி லுருவமுமா மங்கு.

[வாசி அருளி யவை வாழ்விக்கும்
அங்கு ஆசு இல் உருவமுமாம்.]

வா — சிவசத்தியாகிய திருவருள், சி அருளி — சிவமாகிய நாயகனைத் தந்து, ய வை — ஆன்மாவாகிய நாயகியை, வாழ்விக்கும் — வீடு செய்து வாழவைக்கும், அதுவே வாழ்விப்பதாகிய அந்தத் திருவருள்தானே, அங்கு — முத்திநிலையில், ஆசு இல் உருவமும் ஆம் — நிர்மலமான சரீரமும் ஆகும்.

‘ஓதும் சிவாய மலமற்ற உண்மையே’ என்பது திருமந்திரம். ‘சிவாய’ என்னும் பஞ்சாக்கரம் இத்திருப்பாட்டிலே எடுக்கப்பட்ட பொருள். சி அருளி வாழ்விக்கும் பெருமையுடைய திருவருளெழுத்தாகிய வகரம், வகரவாகாரமாய் ‘வா’ என நீட்டி யுச்சரிக்கப்படுவது காண்க. அவ்வாறு ‘சிவாயநம்’ என்று செப்பிப்பதே மரபு.

தலைவனது எழுத்தாகிய சி முதலிலே தலைமையுடைத்தாய் நின்று எடுத்தலோசையால் உச்சரிக்கப்பட வாழ்விப்பதும் ஆசில் உருவமாய் நிற்பதுமாகிய வகரம் நீட்டியுச்சரிக்கப்பட, அதன் கீழே யகரம் நலிதலோசையால் உச்சரிக்கப்பட்டு வகரத்துள் முழுகிவிடுதலை ‘சிவாய’ என்னும் மந்திரத்தை உச்சரித்துக் காண்க. உச்சரிப்பதனோடு பொருள் பொருந்துதலையும் நோக்குக. யகரம் ம ந வை விட்டு வா வின் வழிப்படுத்தலையும் நோக்குக.

‘திருந்குநற் சீயென் றுதறிய கையும்
அருந்தவர் வாவென் றணைத்த மலர்க்கையும்
பொருந்தில் கிமைப்பீலீ யவ்வென்ற பொற்கையும்
திருந்தத்தீ யாகும் திருநிலை மவ்வே’

‘நமவென்னு நாமத்தை நாவில் ஒடுக்கிச்
சிவவென்னு நாமத்தைச் சீந்தையு னேற்றப்
பவமது தீரும் பரிசும தற்றால்
அவமதி தீரும் அறும்பிறப் பன்றோ’

என்னுந் திருமந்திரங்கள் இத் திருப்பாட்டோடு கூட்டியுணரத்தக்கன. நாவிலொடுக்குத லென்பது நலிந்துச்சரித்தலை.

‘ய’ வுக்கு வாழ்வு ‘சிவாய’

*

9. ஆசீனவா நாப்ப ணடையா தருளினால்
வாசியிடை நிற்கை வழக்கு.

[ஆசின் ந வா நாப்பண் அடையாது,
அருளினால் வாசியிடை நிற்கை, வழக்கு]

ஆசின் ந வா நாப்பண் அடையாது — மலம் கிளர்ச்சியினாலே திரோதானமாகிய அருளைப் பற்றுகின்ற போகியாகாமல், அருளினால் வாசியிடை நிற்கை — நின்மலமாகிய அருள்வழியாகிய சிவ நெறியிலே ஒழுகுவது, வழக்கு — உய்யுமாறு வல்லாரது முறைமையாகும்.

‘பந்தம் வீடு தரும் பரமன் கழல்’, ‘போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்’, ‘போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் ஈறா மிணையடிகள்’, ‘சோதியுமாயிரு ளாயினார்க்குத் துன்பமு மாயின்ப மாயினார்க்கு’ என்றிவ்வாறு உயிர்களின் இச்சை வழியே உபகரிப்பது முதல்வனியல்பு. அதனால் அவன் ‘வேண்டுவார் வேண்டுவதே யீவான்’, ‘புறம் புறம் திரிந்த செல்வம்’ எனப்படுவன். ‘நிறுத்துவதோர் குணமிலான்’ அவன். அதனால் உயிர்கள் ‘போகம் வேண்டி வேண்டிலேன் புரந்தராதி யின்பமும் ஏகநின் கழலிணை யலாதி லேனென் எம்பிரான்’ என்ற நெறியிலே ஒழுகி இச்சை இன்னிசையாக மாறினன்றி, உய்தி கூடாவென்ப துணர்த்தினார்.

வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட கருமங்களை விதிப்படி செய்து போக நுகர்தலும் ஈண்டு விலக்கப்பட்டது. ‘போகநுகர்வாரெத் தொழிலும் மேவார்’ என அது பழிக்கப்பட்டமை காண்க. இயற்பகை நாயனார், மனைவியாரை சிவனடியாராய் வத்தவரிடங் கொடுத்தார். முதல்வன் ‘இயற்பகை முனிவா ஓலம்’ என அழைத்தருளினான். சிறுத்தொண்டர், புத்திரரை அரிந்து திருவமுது சமைத்து உய்ந்தார். அப்புத்திரரும் நாயனார் மனைவியாரும் தாதியாரும் உய்ந்தார்கள். சண்டிசர், தாதை தாளற வெறிந்து முதல்வனுக்கு மகனாரான

புகழ் சைவ மெங்குங் கமழ்வது. திருவாசகம் 'தீதில்லை மாணி' என்னும் அன்புவாசகத்தால் சண்டிசர் பெற்ற திருவருளைப்பாடி உருகிப் பெருகுகின்றது. 'வரமுடைத் தக்கன் செய்த மாவேள்வி தீமையாகி நாரினிற் பாலன் செய்த பாதகம் நன்மையாய்த்தே' என்பது சித்தியார்.

பெரியபுராணம் நாயனாரன்பு நிலையை விளக்குகின்றது. இவையெல்லாம் வைதிகத்துக்கு மேலே சென்ற சைவர்களது நிலையென்றிக. ந வா நாப்பண் அடையாது வா சி யிடை நிற்றல் என இரு நிலையிலும் அருளாகிய 'வா' என்பது கூறப்படுகின்றமையும் இரண்டு நெறிகளிலுமுள்ள வேறுபாடும் ஈண்டுச் சிந்திக்கப்பட்டன. இன்னும் திருவாசகத்துள் 'நரகம் புகினும் எள்ளேன் திருவருளாலே யிருக்கப் பெறின்' என்று அருள் நெறி உணர்த்தப்படுதலும், ஆச்சிரமம் நான்கிற்கும் மேலே அத்தியாச்சிரமம் உண்மை கேட்கப்படுதலும் திருக்களிற்றுப்படியாரில் வல்வினை யென்றதும் ஈண்டுக் கூட்டியுணர்த்தற் பாலன.

மற்றோருரை :

[ஆ ஆக இல் ந வ நாப்பண் அடையாது; அருளினால் வா சி யிடை நிற்கை, வழக்கு.

ஆ — பந்த நிலையிற் பசு எனப்படும் ஆன்மா, ஆக இல் — பந்தம் இல்லையாக, ந வ நாப்பண் அடையாது — நகரமாகிய திரோதானத்துக்கும் திருவருளாகிய வகரத்துக்கும் இடையில் நில்லாது, அருளினால் — திருவருள் உபகாரத்தால், வாசியிடை நிற்கை — வகரமாகிய திருவருளுக்கும் சிகரமாகிய சிவத்துக்கும் இடையில் 'வ ய சி' என நிற்றல், வழக்கு — முத்திநெறி.

திருவருள் திருமேனியாய வழி சீவசிவம் நிற்கும் நிலை பேசியவாறு முத்திநிலையில் மகரமாகிய மலம் இல்லையாக நகரமாகிய திரோதானம் வகரமாகிய திருவருளேயாக, யகரமாகிய ஆத்மா திருவருள் மயமாய்ச் சிவத்துவமெய்திச் சிவமேயாம்.

ஆக + இல் + ந + வ + ஆ = ஆசினவா. வ் + ஆ = வா. சிவய சிவ என்பதனை 'வயசி' என்றதென்பர்.

முத்திநெறி சித்தித்தவழி ஐந்தெழுத்து மூன்றெழுத்தாம்.

10. எல்லா வகையு மியம்பு மிவனகன்று
நில்லா வகையை நினைந்து.

[இவன் அகன்று நில்லா வகையை
நினைந்து, எல்லா வகையும் இயம்பும்.]

இவன் அகன்று நில்லா வகையை நினைந்து — ஆன்மா முதல்வனைப் பிரிந்து நில்லாமையே பொருளாக எடுத்துக்கொண்டு, எல்லா வகையும் இயம்பும் — வேண்டப்படுகின்ற உபாயம் அனைத்தையும் ஐந்தெழுத்துச் சொல்லும்.

முதல் வன் சலமிலன். அவனை நண்ணாமை நண்ணுதல்கள் முறையே ஆன்மாவின் குற்றமும் குணமுமே. ஐந்தெழுத்திலே ஆன்மவெழுத்தாகிய யகரம் திருவருளிலேயே கிடக்கும்படி உச்சரிப்பது மரபு. சிவாய நம என்னும் மந்திரத்துள் யகரத்தின் இருபுறத்தும் நிற்பன 'வா' என்னும் சிவசத்தியும் ந என்னும் சத்தியுமேயாதல் காண்க.

**‘அஞ்செழுத்தும் எட்டெழுத்தும் ஆறெழுத்தும் நாலெழுத்தும்
பிஞ்செழுத்தும் மேலைப் பெருவெழுத்தும் — நெஞ்சழுத்திப்
பேசு மெழுத்துடனே பேசா வெழுத்தினையும்
கூசாமற் காட்டக் கொடி’**

என்னும் கொடிக்கவித் திருப்பாட்டு அஞ்செழுத்துப் பலவேறாய் நிறற்றலை யுணர்த்தும். மந்திரம் வல்லார் இருதலை மாணிக்கம் என்று ‘சிவயவசி’ என்னும் அஞ்செழுத்தை அருமையாகப் போற்றுவர். சிவசத்தின் வியாபகத்திலே ஆன்மா முழுவதுமடங்கி அடிமையாகி வாழ்தலை இருதலை மாணிக்கத்தின் ஓசையும் பொருளும் உணர்த்துவன.

போகம் வேண்டுகின்றவர்கள் அதனையும் முதல்வனிடத்திலே பெறுதலால் அப்போகம் நிர்மலமாய்விடும். அவ்வாறு போகம் வேண்டும்வழி நமச்சிவாய என உச்சரிப்பபென்பர். திருமந்திரத்திலே ஊனநடனமாகிய நமவை நலிந்துச் சரித்தலும், ஞானநடனமாகிய சிவவை எடுத்துச்சரித்தலும் ‘நமவென்னு நாமத்தை நாவி லொடுக்கிச், சிவவென்னு நாமத்தைச் சிந்தையு ளேற்ற’ என்று கூறப்படும். அதனால் நமச்சிவாய என்பதும் உச்சரித்தலானும் பொருளானும் இருவகைப்படுதல் அறியப்படுகின்றது.

‘அஞ்செழுத்தா லுள்ள மரனுடைமை கண்டரணை
யஞ்செழுத்தா லர்ச்சித் திதியத்தி — லஞ்செழுத்தாற்
குண்டலியிற் செய்தோமங் கோதண்டஞ் சானிக்கில்
அண்டனாஞ் சேடனா மங்கு.’

‘இந்துவீற் பானுவில் ராகுவைக் கண்டாங்குச்
சீந்தையிற் காணிற் சீவன்கண்ணா — முந்தவே
காட்டாக்கிற் றோன்றிக் கனல்சே ரீரும்பென்ன
ஆட்டானா மோதஞ் செழுத்து.’

என்னும் வெண்பாக்கள் அஞ்செழுத்தின் பொருள்களை யுரைப்பன.

ஒடுக்குதல் - விரித்தல் உறழ்தல் ஓசைகொள்ளுதல்
என்பவைகளினாலே அஞ்செழுத்து மிகப்பல உபாயங்களைத்
தருமென்பது உய்த்துணரப்படுவது.

அதிசூக்தும பஞ்சாக்கரம், சூக்தும பஞ்சாக்கரம், தூல
பஞ்சாக்கரம் எனப் பஞ்சாக்கரம் பலவகைப்படுதல் திருமந்திர
முதலிய அருள்நூல்களிற் சொல்லப்படும்.

‘வேதமுட னாகம புராணம்தி காசமுதல்
வேறுமுள கலைக ளெல்லாம்
மீக்காக அத்துவித துவிதமார்க் கத்தையே
விரீவா எடுத்து ரைக்கும்
ஓதரிய துவிதமே அத்துவித ஞானத்தை
உண்டுபணு ஞான மாகும்
உனகமநு பவம்வசனம் முன்றுக்கு மொவ்வுமீ
துபய வாதிகள் சம்மதம்.’

பந்தநிலை துவித மார்க்கம்; ஆன்மா சிவத்தோ டத்துவிதமா
யிருந்தும் தன்னை வேறாகக் கருதும் நிலை. இந்த நிலையைச்
செம்மைசெய்வது வேதம். வேதநெறி நிற்பவன் வைதிகன். துவைதியாகிய
வைதிகன், ‘எங்கிருந்து இதன் தோற்றம் முதலியன’ எனப்
பிரமசூத்திரத்தில் விசாரஞ் செய்தவாறு, முன்னிலைப்பட்ட
உலகத்தை வேதநெறி நின்று ஆராய்வன். வருணாசிரம தருமம்
வைதிகன் உயிர்நாடி. வைதிக நெறியால் அந்தக்கரணங்கள்
தூய்மையுறும். அவை தூயவாய வழி, ‘எப்பொருள் எத்தன்மைத்
தாயினும்’, ‘எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும்’, ‘அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பது’ ஆகிய நித்தியாநித்திய வத்து விவேகம்

உண்டாம். அ.துண்டாக நித்தியமாகிய மெய்ப்பொருளில் 'இன்னசை' வாய்க்கும். அது வாய்க்கும் அவதரம் சத்திநிபாதம். சத்திநிபாதர் அருள்வழி நிற்போர். அவர் சைவர். சைவர் நிலை முத்திநிலை; அத்துவித மார்க்கம். சைவர்க்கு நூல் அருணாலாகிய ஆகமம். அது சைவநூல் எனவும்படும். வேதாகமத்தின் வழிவந்த நூல்கள் வைதிகமும் சைவமுமா யிருக்கும். சைவம் வைதிகத்தின் வழி வருவது. சைவமானது வைதிக சைவம் எனப்படும். வைதிகத்தின் வழிவராத சைவம் பாசண்டம். சைவத்தில் முற்றாத வைதிகம் அவைதிகம்.

‘வேட்கை விடுநெறி வேதாந்தம்’

‘சைவம் சீவனுடன் சம்பந்த மாவது’

— திருமுலர்.

‘வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளங்க’,

‘வேதப் பயனாம் சைவம்’

— சேக்கிழார்.

‘இராசாங்கத்தில் அமர்ந்தது வைதிகசைவம் அழகிது’

— தாயுமானவர்.

‘பலகலை யாகம வேதம் யாவையினும் கருத்துப்

பதிபு பாசம் தெரித்தல்’

— சீவப்பிரகாசம்.

‘ஓது சமயங்கள் பொருளுணரு நூல்கள்.....

அருமறை யாகமத்தே யடங்கியீடும் அவையிரண்டும்

அரனடிக் கீழடங்கும்’

— சீத்தியார்.

ஐந்தெழுத்து மருணாலும் ஆரணமும் அல்லாதும் ஆக விரிந்து மிகப்பலவாய உபாயங்களினாலே அத்துவித நிலையையே உபகரிக்குமென்பது ‘வேதமுட னர்கமம்’ என்னுஞ் செய்யுள் முதலாக ஈண்டுக் கூறியவாற்றான் உணரப்படும்.

ஐந்தெழுத்து நூல்கள் மூலம் அத்வைத நிலையை விளக்கும்.

*

க0. அணைந்தோர் தன்மை.

[திருவருளைச் சார்ந்த சீவன் முத்தரியல்பு.]

1. ஓங்குணர்வீ னுள்ளடங்கி யுள்ளத்தி னின்பொடுங்கத்
தூங்குவர்மற் றேதுண்டு சொல்.

[ஓங்கு உணர்வினுள் அடங்கி, உள்ளத்தின் இன்பு
ஒடுங்கத், தூங்குவர், மற்றுச் சொல் ஏது உண்டு.]

ஓங்கு உணர்வினுள் அடங்கி — (சிவத்தைச் சார்ந்து சிவமேயான சீவன் முத்தர்கள்) சிவபோதம் மேற்படச் சீவபோதம் கீழ்ப்பட்டுச் சிவபோதத்தினுள்ளே ஒடுங்கி, உள்ளத்தின் இன்பு ஒடுங்க — உள்ளத்துள்ளே பேரின்பமானது அவ்வுள்ளம் போதாதே அவ்வுள்ளம் முழுவதும் தானேயாய் ஒருவாறு ஒடுங்கித் தேங்கி யிழுக்க, தூங்குவர் — அறிதுயிலாகிய யோகநித்திரை செய்வர், மற்றுச் சொல் ஏது உண்டு — அந்த அறிதுயில் நிலை வாக்கிறந்தது.

இனி அவர்பால் வாக்குப் பிறவாது; அந்த நிலையைச் செப்ப வாக்கும் இல்லை யென்பதாம்.

‘ஆனாலு மிதன்பெருமை எவர்க்கார் சொல்வார்
அதுவானால் அதுஆவர் அதுவே சொல்லும்’.

என்பது தாயுமானவர் வாக்கு.

ஓங்குதல் — வியாபித்தல்; இருளை வென்றெழுதல். உணர்வு, உணர்விக்கு முணர்வு. உள்ளடங்குதல் ‘நாமல்ல விந்திரியம் நம் வழியினல்லவழி நாமல்ல நாமு மரனுடைமை’ என்றாங்கு அடங்குதல், ஞான ஒளியே ஒளியா ஒளித்தல். இன்பு இன்பகனம். உள்ளம் — உள்ளம் நிறைந்த இச்சையாகிய அன்பு. இன்பொடுங்குதல் எளிவந்து நிற்பல்; தங்கியருளுதல். தூங்குதல் வேறறியாது இன்பகனத்தை நுகர்ந்து மூன்றாய தன்மை தோன்றாது கிடத்தல். சொல்லின்மை இன்பகனம் இனிதென்றற்கும் இடைபெறாத சிவாநுபவம். தூங்குவார் யாதுஞ் சொல்லார். தூங்குவாரைக் குறித்துப் பலசொற் பிறத்தலுமில்லை;

அவர் உலகரன்மையின். அவர்களிடம் ஒரு வாக்குப் பிறந்தால், அது சீவவாக்காகாது சிவவாக்காகும் என்றவாறு.

சீவபோதம் போன சீவன் முத்தர் பேரின்ப நித்திரையாகிய யோகங் கூடுவர்.

*

2. ஐந்தொழிலுங் காரணர்க ளாந்தொழிலும் போகநுகர் வெந்தொழிலு மேவார் மிக.

[ஐந்தொழிலும், காரணர்கள் ஆம் தொழிலும், போகம் நுகர் வெம் தொழிலும், மிக மேவார்.]

ஐந்தொழிலும் — சந்நிதி மாத்திரையில் நிகழும் பஞ்சகிருத்தியங்களையும், காரணர்கள் ஆம் தொழிலும் — காரணைசுரர்களால் ஆகின்ற தொழில்களையும், போகம் நுகர் வெம் தொழிலும் — உலக போகங்களை நுகர்கின்ற பிறவி வெப்பத்துக்குக் காரணமான பசுக்கள் செய்கின்ற இருவினைகளையும், மிக மேவார் — சீவன் முத்தர்கள் சிறிதும் பொருந்தார்.

‘உயிர்தானும் சிவாநுபனம் ஒன்றினுக்கும் உரித்தே’ (சித்தியார்) என்றவாறு. காரணங்கள் அதிட்டானங்கள்; அயன் மால் உருத்திரன் மகேசன் சதாசிவன் என்றிவர்கள். முத்தான்மா கலப்பினாற் சிவமேயாயினும் பொருட்டன்மையால் வேறாம்.

‘அவனுளமா கில்லான் உளம்அவனா மாட்டாது அவனுளமா யல்லனுமாம் அங்கு’

என்பது சிவஞானபோதம். சீவன்முத்தர் சிவமும் அல்லர்; சிவத்தின் அதிட்டானங்களும் அல்லர்; பசுக்களும் அல்லர்; புணர்ந்தாற் புணருந்தொறும் புதிது புதிதான சிவானந்தாநுபவ சிவபோகங்களை நுகர்ந்து கொண்டிருப்பவர்.

போகநுகர் வெந்தொழி லென்றதனால் சீவன்முத்தரது இச்சை உலகர் போலன்றி சிவத்தை நுகர்வதாயிருக்கு மென்பது காண்க.

சீவன் முத்தர் எவ்வகைத் தொழிலுமின்றிச் சிவபோகம் நுகர்ந்திருப்பார்.

*

3. எல்லா மறியு மறிவுறினு மீங்கிவரொன்
றல்லா தறியா ரற.

[இவர் ஈங்கு எல்லாம் அறியும் அறிவு உறினும், ஒன்று
அல்லாது அற அறியார்.]

இவர் — சீவன்முத்தர், ஈங்கு — சர்வஞ்ஞனாய
சிவத்தைச் சார்ந்த இந்த நிலையில், எல்லாம் அறியும் அறிவு
உறினும் — (சார்ந்ததன் வண்ணம் ஆகின்ற இயல்பால்)
சர்வஞ்ஞனுக்குரிய எல்லாம் அறியும் அறிவு தம்பால் தலைப்பட்ட
போதும், ஒன்று அல்லாது — ஒன்றேயான சிவத்தை யல்லாமல்,
அற அறியார் — சிவத்துக்கு வேறான மற்றொரு பதார்த்தத்தைச்
சிறிதும் அறியார்.

‘பரஞானத் தாற்பரத்தைத் தெரிசித்தோர் பரமே
பார்த்திருப்பர் பதார்த்தங்கள் பாரார்’

— சித்தியார்.

‘யாவையுஞ் சூனியம் சத்தெதிர் ஆதலின்’ ஒளிமுன்
இருள்போலப் பதார்த்தமே இன்மையின், ‘அற அறியார்’ ஆயினார்
என்க. சிவசத்தாகிய பரத்தையே அறிவார் என்றவாறு. அதுவும்
முன்னிலையிலின்றித் தன்னிலையில் அறிவர் என்க. ‘அறிவுறினும்
அறியார்’ என்பதனால், அறியப்படாமை பதார்த்தங்களுக்
கிழுக்காமின்றி, அறியாமை அவர்க்கிழுக்கன்றென்பது தெளிக.

‘ஒன்று’ என்றது சிவத்தை. ‘ஒன்றென்ற தொன்றே காண்
ஒன்றே பதி’ சிவஞானபோதம், ‘ஒருவன் என்னும் ஒருவன் காண்க.’
திருவாசகம். ‘அற’ என்பது ‘மிக’ என்பது போல்வதொரு குறிப்பு
மொழி.

சீவன்முத்தர் சிவஞானிகள் எனப்படுதலின் பொருள் ஈண்டு
விளக்கப்படுவது. சீவன்முத்தர் அறிவிச்சை தொழில்களினாலே
பசுக்களும்ல்லர் பதியுமல்லராய் ஆதிமுத்தராய் ‘தன்னிலைமை’
சார்ந்தவர்களாய் நிறற்றல் இவ்விரண்டு திருப்பாட்டுக்களினும்
உணர்த்தப்படுகிறது.

சீவன் முத்தர் சிவமே யறிவர்.

*

4. புலனடக்கித் தம்முதற்கட் புக்குறுவர் போதார்
தலநடக்கு மாமை தக.

[தலம் நடக்கும் ஆமை தக, தம்முதற்கட் புக்கு,
அடக்கி, உறுவர், புலன் போதார்.]

தலம் நடக்கும் ஆமை தக — தரையிற் செல்லும் ஆமை
தன் ஐந்துறுப்புக்களையும் அடக்க வேண்டியவழி அடக்கிக்கொள்ளுதல்
போல, தம் முதற்கண் புக்கு — சீவன் முத்தர்கள் தம் முதலாகிய
சிவத்துள் அடங்கி, அடக்கி — அவ்வாற்றாற் பொறிகள் புலங்கள்
மேற்செல்லாமல் அடங்க அடக்கி, உறுவர் — சும்மா இருப்பர்,
புலன் போதார் — பிரபஞ்ச விடயங்களில் மீளார்.

தம்முதற்கட் புக்கவழிப் பொறிகள் தாமே யடங்குதலின்,
அடக்கி என்பதற்கு, அடங்க அடக்கி என்று பொருள்
உரைக்கப்பட்டது. புலன் என்பதற்குப் புலங்கள்மேற் செல்லும்
பொறிகள் என்று பொருள் உரைத்துப் பொறிகளை அடங்கச் செய்து,
அவ்வாற்றால் முதற்கட்புக்கு உறுவர் எனச் சொற்கிடக்கை
முறையில் உரைசெய்யினும் அமையும். சும்மா இருத்தல் சிவபோதம்
மேற்படச் சீவபோதம் அடங்கியிருத்தல்.

சீவன் முத்தர் ஆமையாய்ச் சீவ போதத்துக்கு மீளார்.

*

5. அவனையகன் றெங்கின்றா மாங்கவனா மெங்கு
மீவனையொழிந் துண்டாத லில்.

[இன்று, அவனை, அகன்று, எங்கு, ஆம், ஆங்கு
அவனாம் இவனை ஒழிந்து, உண்டாதல் இல்.]

இன்று — பாசம் நீங்கிய முத்திநிலையில், அவனை —
இன்பகன மாயினானை, அகன்று — (மறவியான்) நீங்கி, எங்கு —
எவ்விடம், ஆம் — விடயித்தற்கு உளதாம், ஆங்கு அவனாம்
இவனை ஒழிந்து — சிவமேயான இவனை யன்றி, உண்டாதல்
இல் — பெத்தனாகிய இவன் தோன்றுதல் இல்லை.

இன்று அவனை அகன்று எங்கு ஆம் — பாச நீங்கிய
நிலையிலே உள்ளது ஆகிய சிவம் இன்றி ஆன்மாவுக்கு விடயமாக
எவ்விடம் உளதாம், ஆங்கு அவன் ஆம் — ஆன்ம வியாபகமாகிய

இடத்திலே சிவம் ஆன்மாவே தானாகி நிற்கும், எங்கும் இவனை ஒழிந்து உண்டாதல் இல் — பெத்த முத்தி யெங்கும் ஆன்மா முதல்வன் உடைமை என்னும் தன்னியல்பு கடந்து நிற்பதில்லை.

‘தன்னை யறிவித்துத் தான்றானாச் செய்தானைப்
பின்னை மறத்தல் பீழையலது - முன்னவனே
தானேதா னாச்செய்துந் தைவமென்றுந் தைவமே
மானே தொழுகை வலி.’

— சீவஞானபோதம்.

‘அவனிவ னான தவனரு ளாலல்ல
திவனவ னாகானென் றுந்தீபற
என்று மிவனேயென் றுந்தீபற’

— திருவுந்தியார்.

என்னுந் திருப்பாட்டுக்கள் ஈண்டு நோக்கற்பாலன.

ஆன்மா முத்திநிலையில் சிவத்தையே சார்ந்து எண்குணத்ததாய் நிற்பினும் படைப்பாதித் தொழில்கள் செய்யுந் தலைமை யதற்கின்றென்பதும் இன்பகனமான சிவத்தை நுகர்ந்து பேரானந்தப் பெருவாழ் வெய்தி யிருத்த லொன்றே அதன் தலைமையா மென்பதும் முத்திநிலையினும் முதல்வனுக்கு அது அடிமையே யென்பதும் இத்திருப்பாட்டில் உணர்த்தப்படுதல் காண்க.

மற்றோருரை :

[எங்கும் அவனாம்; எங்கு அவனை அகன்று இன்றாம்;
ஆங்கு, அவனாம் இவனை யொழிந்து, உண்டாதல் இல்.]

எங்கும் அவனாம் — சீவன் முத்தர்க்குப் பார்க்குமிடமெங்கும் பரமேயாம், எங்கு அவனை அகன்று இன்றாம் — எவ்வித பதார்த்தமோ, அவன் எங்கே இருக்கிறான் என்ற வினாவோ, அந்தப் பரம்பொருளை விலகி இரண்டாவதாய் இல்லையாம், ஆங்கு — அவ்வாற்றால், அவனாம் இவனை ஒழிந்து — நான் கெட்டுச் சிவமேயாகும் சீவன் முத்தனைத் தவிரந்து, உண்டாதல் இல் — யாதொருபதார்த்தமும் இரண்டாவதாய் உளதாதல் இல்லையாம்.

துவைத நிலை போய், அத்வைத நிலை எய்திய சீவன் முத்தன், சிவத்தின் வேறாகத் தன்னையே காண்டல் இல்லாதபோது, இரண்டாவதொரு பதார்த்தம் உண்டாதல் யாண்டையதென்றவாறு.

‘ஊன்கெட் டுயிர்கெட்டென் உள்ளமும் போய் நான் கெட்டவா பாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ’ என்பது மாணிக்கவாசகம்.

‘எங்கு’ என்ற வினா, அங்கிங்கெனாத படி எங்கும் பிரகாசமாய் நிறைந்த நிறைவில் அடங்கி அமைதலின், ‘அவனை அகன்று எங்கு இன்றாம்’ என்றார்.

‘அவனாம்’ பின்னுங் கூட்டப்பட்டது. ‘அவனாம்’, ‘இவன்’, தான்.

‘எங்கெழிலென் ஞாயிறு எமக்கென்று குறைவின்றிக் கண்ணுதல் தன் நிறைவதனிறு கலந்து, காயங் கழிந்தக்கால் எங்குமாய்க் கருதரன்போ னிற்பன்.’ — சித்தியார்.

இவன் அவன் ஆக, ‘யாவையுஞ் சூனியம் சத்தெதிர் ஆதலின்’ அவனாம் இவனை யொழிந்து உண்டாதல் இல் என்றார்.

சிவமேயான சீவன்முத்தனுக்கு இரண்டாவ தொன்றில்லை.

✱

6. **உள்ளும் புறம்பு மொருதன்மைக் காட்சியருக் கெள்ளுந் திறமேது மில்.**

[உள்ளும் புறம்பும் ஒரு தன்மைக் காட்சி யருக்கு, எள்ளும் திறம் ஏதும் இல்.]

உள்ளும் புறம்பும் ஒரு தன்மைக் காட்சி யருக்கு — சவிகற்பம் போய் நிருவிகற்பம் எய்தி அறம் புறம் என்ற பேதமின்றி எங்கும் பரமே பார்க்கின்ற ஒரே தன்மைத்தான நவையறு காட்சியினை யுடைய சீவன் முத்தருக்கு, எள்ளும் திறம் ஏதும் இல் — எல்லாம் மேன்மை கொள் சைவநீதியாய்த் தோன்றுதலின், அவரால் இகழ்ந்து தள்ளுந் திறத்தது யாதொன்றும் இல்லை.

சிவரகசிய மறிந்த சீவன்முத்தனான சிவஞானி, உலகர் இரங்குவதற்குத் தானிரங்காது சும்மாவிருப்பன். அவனுக்கு எல்லாம் சிவமயம்; நிகழ்ச்சி அனைத்துஞ் சைவநீதி. மெய்ப்பொருணாயனார் அதிகுரன் செயலை எள்ளவில்லை.

சீவன்முத்தனின் காட்சி துனியில் காட்சி.

*

7. உறுந்தொழிற்குத் தக்க பயனுலகந் தத்தம்
வறுந்தொழிற்கு வாய்மை பயன்.

[உலகம் தத்தம் தொழிற்குத் தக்கபயன் உறும்;
வறுந்தொழிற்குப் பயன் வாய்மை]

உலகம் தத்தம் தொழிற்குத் தக்கபயன் உறும் — உலகத்தவர்கள் பயன் கருதித் தாந்தாஞ் செய்யுந் தொழிலுக்கு ஏற்ற இன்பத் துன்பப் பயன்களை அநுபவிப்பர், வறுந்தொழிற்குப் பயன் வாய்மை — சீவன் முத்தர் பயன்கருதாது செய்யாமற் செய்யுந் தொழிற்குப் பயன் நித்திய சத்தியமான சிவத்தை அநுபவித்தல்.

வறுந்தொழில் தொழிலின்மை; சும்மாவிருத்தல். சீவன் முத்தர்பாற் செயல் நிகழுமாயின், அது செய்யாச் செயல்; சிவச் செயல். அதற்குப் பயன் வாய்மை. வாய்மை சிவசத்து. தன்னிலைமை எனலுமாம். அது திருவள்ளுவ நாயனாரால் பேராவியற்கை எனப்பட்டது. பயன் சிவாநுபவம் உலகம் சொல்லால். 'றிணையாதலால், 'உறும்' என விரவுத்திணை கொண்டு முடிந்தது.

சீவன் முத்தரின் செயல், விளம்ப விளம்பல், பணியப் பணிதல், கருதக் கருதல், உரைக்க உரைத்தல், நணுக நணுகல், இசைய இசைதல், நுகர நுகர்தல், நிணைய நினைதல், புணரப் புணர்தல், தொடரத் தொடர்தல், விரும்ப விரும்பல் என்றிங்ஙனமாதல் 'ஒளிவளர் விளக்கே யுலப்பிலா வொன்றே' என்றற் றொடக்கத்துத் திருவிசைப் பாக்களின் 'விளம்புமா விளம்பே' என்ற இறுதிகளால் உணரப்படும்.

யானென தென்னுஞ் செருக்கற்றமையால் செய்பவன் முதலியன இல்லாத தொழிலாதலின் வறுந்தொழில் என்றார். வறுந்தொழிலாயினும் அழிவில்லாத பயனுடைத் தென்றார், ஏனைய

தொழிற்பயன்கள் அழிவனவாதல் காட்டுதற்கு. வறுந்தொழில் வருத்த மற்ற தொழிலென்பதுங் காண்க.

உலகரது சிறுமையோடு அணைந்தோர் பெருமையை ஒருங்குவைத்துக் காட்டினார், சீடற்கு அணைந்தோர் பெருமை இனிது விளங்குமாறு நோக்கி. வெள்ளிடைமலைபோல உலகர் சிறுமையிலே அணைந்தோர் பெருமை விளங்கும் என்க.

சீவன்முத்தர் சும்மா விருந்து சிவத்தை அநுபவிப்பர்.

*

8. ஏன்றவினை யுடலோ டேகும்டை யேறும்வினை
தோன்றி லருளே சுடும்.

[ஏன்ற வினை, உடலோடு ஏகும், இடை
ஏறும் வினை, தோன்றில், அருளே சுடும்.]

ஏன்ற வினை — எடுத்த பிறப்புக்கென்று முகந்து கொண்ட பிரார்த்த வினை, உடலோடு ஏகும் — பிரார்த்தத்தை அநுபவிக்க எடுத்த உடல்கழியத் தானுங் கழியும், இடை ஏறும் வினை — பிரார்த்தத்தைப் புசிக்குமிடத்து விருப்பு வெறுப்புக்களாகிய முயற்சியால் ஏறுகின்ற ஆகாமிய வினை, தோன்றில் — திருவருள்வழி நிற்குஞ் சீவன் முத்தர்க்கு உளதாகாது, உளதாகுமாயின், அருளே சுடும் — அது அவ்வருளால் நீறு செய்யப்படும்.

சீவன்முத்தர்க்குச் சஞ்சிதம் இல்லையாதல் கூறாராயினார், அது முன்னரே தீட்சையான் நீராக்கப்பட்ட டொழிந்தமையின்.

செய்த வினையாகிய சஞ்சிதம் மயிலினண்டத்திற் பஞ்சவன்னம் போல விருப்பு வெறுப்பு ரூபமாய் நிற்பதென்பதும், ஆகாமியந் தோன்றுதற்குக் காரணமாய் நிற்பது மூலகன்மமென்பதும் விருப்பு வெறுப்பாகிய மலத்தோடு கூடிய இச்சையென்பதும் உய்த்துணர்க.

‘தோன்றில்’ என்றார்; பரமே பார்த்து இன்பத்திலே தூங்குவார்க்குப் பதார்த்தம் புலனாதல் அரிதாகலின். அருள் சுடும் என்றார். அருள் அவரை வசஞ்செய்து பதார்த்தத்தினின்று மீட்டுக் கொள்ளுமாகலானும் ஆண்டு விளைந்த பிழை

‘தேவா! சிறியோம் பிழையைப் பொறுப்பாய் பெரியோனே’ என்றாங்கு சீவன்முத்தர் வேண்ட, முதல்வன் எடுத்துச் சுமக்கு மாதலானும். அருளேயெனத் தேற்றேகாரத்தாற் கூறினார். அருளே தாரகமாதலை உணர்ந்து நிற்பராதலின்.

இனி, இடையேறும் வினை தோன்றில் என்பதற்குப் பெருங்காயமிட்ட கலத்து வாசனைபோல, பழக்கத்தால் சிறிதே ஆகாமியந் தலைகாட்டுமாயின், சீவன்முத்தர் திருவருள்வழி நிறுநலின், அத்திருவருள் அந்தக்கணமே அதனைச் சுட்டுச் சாம்பர் செய்துவிடும் என்றலும் ஒன்று.

சீவன்முத்தருக்கு இனி வினையில்லை.

✱

9. **மும்மை தரும்வினைகள் மூளாவா முதறிவார்க்
கம்மையு மிம்மையே யாம்.**

[முதறிவார்க்கு, மும்மை தரும் வினைகள் மூளாவாம்,
அம்மையும் இம்மையே ஆம்.]

முதறிவார்க்கு — மெய்ஞ்ஞானிகளுக்கு, மும்மை தரும் வினைகள் மூளாவாம் — மூன்றாக வருகின்ற மலத்தின் அழுந்திக்கெடும்படி செய்கின்ற தற்போத வினைகள் தோன்றாதன ஆகும், அம்மையும் இம்மையே ஆம் — அவர்க்கு மாயா தநுவாகிய சரீரம் நீங்கியபின் வாய்ப்பதாகிய பரமுத்தியும் சீவன்முத்தி நிலையிலேயே சித்திக்கும்.

சீவன் முத்தர் பிராரத்த வினைகள் வந்துவந்து தாக்குந்தோறும் ஓங்குணர்வி னுள்ளடங்கி நிற்ப ராதலின் மாயேயங்களைக் காணுகின்ற விபரீத வுணர்வு மேற்பட்டு மெய்யுணர்வு கீழ்ப்பட்டு மலத்துளமுந்துதல் அவர்க்கில்லையென்பதும் உடம்புள்ளதாயினும் அவருணர்வு உடம்புவிட்ட பரமுத்தி நிலையிலேயே நிலைபெறும் என்பதும் காண்க.

வினைகள் என்றார், காலந்தோறும் வெளிப்பட்டுத் தாக்குதலானும் பலவாக வந்து தாக்குதலானும். முதறிவார் என்றார், தாக்கங்களின் ஆதியந்தங்களை முன்னரே அறிந்து நீங்கினாராதலின்.

மூளாமை வறுத்த வித்துப்போல அழிந்துபோதல், 'பிற செய்யா தநுபவிப்பது.'

உடலோ டேகுவதாகிய ஏன்றவினை உடலுள்ள துணையும் மாறாத சிவாநுபவம் மருவி யிருத்தற்கு இடையுறவு செய்யாமை ஈண்டு விளக்கப்பட்டது.

**‘புண்ணிய பாவம் பொருந்துமிக் கான்மியமும்
மன்முதன் மாயைகாண் மாயையுங் — கண்ணிய
அஞ்ஞானங் காட்டுமீவ் வாணவமு மிம்முன்றும்
மெய்ஞ்ஞானிக் காகா விடு.’**

என்னுஞ் சிவஞானபோதச் செய்யுள் காண்க. சிவஞானபோதத்து ‘மெய்ஞ்ஞானிக் காகா விடு’ என்றார் சீடனுக்குபதேசிக்கும் வாய்ப்பாட்டினாலேயே இத்திருப்பாட்டிலே மெய்ஞ்ஞானிகளுக்கு வினைகள் மூளா என்று எடுத்துக்காட்டு முகமாக விடு என்றே கூறினாராயிற்று.

சீவன் முத்தி பர முத்தியே.

✱

10. கள்ளத் தலைவர் துயர்கருதித் தங்கருணை வெள்ளத் தலைவர் மிக.

[கள்ளத் தலைவர் துயர் கருதி, தங்கருணை வெள்ளத்து மிக அலைவர்.]

கள்ளத் தலைவர் துயர் கருதி — களவாகிய அன்பொழுக்கமுடைய தலைவர்களது துயரை மனத்தடைத்து, தங்கருணை வெள்ளத்து மிக அலைவர் — கற்புத் தலைவராகிய அணைந்தோர் தமக்கு உரிமையாய் வாய்த்த கருணை வெள்ளத்திலே பெரிதும் அலைவர்.

களவு பித்தனென்று நாட்டார் சிரிப்பதைப் பொறுக்கமாட்டாமையால் அன்பைக் கரந்தொழுகுதல். கள்ளத் தலைவரது தலைமை ஐம்புல வேடரை வென்ற பெருமை. அன்பை வெளிப்படுத்தலாகாமையா லுண்டாகும் துன்பம் துயர் எனப்பட்டது.

சுந்தரர் திருக்கைலாசத்திலே சுவாமி சந்நிதியிலே புகுந்தபொழுது சுவாமி 'ஊரனே வந்தனை' என்றருளிய பொழுது, 'சுவாமி சேரமான் வெளியே நிற்கின்றார்' என்று சுந்தரர் விண்ணப்பஞ் செய்தார். திருமுருகாற்றுப்படையிலே,

**‘வேறுபல் லுருவீர் குறும்பல் கூளியர்
சாறயர் களத்து வீறுபெறத் தோன்ற
யளியன் றானே முதுவா யீரவலன்
வந்தோன் பெருமநின் வண்புகழ் நயந்தென.’**

எனவரும் பகுதி பழவடியார்கள் புத்தடியானுக்கு அருளுமாறு சுப்பிரமணிய சுவாமியை வேண்டுவதைக் காட்டுகின்றது.

முருகனோடு வள்ளி வருதலைக் கண்ட மறுவில் கற்பின் வாணுதலாகிய தெய்வயானை அம்மை வள்ளியைத் தழுவி 'எனக்கொரு பாங்கி வந்தாள்' என்று புகழ்ந்தமை கந்தபுராணத்துக் கூறப்படும்.

திருக்கோவையாரில் முடிமணியாகி முடிவில் நிற்கும் திருப்பாட்டாகிய காரணி கற்பகத்திலே கற்புத் தலைவியின் முதிர்ந்த அன்புநிலை தலைவன் தனக்கேயன்றிப் பிறரனைவர்க்கும் உரியன் என்று கொண்டாடுதலைக் காண்க.

‘பருகியு மாரேன் விழுங்கியு மொல்ல கில்லேன்’ என்று, புணர்ந்தாற் புணருந்தொறும் புதிதாயெழுகின்ற சிவமென்னும் இன்பகனத்தை அநுபவித் தமையாமையாகிய கருணை வெள்ளத் தலைதல் புகழப்படும்.

இனி, தங்கருணை வெள்ளத் தலைவர் என்பதற்கு, கற்புத் தலைவர் தாம் திருவருள்மயமா யொழிந்தமையின், கள்ளத் தலைவர் துயர்க்கிரங்குதலாகிய கருணைவெள்ளத் தலைவர் என்றும் உரைக்க.

ஆன்ம நாயகரை அணைகின்ற ஆன்மநாயகிகளின் அன்புநிலை இத்திருப்பாட்டின் முடிந்தபொருள்.

மற்றோருரை :

[மிக, தங்கருணை வெள்ளத்து அலைவர்; கள்ளத்து அலைவர் துயர் கருதி அலைவர்.]

மிக — சீவன் முத்தர்கள் சீவபோதங் கீழ்ப்பட்டு அடங்கச் சிவஞானபோதமாகிய திருவருள் வெள்ளம் ஒருகாலைக்கொருகால் மிக்குத் திருவருள் அலை மேர்கரித்தெழுதலினாலே, தங்கருணை வெள்ளத்து அலைவர் — தமக்குத் திருமேனியாயமைந்த அந்தத் திருவருட் சமுத்திர அலைகள் அசையத் தாமும் அசையாதே அசைந்து அறிதுயில் புரிவர்; கள்ளத்து அலைவர் துயர்கருதி அலைவர் — காயம் இட்ட கலம்போல் பழக்க வாசனையால், பிரபஞ்சத்தை நோக்குவதாகிய களவினாலே, பந்தநிலையும் போகாது முத்தநிலையும் மேவாது இடைப்பட்டு ஊசல்படுகின்ற கள்ளத்தலைவர்களாகிய ஆத்மாக்களின், களவு நிலையாகிய துயரத்துக்குத் தாம் சிவமேயாய்த் தமக்குத் திருமேனியாயமைந்த திருவருள் இரங்கத் தாமும் இரங்காமலிரங்கித் திருவருளில் நீந்திக்கொண்டிருப்பர்.

‘யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்’ என்கின்றநிலை பரிபூரணகற்புநிலை. அது களவுநிலை முதிர்ந்தவழி உதிப்பது. ‘கற்பெனப்படுவது களவின் வழித்தே’ என்பது இறையனார் அருளிய அன்பினைந்திணை. தெய்வநாயகியின் நிலை கற்புநிலை; வள்ளிநாயகியின் தொடக்கநிலை களவு நிலை. வள்ளிநாயகி முருகனை அடைந்தபோது, தெய்வநாயகி,

‘ஈங்கொரு தமிழளாகி யிருந்திடு வேனுக் கின்றோர் பாங்கிவந் துற்றவாறு நன்றெனப் பரிவு கூர்ந்தாள்.’ பரிவு கூர்தல், ‘யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்’ என்று கருணை கூர்தல்.

சிவம் இருந்தபடி இருக்கும்; அது விகாரம் அடைவதில்லை. அவ்வாறே திருவருளும் இருந்தபடி யிருக்கும்; அதற்கு இரங்காமலிருக்கமாட்டாமை விகாரமற்ற இயல்பு. சிவம் குணி; திருவருள் குணம். திருவருள் திருமேனியாகச் சிவமேயாய் முத்தான்மா, கள்ளத் தலைவர் துயர்கருதலாவது, திருவருள் இரங்காமலிருக்க மாட்டாமலிரங்கத் தான் அதன்வழிப்பட்டு நின்றல். வழிப்பட்டு நின்றலாவது ஆத்ம முனைப்பின்றி வேகங்கெட்டு நின்றல். அதனால் முத்தான்மாவானது அலைவு அலையா அலை என்று வைத்து உரைக்கப்பட்டது.

இனித் திருவருள் கள்ளத்தலைவர் துயர்கருதற்குச் சீவன் முத்தர்கள் அதிட்டானங்களாயும் அமைதல் உண்மையின், 'கள்ளத் தலைவர் துயர் கருதி அலைவர்' என்றுமாம். அது திருவருளின் செயலை அதிட்டானங்களில் ஏற்றிக் கூறியதாம்.

திருப்பாற் கடலில் திரைகள் எழுந்து அலைக்க, அவ்வலைகளில் அசையாதே அசைந்து அறிதியில் புரியுந் திருமால் போல, சிவமேயாய முத்தான்மா, திருவருள் வெள்ளத்தில் அதன் கருணைகள் என்கின்ற அலைகள் அலைக்க அலைக்க அவ்வலைகளில் அசையாமே அசைந்து, தூங்காமல் தூங்கிக் கிடக்குமென்க.

கள்ளத்து அலைவர் கள்ளத் தலைவருமாம். களவுநிலை சாதாரணமன்று; தலைமைப் பாட்டோடு கூடியதென்றபடி. திருவருள் 'ஓடி மீள்கென ஆடல் பார்த்திருப்பது.' ஆள் + தல் = ஆடல். துயர்கருதலாவது ஆடல் பார்த்திருப்பது. வெள்ளத்து அலைவர், துயர்கருதி அலைவர் என்க.

சிவமேயாய சீவன்முத்தர் திருவருள் வெள்ளத்தில் மூழ்கித் திளைத்துக் கருணையே வடிவமாய்க் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கியிருப்பர்.

*

உமாபதிசிவாசாரியர் திருவடிவாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

உ

சிவமயம்

அருஞ் சொற் பொருள்

(எண்கள் : பக்க எண்கள்)

1. உரைப்பாயிரம் — முகவுரை, முன்னுரை,
மேல் வசனம், முன்
வாசகம்.

சிவம் — கடவுளின்
அறிவுகுதிலை,
மங்கலம், நன்மை.

சிவஞானம் } பதிஞானம், தெய்வ
சிவபோதம் } ஞானம், (— பேரறிவு)
சிவபோதம் — ஆன்ம அறிவு, ஆன்ம
ஞானம், (— சிற்றறிவு)

மேற்கொள்ளல் — தலைப்படுதல்,
வெல்லுதல்.

சிவமயமாதல் — சிவத்தின்
தன்மையாதல், மங்கலமாதல்.
ஒங்கார (— பிரணவ) வடிவாகிய விநாயக
மூர்த்தம் —

“ஒங்கார — பிரணவ வடிவம், ஆதி
அகரம். அது சிசுட்டிக்கு முன்னுள்ள
அவசரத்திலே பிரமத்தின் வேறாகாத
‘சிறீசோதி’யாக உள்ளது. அப்பிரணவம், துலப்
பிரணவம், சுக்குமப் பிரணவம் என்று
இருவகைப்படும். ‘ஹ்ரிம்’ என்பது ஸ்தானமும்,
‘ஓம்’ என்பது சுக்குமமும்.

பிரணவம் பதினாறு உறுப்புக்களாலாயது.
அவ்வுறுப்புகள் ‘மாத்திரை’ எனப்படும்.
அப்பதினாறு மாத்திரைகளும் வருமாறு —

- (1) அ (2) உ (3) ம்
- (4) அர்த்தம் (5) நாதம் (6) விந்து
- (7) கலை (8) கலாதீதை
- (9) சாந்தி (10) சாந்திய தீதை
- (11) உன்மணி (12) மனோன்மணி
- (13) புரி (14) மத்தியமை
- (15) பசியந்தி (16) பரை

அகரம் பிரமாவையும், உகரம்
விஷ்ணுவையும், மகரம் சூத்திரரையும் குறிக்கும்
என்பதும் அகரம் விஷ்ணுவையும், உகரம்
சூத்திரரையும், மகரம் பிரமாவையும் குறிக்கும்
என்பதும் ஆக, சைவ வைஷ்ணவ சமயிகள்.
இப்பிரணவப் பொருளிலே தம்முள்
மாறுபடுவார்கள். அகரம் பிரமத்தைக் குறித்து
நின்றலால், அந்தப் பிரமத்தை விஷ்ணு என்றும்
சிவன் என்றும் தத்தமக்கு இஷ்டமான
பெயர்களால் வழங்கும் இருவர் குறிக்கோளும்
ஒன்றேயாம்.

பிரணவ சொருபத்தை இதவென்று எடுத்து
உரைத்தல் கூடாது என்று சாத்திரங்கள்
எல்லாம் கூறுதலின், உண்மையுயர்ந்த
ஞானிகளுக்கு அதன் பரப்பெல்லாம்
புலனாமென்க. மந்திரங்களுள்ளே பிரணவமே
சிறந்ததும் மோகசூசதனமாய் உள்ளதாமாம்.

முண்டகோப நிஷத்தில் இப்பிரணவமாகிய
வோங்காரத்தைக் குறித்துச் சொல்லப்பட ஒரு
வாக்கியம் வருமாறு:—

“ஓம்” என்பது, வில்வ. ஆன்மாவே,
பாணம். பிரமமே, குறி. இடையறாத்
தியானத்தினாலேயே குறியை எய்தல் கூடும்.
குறியில் புதைந்த பாணம் போல ஆன்மா
பிரமத்தில் புதையக்கடவது. “பிரணவம்”
என்பதன் பொருள் அழியாதது. கழிந்ததும்
நிகழ்வதும் வருவதமாகிய முக்கூற்றைப்
பிரபஞ்சமெல்லாம் ஓமெனும் பொருளே. அகரம்
ஜாக்கிரவுலகமாய் யாவரும் வசிக்கிடமாக
உள்ளது. இதனை உணர்பவன் இஷ்ட
போகத்தை அடைகிறான். உகரம் சொப்பனமாய்
பிரகாசமாகவுள்ளது. மகரம் சுஷு ஜீப்தியாய்
முடிவிடமாக உள்ளது.

* — நா.க. — த.அ

முகஞ்செய்தல் — முன்னாதல், பலித்தல், வாய்த்தல், தோன்றல், தோக்குதல்.

முதன்னிலை — முதலில் நிற்பது, தலைவாயில்

‘தாள்’ — திருவருள்.

தலைப்படுதல் — வழிநிற்பதல், ஒன்றாகுதல் (மேலும், ‘தாள்’ — தலைப்படுதலில் = தா(ள்+த)லை = தா(ட)லை = ‘ள்+த = ட’ ஆக, முத்தியில் ஒன்று கூடுதலால், அத்துவிதமாகலுமாம்)

2. களிப்பு — எழுச்சி, சக்துதல், ஒலிக்கை, பொலிவு

பாலரை — பிள்ளைகளை

மேலவர் — பெரியோர், அறிஞர், புலவர், வானோர்.

பொத்துப்படுதல் — புரைபடுதல், தீமைப்படுதல், இழைத்தல், தவறுதல், மறைக்கப்படுதல், மூடப்படுதல்.

“ஆற்றின்.....படும்” — முடியும் உபாயத்தால் காரியத்தை முயலாத முயற்சி, துணைவர் பலர் நின்று தீமை வராமல் காப்பாற்றினாலும் தீமையைத் தரும்.

தீதொரிஇ — (தீது+ஒரிஇ) — தீமைகள் நீக்கி.

“சென்ற...தறிவு” — “மனத்தை, அதன் போக்கில் செல்லவிடாது, தீமையை நீக்கி, நன்மைப் பகுதியிலே செலுத்தவது அறிவு.”

3. ‘வானிற்....காண்க’ — இது, “திருவண்ப்பகுதியில்” சிவபெருமானது தூலக் கீக்குமங்களுள், உள்னும் புறமுமாய் (அகரம்போல) கலந்து நிற்கும் நிலைமையை வியந்து உரைப்பது.

வான் — அகாயம். கால் — காற்று.

ஊக்கம் — கிளர்ச்சியாய்க் கலந்துநிற்கல்.

அனைத்தனைத்து — எல்லாவற்றுக்கும் எல்லாம். அடைந்தோன் — சேர்ந்தோன்.

* அவ்வயின் — அவ்விடம்.

* நா. கதிரவேற்பின்னையின் தமிழ் மொழி அகராதி

‘காண்க’ — அறாய்ந்து அறிந்து கொள்க. (‘க’ — வியங்கோள் விகுதி)

மேலே குறிப்பிட்ட செய்யுள் பகுதியில், இடையில் நின்ற “காண்க” என்னும் சொல், “இடைநிலை மொழியே ஏனை ஈடித்தம் நடந்து பொருள் நண்ணுதல் தாய்சை” (—சூத்.416)ப் ‘பொருள்கோள்’ என்னும் விதியின்படி, முன்னிடத்தில் நிற்கும், “....வைத்தோன் காண்க” ; “...கண்டோன் காண்க” ; “....அடைந்தோன் காண்க” என, கூட்டிச் சேர்க்கப்பட்டது.

(தாய்சை என்பதற்கு ஊஞ்சல் போல், இடைநின்ற இடமருங்கும் செல்லுங் சொல் என்பது பொருள்) [தாம்பு — ஊஞ்சல். இசை — சொல்]

“ஒன்றென்ற தொன்றே....” — ஒன்றென்ற தொன்றே காண் ஒன்றே பதிசுவாம். ஒன்றென்ற நீ பாசத் தோடுளை காண் — ஒன்றின்றால்

* “அக்கரங்கள் இன்றாம் ; அகரவயிர் இன்றேல், இக்கிரமத் தென்னும்” இருக்கு.

(கொண்டு கூட்டு:— ‘அகர உயிர் இன்றேல், அக்கரங்கள் இன்று அறம். இக்கிரமத்து ஒன்று இன்று என்னும்.)

இதன் விளக்கம்:— அக்கரமாவது பரசீர்த்தினின்று சுத்தமாயா விருத்தியாய்த் தோன்றும் நாதத்தின் விருத்தியாய் உந்தியில் நின்று எழும் உதானன் என்னும் காற்றானது எழுப்ப எழுந்து கண்டத்தைப் பொருந்தி முயற்சி வீகாரமின்றி இயல்பாகவே செவிக்குக் கேட்கப்படும் ஒலி வடிவினது. அவ்வொலியினாலேயே ஏனைய ஒலி வடிவாய் அக்கரங்களுள்ளும் இயங்கும்;

இவ்வொலியின்றேல், ஏனைய அக்கரங்கள்
இயங்கா. இவ்வாறே, பிரமப்பொருள்
இருத்தலினாலேயே எல்லாப் பொருள்களும்
இயங்குகின்றன. இன்றேல், இயங்கா;
பிரமப்பொருள் இன்றேல், ஒரு பொருளும்
இல்லை — என்பதன் பொருள் இவ்வளவையாம்.

4. சர்வம்

சுருவம் } — எல்லாம்
வியாபகம் } — எங்குமிருப்பது
வியாபகர் — எங்குமிருப்பவர்

“உள்ளத் துணர்ச்சியிற் கொள்வனும்
படாஅன்.” — “திருவண்டபகுதி” அடி —
112) — ஆன்மா ஆனது, அனைத்தையும்
கடந்த இறைவனது தன்மையை, தன்
மனத்தினது உணர்வினால் பற்றவும் படாதவன்.

5. பின்னம் — வேறு, வேற்றுமை, பிரிவு,
விகாரம்.

அபின்னம் — வேறுபாடினமை,
சிதைவினமை.

விகாரம் — வேறுபாடு

“சார்புணர்ந்து சார்புகெட்வொழுகின்...” —

“சார்புணர்ந்து சார்புகெட ஒழுகின்
மற்ற அழித்துச்
சார்தரா சார்தரு நோய்”

(திருக்குறள் — 359)

கொண்டு கூட்டு — ‘சார்பு உணர்ந்து
சார்புகெட ஒழுகின், சார்தரும் நோய் அழித்து,
மற்றுச் சார்புதரா.

இதன்பொருள் — “ஒருவன், எல்லாப்
பொருள்களுக்கும் ஆதாரமான செம்பொருளை
உணர்ந்து, இருவகைப் பற்றும் கெட்டுமறவு
ஒழுகினால், அடைவதற்குரிய தன்பங்கள்,
உணர்வு ஒழிக்கங்களை அழித்துச்
சாரமாட்டா.”

இருவகைப் பற்றான நோய்கள் என்பன,
நல்வினை, தீவினைகளாம். நல்வினையும்
பிறத்தற்குரியது ஆதலால், அதையும் நோய்
எனப்பட்டது. எனவே, செம்பொருளான இயமம்
நியமம் முதலான யோகநெறியில் நற்சார்பு
ஒழிக்கங்களையே மேற்கொள்ளப்படுவனவாம்.

6. தந் — உடம்பு, சரீரம்

கரணம் — ஐம்பொறி — மெய், வாய்,
கண், மூக்கு, செவி

புவனம் — உலகம்

போகம் — போக நகர்வுக்கான
பண்டங்கள்

நிர்விகாரி — விகாரியில்லாமை

அந்ததரம் — சித்தாந்தம்

சூனியம் — இன்மை, பாழ்

சராசரம் — இயங்குதிணை, நிலைத்திணைப்
பொருள்கள், உலகம்

அந்தக்கரணங்கள் — உட்கரணங்கள்

7. அடங்க — முழுவதாக, எல்லாமாக.
அடங்கும்படி — எல்லாம் (மாயையுள்)
ஒடுங்கும்படி.

8. சகசம் — இயற்கை, இயல்பு.

ஆகந்தகம் — இடையில் வருவது.

இடையில் வந்து ஏறி வருவது.
பற்றுக்கோடு } ஊன்றுகோல், தஞ்சம்
பற்றுக்கோல் } அடைக்கலம், துணை

9. பிறம்பு — தம்பம், தூண்.

தடத்தம் — ‘அருகு’, — சார்பு பற்றிப்
பொருட்களாதாம் இலக்கணம்.

உரு — உருவம், பருமை, வடிவு,
தோற்றம்.

அரு — உருவமற்றது.

அருவுரு — சகா நிட்களத் திருமேனி.
(அருவுருவ வடிவமாகக் கற்பிக்கப்படுஞ்
சதாசிவமாகிய திருமேனி)

11. ‘ஒளிக்கு மிருளுக்கும் ஒன்றையீடன்
ஒன்று மேலீடன் ஒன்று ஒளிக்கும்’.
— கொடிக்கவி. செய்.1

இதன் பொருள் — ஆணவத்துக்கும்
ஞானத்துக்கும் இடம் ஒன்றே; ஞானம் மேலிட்ட
காலத்தில், ஆணவம் ஒளித்து நிற்கும். ஆணவம்
மேலிட்ட காலத்தில், ஞானம் ஒளித்து நிற்கும்.

வியாபகம் — வியாபித்தல். (உ+ம் -
எரியானது, நீரில் வியாபித்
திருத்தல்)

வியாபிப்பியம் — (உ+ம்) எரி
வியாபித்திருக்கும் நீர் அகிய பொருள். இது,
‘அருத்தா பத்திப்பொருள். அருத்தாபத்திப்பொருள்
என்பது: “பசல் உண்ணானாய்ப் பருத்திருப்பான்
ஒருவன் இரவில் உண்டான்.” என்பதிற்போல
அனுமித்தல். (அனுமித்தல் — அனுமானித்தல்;
காரியத்தால் காரணம் அறிதல்.)

12. சலம் — வெறுப்பு, கோபம், தீச்செயல்,
மாறுபாடு, வஞ்சனை, பட்சபாதம்,
பிடிவாதம்....)

14. விடற்பாலர் — விடுதற்கு ஆணவர்கள்.
“உம்மை முன்னும் பின்னும் வந்த நாள்களோடு
கூட்டப்பட்டது.” — இது, “தாப்பிசைப்
பொருள்களே” என்னும் இலக்கண வகையால்
குறிப்பிட்டிருக்கும் உரையாம்.

15. பந்திக்கப்பாமை — கட்டுப்பாமை.
காமிப்பதில்லை — இச்சித்தலில்லை,
விரும்புதல் இல்லை.
சகலம் — முழுமலம் உள்ள ஆன்மாக்கள்.
விஞ்ஞானகலம் — ஆணவம் மாத்திரம்
உள்ள ஆன்மாக்கள்.
பிரளயாகலம் — ஆணவ, கலம்
மலங்கள் உள்ள ஆன்மாக்கள்.
பெத்தர் — மூவகைப் பாசுபந்தம்
உடையோர்.

17. அவத்தை — வேதனை நிலை.

18. வியஞ்சகமானவன் — அபிநயம், உபசரணை
முதலிய வழிகள் சொண்டும் அறிவால் அணுமன.
அது, விளக்கும் சுருவிகளாவன.

“இருதிரு நாரிவுள திரண்டலா வான்மா.”
— சிவஞானபோதம் 7ஆம் சூத்.

“யானவையும் சுனியும் சந்தித்தி அக்கலில், சந்தே
அறிபாத, அசத்து இலது அறிபாத,
இருதிருன் அறிவு உளது இரண்டலா
ஆன்மா.”

இதன் பொருள் — “ஆன்மா ஆனது இருதிருன்
அறிவுளதொன்று உண்டென்பது பெறப்படுதலால்,
அதுவே, சத்து அதுதல் தன்மையும், அசத்து அதுதல்
தன்மையும் அகிய இரண்டையும் சார்ந்து ‘சதசத்தாய்’
உளது.”

22. இலவோ? } இல்லையா?..... } உள்ளன
இலவா? } இல்லையா?..... }
படிகம் — பளிங்கு.
தாண — நிலை பேறு.

“ஆணவத்தோ டத்துவிதமானபடி
மெய்ஞ்ஞானத்
தாணவினோ டத்துவித மாகுநா
ளெந்நாளோ”

இதன் பொருள் — “ஆன்மா அகிய
நான் ஆணவத்தோடு அத்துவிதமாய்
இருளோடு இருந்தது போல, நான் விரும்பிற்ற
மெய்ஞ்ஞானத்தினது நிலைபேறான அத்துவித
முத்தி பெற்று ஒளியோடு ஆகும் நான்
எந்நாளே?”

அநேகம் — பல.

‘மன்’ ‘கண்’ — ‘சிவனை’ ‘திருவருள்’.

காணாது — (—காணாமல்), சிந்தியாமல்,
அறியாமல், சிந்தித்து அறியாமல்

உமான் — கூகை, கோட்டான்.

23. **அதித்தப் பிரகாசம்** — சூரியப் பிரகாசம்.
(அதித்தன் — சூரியன்)

“அருக்கணை நிற்பினும்

அல்லிடுளேகாணார்க்கு);
இருட்கண்ணை பாசத்தார்க்கீசன்”

— அருட்கண்ணால்
பாசத்தை நீக்கும் பகலாழ்த்தம் தாமரையோல்
நேசத்தில் தன்னுணர்ந்தார் நேர்.

— சிவஞானபோதம் 11அம் சூத்.

இரண்டாம் அதிகாரம்.

உம் — வெண்பா. 70.

(சொ — கூ) — அருக்கன் நேர்நிற்பினும்
காணார்க்கு அல்லிடுளே; (அது போல), ஈசன்
பாசத்தார்க்கு இருட்கண்ணை”.

(இ—ள்) சூரியன் எல்லாருக்கும் ஒப்ப,
நின்றாவும், அது காட்சி உடையவர்கள்
கண்ணுக்கு அன்றி, அ.து இல்லாதவர்கள்
கண்ணுக்கு இரவிலே உள் ளதாகிய
இருளையாகும்; அது போல, முதல்வன் ஆகிய
ஈசன் எவ்விடத்திலும் ஒப்ப நிற்பினும், மலம்
நீக்கிய முத்தர்களுக்கு அன்றி, அ.து
இல்லாதவர்கள் அம்மலத்தின் கண்ணை
யாவர்”.

24. **தோற்றம்** — தெளிவு; நிச்சயம்.

அக்காரம் — கற்கண்டு, சருக்கரை.

தீற்றதல் — ஊட்டுதல்.

தண் — குளிர்ச்சி, அருள்

தண்ணென்று நின்று — குளிர்ச்சியான

அருளாக நின்று,

வாய்பாட்டால் — மரபுச் சொல்லால்,

குறியீட்டினால்.

25. “**விரைய விரையநின் றந்தீய**” —

“இரவு பகலில்லா இன்பவொளி

யூடே

விரவி விரவிநின் றந்தீய

விரைய விரையநின் றந்தீய”

— திருவுந்தியார். செய். 20

(இ—ள்) “இரவு ஆகிய ஆணவமும்,
பகல் ஆகிய மாயையும் இல்லாத இன்ப
வொளியாகிய திருவருளுடனே சீக்கிரத்திலே
கூடி நின்று, உந்தீய”.

26. **சுருதி** — எழுதாமறை, வேதம்.

யுத்தி — அருத்தாபத்தி

(— அநுமானித்தல்), ஆராய்வு, உபாயம்.

அநுபவம் — தானேகண்டு அறியும்
அறிவு; அழுத்தியறிவது; உய்த்த அறிவது;
வாசனையால் தோன்றும் அறிவு.

27. **கீர்ப்பிரமவாதிகள்** — வேதாந்திகள்;
வேதாந்தவாதிகள்.

ஏகம் — ஒன்று

ஏகப்பொருள் — ஒரேபொருள்.

28. **செம்மாக்கும்படி** — இறுமாப்பு

அற்கும்படி.

அஞர் — அறியாமை, வருத்தம், துன்பம்,
நோய்.

மதம் — செருக்கு, வெறி.

“நகை” — அவமதிப்பு, பரிசுத்தல்,
தாழ்த்துதல்.

29. (அன்று) அளவி — (அன்று) கலந்து.

(இன்று) அளவும் — (இன்று)

வரையும்

அநாத் — தோற்றமின்மை.

சத்திநிபாதம் — சத்திபதிதல்

நிட்டை } மனம்வாக்கு, காயம்
நிஷ்டை } — என்பன அசைவில்லாமல்
இருத்தல்.

30. **ஞானதே** — காலத்திலேயே.

கண்புகைத்தல் — கண்பொத்துதல்,
கண்முடிதல்.

கேவலநிலை — ஆன்மா, கருவிகளோடு
கூடாதநிலை
(— தனிமை நிலை)

சகல நிலை — ஆன்மா, கருவிகளோடு
கூடியநிலை.

33. 'பேசாத' — சொல்லாமலே.
(இரகசியமாகவே)

34. 'ஒருதலை' — உறுதி; நிசம்.

36. "மாயா தனுவிளக்கா மற்றுள்ளங்
காணாதேல் ஆயாதாம் ஒன்றை"
அதுவதுவாய் — வீயாத
வன்னிதனைத் தன்னுள் மறைத்
தொன்றாய் காட்டம் போல்
தன்னைமல மன்றணைதல் தான்".

— சிவ.போதம். நான்காம்
சூத்; 2ஆம் அதிகாரம்,
உதாரண வெண். 27.

(கொ.கூ.) "உள்ளம், மாயா தனு
விளக்கு ஆக் காணாதேல், ஒன்றை ஆயாத
ஆறம்.

(இ.ள்) உயிரானது, ஆகந்தக மலம்
எனப்படும் மாயா காரியமாகிய உடம்பு
தனக்குக் 'காட்டம்' ஆகக் கொண்டு
காணாதாயின் ஒரு விடயத்தையும் அறிதல்
இல்லையாம்.

'காட்டம்' — வீறகு

(எனவே, காட்டாய் நின்று விடயங்களை
அறியும் வண்ணம் உயிர்க்கு அறிவை
விளக்குதல் மாயையின் செய்தியாம்.)

37. தெவிட்டுதல் — நிறைதல்.

தெவிட்டாததாய் — நிறைவு இல்லாத
தாய்.

"வேண்டுவார் 'வேண்டுவதே' ஈவன்
கண்டாய்" என்பதில், "வேண்டுவதே"
என்பது, "அவரது தகுதிக்கு ஏற்றதான
பொருளையே" என்ற கருத்தையும்
உடையது!

பாற்று } உரியது
பாலது }

உணரற்பாற்று } உணர்தற்கு உரியது
உணரற்பாலது }

40. "வையம் முழுதும் மலக்கயம் கண்டிடும்
உய்யவந் தானுரை யுந்தீபற"
உண்மை யுணர்ந்தாரென் றந்தீபற".
— திருவுந்தியார். செய். 45.

(உரை) "உய்ய வந்த தேவநாயனார்
செய்த திருவுந்தியார் என்னும் நாலில் உடைய
உண்மையை அறிந்தவர்கள், பிரபஞ்ச
முழுவதையும் அஞ்ஞான சாகரமாகக்
காணப்படுவது".

("மலக்கயம்" — மலம் + கயம்) —
அஞ்ஞான சாகரம், மலம் — பாசஞானம்,
அஞ்ஞானம். கயம் — சாகரம்; கடல்.)

41. பந்தம் — கட்டு, தளை.
செலவு — பயணம், போக்கு.
ஊர்தி — வாகனம், (ஏறப்படுவது)

42. தாரகம் — ஆதாரம், பற்றுக் கோடு.
புரை — உயர்வு
பிரேரகம் — காரியப்படுத்தல்
பிரேரகமாய் திற்றல் —
காரியப்படுத்தலாய்
திற்றல்.
பிரேரிக்கப்படுதல் — காரியப்படுதல்.
உபகரிப்பது — உதவிசெய்வது;
உபகாரம் செய்வது.

44. பிரார்த்தம் — பழவினை.
வெப்பங்கள் — மனத்துயர்வுகள்.

46. நேயம் — அன்பு, இரக்கம்.
பரதந்திரம் — சுதந்திரமின்மை.
பரதந்திரத்தினின்று —
சுதந்திரமின்மைபிணின்று.

அணுகு துணை — நெருங்கிநிற்குந்
துணை; கிட்டும் துணை.

“பழக்கந் தவிரப் பழகுவ தன்றி
உழப்புவ தென்பெண்ணே யுந்தீபற”
ஒருபொரு ளாலேயென் றந்தீபற.”

— திருவுந்தியார்.செய.2.

(உரை) “விடயங்களிலே பழகின பழக்கந் தவிரும் பொருட்டு, ஒப்பற்ற திருவருளினாலே சரியை, கிரியை, யோசங்கங்களிலேயே பழகுவதை விட்டு, அந்த விடயங்களுக்காக முயற்சி பண்ணுவது என்ன புத்தியாய் இருந்தது! நெஞ்சமே!”

“இதில், ஆன்மாவைப் பெண் என்றது, சிவனாகிய தலைவனோடு கூடி இன்பத்தை அடைவியப்பதற்காக யேயாம்”.

47. ஞானவரசாகிய திருவருள் —

ஞான(ம்) + அரசு + ஆகிய திருவருள்.

51. இந்திரிய வயமயங்குதலினாலே —

(இந்திரிய[ம்] + வய[ம்] + மயங்கு தலினாலே) — இந்திரியங்களின் வசமாக — வலிமை கொண்டு மயங்குதலினாலே.

இந்திரியங்கள் — பஞ்சவிந்திரியங்கள்; ஐம்பொறிகள். அவை: கண், காது, தோல், நா, மூக்கு.

வயம் — வசம், வலிமை.

பார்வை — பார்வை மிகுமை.

53. “என்னறிவு.....சொல்”

— திருக்களிற்றுப்படியார்.செய்.3.

(இ—ள்) “என்னுடைய போதம் கழன்று விட்டது. யான் மாத்திரம் நின்று சிவஞானத்தை அறிந்த முறைமை எப்படி என்னில்; என்னறிவு என்கின்ற தன்மை இல்லாதவர்களே கேட்பீராக என்று ஒருவன் சொன்ன முறையே அந்த உபதேசத்தை எனக்குச் சொல்லக்கேள்

என்றொருவன் சொன்னான்; அந்த உபதேசத்தை யான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக”.

“இதனால், குரு பரம்பரை இல்லாமல் சிவஞானம் பிரவேசியாத என்பதும், இந்நூல் குரு பரம்பரை உபதேசத்தைப் பெற்றுப் பாடினது என்பதும் கண்டு கொள்க”.

“தவஞ்செய்தா.....கண்டு”

— சிவஞானபோதம் எட்டாம் சூத்.

முதலதிகாரம். உதாரணம். வெண்.45.

(இ—ள்) “சரியை முதலியவற்றைச் செய்தார்கள், அவ்வத் தவப்பயன்களைப் பயப்பிக்கும் சாலோபம் ஆதிபதங்களை ஒருதலையாக நண்ணி, ஆண்டு உயர்வாகிய இன்பங்களை அநுபவித்து, முன் உடம்பு இறக்குநான், அடுத்த வினை காட்டும் கதி நிமித்தம் பற்றி ஏழுந்த அவர்வினை மீள நில்த்தின் கண் பிறந்து அநுபவித்து நீக்கிக் கோடற் பொருட்டு, மீளத்தவஞ் செய்தற்குரிய உயர்ந்த குலத்தின் கண் வந்து தோன்றித் தவக் குறையான் அவ்விடயப் பற்று முறைய வண்ணம் அறுத்துத் தத்தவ ஞானத்தைத் தலைப்படுவாராதலை, வீட்டு நூல்களைக் கற்றாரது கூழ்ச்சி, அந்நாற் கருத்துணர்ந்து சொல்லும்”.

“சாத்திரத்தை.....செப்பு”

— திருக்களிற்றுப் படியார்.செய்.6.

(இ—ள்) மேகத்தின் வாய்ப்பட்ட தண்ணீரைச் சிறிது குடித்தாலும், தாகம் தணிக்கிறத போல, சமுத்திரத்து நீரைப் பெருகக் குடித்தாலும் தாகம் தணியாது; இதபோல, நல்ல குருவினுடைய சில வார்த்தைகளினாலே உள்ளம் தெளிகின்றது போல வெகு நூல்களைக் கற்றாலும் உள்ளம் தெளியாது. தெளிபுமானால், தெள் எரிய அறிவினுடைய சீடனே, சொல்லுவாயாக”.

“இதனுள், குருவையன்றி, நூல்களைக் கற்கின் பயன் இல்லை என்று கண்டு கொள்க”.

56. தத்துவக் கொத்து — தத்துவத்திரள், தத்துவக் குடும்பம், தத்துவ வர்க்கம்.

தூரியாதீதம் — அந்ந் மாக்கள் மிகத்தாய்மையாய் நிற்கும் நிலை.

தூரியம் — சுத்தநிலை, பரமாத்மமா. (பரிசுத்தவான், சுத்தாத்மமா)

“தூரியம்.....றுந்தீபம்”

- திருவுந்தியார். செய்.32.

(இ-ள்) நின்மல தூரியத்தைக் கடந்த சிவனடியாருக்கு, சாக்கிரமும் (—வீழிப்பும்) மேலான திருவருளாய் நின்றது. இப்படி நின்றவர்களே முற்றத்தாறுந்தவர்கள்.

57. ஆரியன் — குரு; ஆசிரியன்; பேரறிவுடையோன்.

“ஆரியன் தோற்றமுன் அற்றமலங்களை”
— “குருவினது தோற்றத்துக்கு முன் நிலையிலேயே மலங்கள் அழியும்.” (அற்றம் — அழிவு)

58. பிரவாகம் — பெருக்கு, வரவு, பரம்பரை.

அநாதீ — தொடக்கம் இல்லாதது, புராதனமானது.

பிரவாகாநாதியாய் — (பிரவாக (+ம்)+அநாதியாய்) — தொடக்கம் இல்லாத — புராதனமான பெருக்குவரவுப் பரம்பரையாய்.

நிருவிதம்பம் — ஒருமையுணர்ச்சி.

59. பரிக்கிரகம் — பிரிக்கக் கூடியது; ஏற்றுக்கொள்ளுதல்; இணக்கம்.

60. பதி கிருத்தியம் — பதியினுடைய தொழில். கிருத்தியம் — தொழில், கடமை, நடக்கை, சடங்கு, கிரியை முறை.

63. பிரேரித்தல் — காரியப்படுத்தல்; நடத்துதல்.

பிரேரக நெறி — காரியப்படுத்தும் வழி. சவிசுர்பம் — ஜம்பேதம்.

67. “நஞ்செய லுற்றிந்த நாமற்றபின்னாதன் தன்செய றானேயென் றுந்தீபுற தன்னையே தந்தானென் றுந்தீபுற”

— திருவுந்தியார். செய். 6.

(இ-ள்) “நம்முடைய செய்தியுமுற்று, இப்படிச் செய்தியற்றோம் என்கின்ற போதமும் அற்ற பின்னர், நம்முடைய செயலையெல்லாம் கர்த்தன் தன் னுடைய செயலாக ஏற்றுக்கொண்டான். அது மட்டுமோ, இதுவரையும் பெறுதலுனை இப்போது நமக்குத் தந்தான்.”

69. திரோதாயி } பஞ்ச
திரோதம் } கிருத்தியங்களுள்,
திரோதயம் } ஒன்று; மறைவு.
திரோதனசக்தி }

71. ஆகாமியச்சுமை — முற்சன்மத்தில் செய்யப்பட்டு, மறு சன்மத்துக்கு ஏதுவான கன்மத்தின் சுமை.

சஞ்சிதச்சுமை — சென்ற சன்மங்களில் செய்யப்பட்டு, பயன் அனுபவிக்காமல் நின்ற கன்மத்தின் சுமை.

பிராரத்தமாகிய சுமை — கன்மத்தை அனுபவிக்கின்றதான “ஊழ்” வினையின் சுமை.

சீவன் முத்தர் — இம்மையில் முத்தி நிலையடைந்தவர்.

72. சித்த — அறிவுப்பொருள்; ஆன்மா.

73. தம்பம் — தூண்.

படிகம் — பளிங்கு

75. “உள்ள முருகி னுடனாவ ரல்லது தெள்ள வரியரென் றுந்தீபுற சிற்பரச் செல்வரென் றுந்தீபுற”

- திருவுந்தியார். செய்.7.

(இ.ள்) “அன்மாக்கள் சிவனுடனே கூடி நிற்கும் முறைமையை எப்படி எனில் அன்மாக்கள் அக்கினியைச் சேர்ந்து மெழுகு போல உருகிச் சிவனுடனே கூடி நிற்கின்றதல்லாமல், தம் போதத்தால் சிவனை அறிதலின்; அதுவுமின்றி, மோகிய ஞானச் செல்வத்தினை உடையவர்.”

“தாக்கிய தாக்காத நின்றதோர் தற்பரம்

நோக்கிற் குழையு மென்றற் தீபற

நோக்காத நோக்கவென் றந்தீபற”

— திருவந்தியார். செய்.11.

“(இ.ள்) சட சித்தக்கள் எல்லாவற்றிலும் பொருத்தியிருக்கச் செய்தேயும் ஒன்றிலும் தோய்வு அற்று நிற்கிற ஒப்பற்ற மோகன கந்தாவை உன்னுடைய போதத்தால் பார்க்கில் கைகூடான். உன்னுடைய பாவையை விட்டு, அருளினாலே பார்க்கக் கைகூடும்”.

76. அவத்தை — சாக்கிரம் முதலிய உயர்

நிலை உபாதிகள்; - அபத்த, வேதனை

“சாதகம்” — பயிற்சி; காரியசித்தி.

77. நிர்விகாரியாயிருக்க —

வேறாபாடில்லாமல் இருக்க.

“பெண்மை” — “பெண்தன்மை” -

மாட்சிமை

பிறங்கல் — பெருமை; உயர்தல்.

பாலது — உரியது.

பிறங்கற்பாலது — (பிறங்கல் + பாலது)

— பெருமைக்கு உரியது.

78. சர்வம் — எல்லாம்

அபிஷ்டம்

அபிப்டம்

வரதர் — வரத்தைக் கொடுப்பவர்

சர்வாபிஷ்டவரதர் —

[சர்வ(ம்)+அபிஷ்ட(ம்)+வரதர்]

எல்லாவற்றையும் மிகவும் விரும்பிய

வரத்தைக் கொடுப்பவர்.

80. ‘ஓசை’ — இன்ப உணர்வு.

திருத்தி } மன ரம்பியம்
திருப்தி }

பூரணம் — நிறைவு.

“ஓசை, திருத்தியின் பூரணம்” -
இன்பஉணர்வு, மனரம்பியத்தின் நிறைவு.

81. “காகத் திருகண்ணுக்கு).....

.....தன் பங்களே”

— திருக்கோவையார்.செய்.71.

இரும்பொழில் — பெரிய சோலை. தோகை — பெண். தோன்றல் — தலைவன். கண்மணி — கண்ணினை ஒளி. அகம் — உடம்பு, நெஞ்சு, மனம். கண்டனம் — கண்டுசொண்டோடி அறிந்து கொண்டோம். இன்றி — அல்லாமல். ஏகம் — ஒன்று. ஏகத்தொருவன் — (தானே) ஒன்றாய் நிற்கும் ஒருவன். சுலந்தங்கு — சுலந்தாபோல.

இச்செய்யுளினது சிறப்புப் பொருளை,
“பேராசிரியர் — உரை”யிற் கண்டு அறிக.

85. “அன்பும் சிவமும்... அமர்ந்திருப்பாடி.”

— திருமந்திரம், முதல் தந்திரம்.

செய். 257.

(இ.ள்)... இன்பம் அகிய திருவருளும் இன்பமாகிய சிவனும் மணியும் ஒளியும் போல ஒன்றே. அவற்றை இருவேறு பொருள்கள் என்று கூறுவார், மெய்யுணர்வு கைவரப்பெறாதார். மெய்மையான் தோக்கின் அன்பாகிய திருவருளே இன்பாகிய சிவனுக்குத் திருமேனியாகும். அம்முறையால் அன்பே சிவமாகும். இவ்வுண்மையினையும் எவரும் உணர்கிலர். அன்பே சிவம் என்றும் உண்மையினை அருளால் அனைவரும் அறிந்தபின் தாம் இடையறாது திருவடிக்கண் வைக்கும் அன்பாகிய வித்தே சிவமாய் விளைந்து இன்பாய்க் கனிந்து அவ்வன்புடையார்க்கு என்றும் பொன்றாபுடைய நுகர்வாகும். அவ்வுண்மை — ‘சிவமாய் அமர்ந்திருந்தார்’ என்மை இம்முறை மொழியான் உணரலாம்.

86. “ஐம்ப தெழுத்தே..... எழுத்தாமே”

— திருமந்திரம்.

நான்காம் தந்திரம். செய். 944

(இ.ள்) ஓந் காரத்தடன் கூடிய ஐம்பத்தோரெழுத்துக்களால் ஆகியதே பொதுவும் சிறப்புமாகக் கூறப்படும் தொன்மைத்தமிழ் மறையும் முறையும் என்ப. மறையை வேதம் எனவும், முறையை அகமம் எனவும் கூறப். இவ்வெழுத்துக்களாகிய பயண உணர்ந்த பின், இவையனைத்தும் ஒடுங்கி ஐந்தெழுத்தே நின்று நிலவி முதன்மையுறும் என்க.

“ஐம்ப.....தாமே — 51 எழுத்துக்களாலேயே எல்லா வேதங்களும் அகமங்களும் 51 எழுத்துக்களும் அஞ்செழுத்தில் அடங்கின.

87. “வேதநால்.....சித்தாந்தமாகும்.”

— சிவஞானசித்தியார் அபக்கம்.

சுத்திரம் 8. இரண்டாம் அதிகாரம்.

செய். 267

(இ.ள்) “வேதம் சிவாகமம் என நால்கள் இரண்டாம். ஏனைய நால்கள் எல்லாம் இவை இரண்டினின்றும் விரிந்த நால்களாம். வேதாசுமங்களின் முதலாலாயினும், வேதம் பொது நாலும் சிவாகமம் சிறப்பு நாலுமாம். வேதம் உலகருக்கும், சிவாகமம் சத்திநிபாதிக்குமாக அருளப்பட்டன. சிவாகமம் வேதத்தின் கூறாமல் ஒழிந்த பொருளையும் உபநிடதத்துண்மைப் பொருளையும் இனிது விளக்குதலின் சித்தாந்தமாகும். இவ்வாகமங்களுக்கு வேற்பட வேத வேதாந்தப் பொருளைச் சொல்லும் ஏனைய நால்கள் எல்லாம் பூருவபக்க நால்களாம்.

90. “ஓங்காரி.....தானே”

— திருமந்திரம். நான்காம்.

தந்திரம். செய். 1049.

(இ.ள்) “ஓம்” மொழிக்கு உரியவளாகிய ஒப்பில்லாத பெண்பிள்ளை என்றும், நீங்காத மரசுதமாகிய பச்சை நிறத்தினை உடையவள். எழுச்சி உடையவளாய், அருளோன், ஆண்டான்,

அரன், அரி, அயன் என்னும் ஐவர் நிலைகளையும் படைத்த ஐவரையும் தொழிப்டுத்தும் ஆற்றலன். இரீங் காரத்தாளே இனித்திருந்தனள் என்க. இரீங்காரம் மாயையின் வித்தெழுத்தென்ப. தேணெடு மயங்கி வீழும் வண்டொலியை ஒத்திருப்பதும் காண்க. ஆங்காரி — எழுச்சி யுடையவள்.

ஐவர் — சதாசிவன், மகேசன், உருத்திரன், மால். பிரமன், “ரீம்” என்பது, மாயையின் பீச எழுத்து.

“தோத்திரஞ் செய்த..... ஆதிக்கே”

— திருமந்திரம் நான்காம்

தந்திரம். செய். 1044

(இ.ள்) திருமுறைகளை ஒதிப் புகழ்ந்து இரண்டு திருவடிகளையும் பேற வாய்க்கு மாறு ஏத்தி என்றும் வழிபடும் நெறியில் உறைத்து நிற்க. தோட்டியும் சுயிறும் கரும்பு வில்லும் பூர்க்கணையும் உடையவள் அம்மை. ‘சிவ’ மெய்பினின்றும் ‘சிவை’ மெய் தோன்றினையால், அவள் பிள்ளை முறையாகுமாம். நடப்பு ஆற்றலாகிய ஆதித்திருவருளுக்கு என்க. ‘சிவை’ — சத்தி. மெய்— தத்துவம்

94. “காதலாகி.....நமச்சிவாயவே”

— திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி

நாயனார் திருத் தேவாரம் — நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம்.

(இ—ள்) “அன்பு முதிர்ந்து, மனம் நெகிழ்ந்து நீர் நிறைந்து ஓதுகின்றவர்களை, முத்திச் செந்நெறிக்குச் செவத்தவதம் நான்கு ஆகிய வேதங்களுள் ளும் உண்மைப் பொருளாய் இருப்பதும் இறைவனது திருநாம மந்திரமாகிய ‘நமச்சிவாய’ வெண்ணம் திருவைந்தெழுத்துமேயாம்.”

95. “நானேயோ.....வெறுத்திடவே”

— திருவாசகம் — திருவேறாவு

(இ—ள்) திருவடிப் பேற்றினைக்கு முதல் கண் வழுத்துவதாகிய திருவைந்தெழுத்தினையும் சிவ பெருமானே தின் தண்ணளியால் திருப்பெருந்தாளைச்சண் அறிவறுத்தருளினான்; அச்

செந்தமிழ்த் திருமறை ‘சிவயநம்’. அத்திருமறையினை நின்னருளால் அடியேனும் வழத்து வேனாயினேன். அதற்குரிய நற்றவத்தினை நாயடியேன் செய்திலேன்; செய்தனவாகக் காணப்படும் சிலவும் நிந்திருவருள் இயைந்து இயக்கிச் செய்வித்த எளியேன் செய்தேன் ஆயினேன். அதனால் அதுவும் நானேயோ செய்தேன்? (இல்லை என்றபடி) பற்றற்றார்க்கு உற்று பண்பனை! நீ தேனாகவும் இன்னமுதாகிய பாலாகவும், இவ்விரண்டும் கலந்து இனிக்கும் இயம்பல் ஒண்ணா நயனார் கவையாகிய இனிப்பாக இனித்து அருளுகின்றனை; நீ வலிய வந்து எளியேனது உள்ளம் புலந்து அடியேற்கு அருள் செய்தனை, அங்ஙனம் அருள் செய்தமையால்; ஊன் நிறைந்த இவ்வுடலுடன் கூடிவாழும் வாழ்க்கையில் இவ்வுடல் நின் பணிக்கு இடையூறாகத் தோன்றின் ஓறுத்தம்; அத் திருப்பணிக்குப் பொருந்தாத உலகியற் பொருள்கள் உளவேல், அவற்றை வெறுத்தும் வாழமுற வழிகாட்டி அருளினை”.

“ஊனக்கண் பாசம்....ஊந்தெழுத்தே” —

சிவஞான போதம்.

ஒன்பதாம் சூத்திரம்.

(இ—ள்) “குறை உணர்வு ஆகிய பாச அறிவானும் பாச அறிவானும் உணரப்படாத முதல்வனை, அவனது திருவடி ஞானத்தால் தன்னறிவின் கண்ணே ஆராய்ந்து அறிக. அத்திருவடி ஞானத்தான் நிலமுதல் நாதம் ஈறாகிய பாசக் கூட்டம் நின்று, நிலவாத பரந்து திரிதற்கண் அதி வேகமுடைய பேய்த்தேரின் இயல்பிற்றாய்க் கழிவதென்று அறிந்து, நீங்கவே, அப்பதிஞானம் பிறவித் தயராகிய வெப்பத்துக்குக் குளிர்ந்த நிழலாய், வெளிப்பட்டு விளங்கும்; அவ்வாறு பாசத்தை ஒழிவி, ஞானத்தைப் பெற்று சூயசத்தைக் கண்டகாட்சி சலியாமைப் பொருட்டு அப்பொருள் பயக்கும் திருவஞ்செழுத்து அவ்விதிப்படி அறிந்து கணிக்கப்படும்”.

96. “திருந்தவத்..... திருநிலை மவ்வே”

— திருமந்திரம். ஒன்பதாம்

தந்திரம்.செய்.2751.

(இ—ள்) “முன் (2672)

ஓதியவாறு மந்திரங்களை மறைவாக ஓதும் முறை பற்றி எழுத்துக்களின் மாத்திரைகளைக் கூட்டியும் குறைத்தும் வழங்குவர். அம்முறை பற்றி இத் திருப்பாட்டின் கண் சீகரம் சீகாரமாக ஓதப்பட்டது. இவ்வுண்மை, பின் வரும் சித்தியார்த் திருப்பாட்டான் உணரலாம் :

“அவ்வுடன் உவ்வு மவ்வும் மனம் புத்தி
யகங்காரங்கள்

செவ்விப விந்தநாதம் சித்தமோ டுள்ளமாகும்

ஒவ்வெனும் எழுத்தா மைந்தம் உணர்வுத்த

தொடங்குமாறும்

வவ்வமுந் திரையும் போலும் பார்க்கலிப்

பண்புந் தோன்றும்”.

‘பிரணவமாகலின் உள்ளவாறே வெளிப்படக் கூறாத, ஒவ்வெனக் கடைக் குறைத்துக் குறக்கல் விகாரமாக்கிக் கூறினார்’ (சிவஞான முனிவர்).

திருத்திய நல்ல ‘சீ’ கரத்தின் நீட்டலாகிய ‘சீ’ என்னும் எழுத்தினைக் குறிப்பது துடிசேர் வலது பொற்கையாகும். உதரிய திருக்கை இடது கையாகும். இதனை வீசுரம் எனவும் கூறப். இது ‘வ’ கரமாகும். நன்னெறி நான்மையின் நற்றவம் புரிந்த அருந்தவத்தோரை வா வென்று அழைத்து, அணைத்துக் கொண்ட பொருந்து முறையில் இமையா நாட்டம் சேர் முக்கண்ணினானது வலது அஞ்சலிக்கை ‘ய’ கரமாகும். மழுவேந்திய இடது திருக்கை ‘ந’ கரமாகும். திரு என்பது, ஈண்டு நகரத்தின் மேற்று. நிலையாகிய ஊன்றிய வலது திருவடி ‘ம’ கரமாகும் (இவ்வுண்மை “சேர்க்குந் துடி.....” — செய்.33.உண்மை விளக்கம் என்னும் நாலாவும் அறியப்படும்.)

“நமவென்று.....பிறப்பன்றே”

— திருமந்திரம். ஒன்பதாம்
தந்திரம்.செய். 2668.

(இ—ள்) “சிவாயநம்” என்னும் செந்தமிழ்த்
திருமுறையினை ஓதமுறை ஒருபுடை
யொப்பாகச் ‘சிவ’ என்னும் இரண்டு
எழுத்தினையும் சிந்தையின் உள்ளே
அழுத்தமாகப் பதித்தல் வேண்டும். ‘ய’ என்னும்
ஓரெழுத்தினை மிடற்றின் கண் நிறுத்துதல்
வேண்டும். ‘நம்’ என்னும் இரண்டு
எழுத்தினையும் நாவின் கண் அடங்கி
ஒடுங்குமாறு ஒடுக்குதல் வேண்டும். அங்ஙனம்
மூவிடப் பயில்வாய் முறை முறை ஓததல்
ஓத முறையாகும். அங்ஙனம் ஒதிவர
இருவினைப் பாவம் மருவாதகவம்.
இருவினையாவது எஞ்சுவினை ஏறுவினை
என்னும் இரண்டுமேயாம். அம் முறையின்
மெய்ம்மைத் தன்மையும் அதவேயாம்.
அதனால் அறியாமை இருளும் தீரும்.
அறியாமை நீங்கவே, அப்பொழுதே பிறப்பறும்;
பிறப்பறவே, சிறப்புறும்”.

99. “அஞ்செழுத்தும்.....கொடி”.

— கொடிக்கவி.செய்.4.

(இ—ள்) “சிவாயநம்” என்கின்ற
அஞ்செழுத்தும், ‘ஓம் ஆம் ஓளம்
சிவாயநம்’ என்கின்ற எட்டெழுத்தும், ஓம்
நம் நமசிவாய என்கின்ற ஆறெழுத்தும்,
ஓம் சிவாய என்கின்ற நான்கெழுத்தும் ஆக
இப்படி உச்சரிக்கின்ற விதிப்படியே
உச்சரித்து, (மேலே விதிப்படி உச்சரிக்கிற
முறைமையை விட்டுப் .
பஞ்சாட்சரத்தினுடைய சொசுபத்தை அறிந்து,
பிஞ்செழுத்து ஆகிய ‘வ’ காரமாகிய
பராசக்தியையும் மேலால் பெருவெழுத்தாகிய
‘சி’ காரமாகிய சிவத்தையும் தன்னுடைய
இருதயத்திலே வைக்கில், பேசும் எழுத்தாகிய
‘வ’ காரமாகிய சத்தி பேசா எழுத்தாகிய
‘சி’ காரமாகிய சிவத்தை இரண்டறக் கூசாமல்
அழுத்து விக்கக் கொடி கட்டினேன்”.

(கருத்து) “பஞ்சாக்கர முதலாகிய
மந்திரங்களை உச்சரித்து, அதன்பிறகு அந்த
மந்திரத்தினுடைய அட்சர சொசுபத்தை

அறிந்து, சத்தி சிவான் மகமாயிருக்கிற
அட்சரத்தை இருதயத்திலே வைத்தால்,
அந்தச் சத்தி தானே சிவனை இரண்டறக்
கலப்பிப்பெனன்று பஞ்சாட்சரத்தினாலே
மோட்சத்தை அடையும் படிக்குக்
கொடிகட்டினேன்”.

“அஞ்செழுத்தா.....சேடனா மங்கு”

— சிவஞானபோதம். 9ஆம் சூத்.

முன்றாம் அதிகரணம்.

(உ—ம்) வெண்.59.

(இ—ள்) “உயிர் சிவனுக்கு
உடைமையாதலை அஞ்செழுத்தை
உச்சரிக்கும் முறையில் வைத்து நோக்கி; தன்
ஹம்பு அகத்தே இதயம், உந்தி, புருவ நடு
வென்னும் மூன்றனையும் முறையே
பூசைத்தானம் ஓமத்தானம் தியானத் தானமாகக்
கருதிக்கொண்டு ஸுமேய பூசை செய்யும்
முறைப் படி இதய பங்கயத்தில்
அவ்வஞ்செழுத்தால் அமைந்த திருமேனியில்
அம் முதல்வனைக், ‘கொல்லாமை, ஐம்பொறி
அடக்கல், பொறை, அருள், அறிவு, வாய்மை,
தவம், அன்பு என்னும் அட்ட புட்பம் கொண்டு
அம்மஹால் அரிச்சனை செய்து; அத்திரு
மந்திரத்தாலே குண்டலித்தானமான உந்தியில்
ஞானவனலை எழுப்பி அதன் கண்
விந்துத்தானத்து அமிழ்தமாகிய நெய்யைச்
சுழுமுனைநாடி இடைநாடி ஆகிய சுருக்குச்
சுருவங்களா லோமித்து; விந்துத்தானமாகிய
புருவநடுவில் சிகர யகர வகரங்கள் மூன்றாம்
முறையே தற்பதப் பொருளும், தவம் பதப்
பொருளும் அசிபதப் பொருளுமாம் முறைமை
நோக்கி அதனால், சிவோகம் பாவனை
செய்வனாயின்; அப் பாவனைக் கண் அம்
முதல்வன் வினங்கித் தோன்றவன்; அப்
பாவகன் அவனுக்குச் சேடசேடிய பாவத்தால்
அடிமையாவான்”.

100. “இந்துவிற்... ஓத ஐந்தெழுத்தே”

(இ—ள்) அந்தரத்தில் இயங்கும்
நவக்கோள் களுள் ஏனையபோலக்
கூண்ப்படாத இராகு கேதுகளை உபராகத்திற்
சந்திராதித்தர் மாட்டுக் கண்டாற் போல,
முப்பொருள்களுள் யான் இதனை அறிந்தேன்,
அறிகின்றிலேன் என்னும் உணர்விற்கு

வீடியமாகிய பசு பாசங்களோடு ஒப்ப வேறு உணரப்படாத முதல்வனைத் தன் இதய பங்கயத்தின் அஞ்செழுத்தின் முறையின் வைத்துக் காணுமாயின்; கோலை நட்டுக் கயிற்றினால் சுற்றிக் கடையவே காட்டத்தின் நின்று அங்கி தோன்றுவது போல அம் முதல்வன் ஆண்டுத் தோன்றி அறிவுக்கு அறிவாய் விளங்கி நிற்பன்; அப்பொழுது, தானும் ஏரி சேர்ந்த இரும்பு போலத் தனது சுதந்திரத்தை விட்டு அம் முதல்வனுக்கு அடிமையாயும்; அருகலான், அத்திருவஞ்செழுத்தை விதிபடி ஓதவாய் ஆக”.

106. “தன்னை.....வலி”

— சிவஞானபோதம்.

பன்னிரண்டாம் சூத்.

நான்காம்.அதி.

உதாரணம். வெண். 80

(இ—ள்) “தன் உண்மையை அறியமாட்டாது குருடாய்க்கிடந்த உயிர்க்குப் பலவாற்றாறும் அதனைத் தெரிந்துணர்த்தி எத்தனையும் அரியதானாம் வண்ணம் செய்து அளித்த பெரியதோர் உதவியை அதன் பின்னர் மறக்குமாயின், அது இதற்குமுன் அறியாமையால் மறந்த குற்றம் போலத் தீர்த்துண்டையதோர் குற்ற மன்றாக லானும், முதல்வன் அங்ஙனம் தான் தானையாகச் செய்தாலும் இதுசாரும் தனக்குச் சுதந்திரமின்றி முதல்வனது உபகாரத்தை இன்றிபனையாதாய் அடிமையாகிய உயிர் எக்காலத்தும் அவ்வாறு அடிமையேயாய் அருகலானும், தான் தானாய்ச் செய்து அளித்த அப் பெரியோனை வழிபடுதலே அவ்வுயிர்க்கு வலியாவது”.

(இது,

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டாம் உய்வில்லைச்

செய்ந்நன்றி கொன்ற மகந்து”

என்னும் கருத்துக் கொண்டு காட்டப்பட்டது)

“அவனிவ னான.....நந்தீபற”

— திருவந்தியார். செ.40

(இ—ள்) சிவனுடைய கிருபையினாலே யல்லாமல் வேறு ஒன்றினாலும் ஆன்மா சிவனாகான்; அப்படியான காலத்தும், பேரின்பத்தை அனுபவிப்ப தொழிந்து, சிவனுடைய கிருத்தியத்தைப் பண்ணமாட்டான்.

111. “புண்ணிய பாவம்.....காக வீடு”

— சிவஞானபோதம். பன்னிரண்டாம்

சூத். முதலதி கரணம். உதாரணம்.

வெண்.74.

(இ—ள்) “புண்ணிய பாவப் பயனாயும் புண்ணியபாவ காரணமாயும் பொருந்துகின்ற இக் கன்ம மலமும், நிலம் முதல் மோகினி ஈறாகக் காணப்படுகின்ற இம்மாயா மலமும், சுட்டியறிவதாகிய விபரிவுணர்வைப் பயக்கும் இவ்வாணவ மலமும், ஆகிய இம்மலங்கள் மூன்றும், மெய்யுணர்வுடைய உனக்கு ஆகாமையான், அவற்றை விடுத்து ஒழியாயாக.

112. “வேறுபல் வுருவி ....நயந்தென்”

— திரு முருகாற்றுப்படை.

பழமுதிர்ச்சோலை

(அடி.282—285)

[உருவில் — தோற்றத்தில். நுறம்பல்

— குறுகிய பலரான. கூளியர் —

(ஏவலாளரான) பழவடியார்கள். சாறு —

திருவிழா. அயர்களத்து — கொண்டாடுகின்ற

(—நிகழ்கின்ற) இடத்தில். வீறு

பெறுத்தோன்றி— சிறப்பு உண்டாகும்படி

தோன்றி, அளியன் — அன்புள்ளோன்,

அளிக் கத்தக் கவன், முதுவாய் —

அறிவுவாய்ந்தவனாய். இரவலன் —

இரங்கத்தக்கவன் நின்புகழ் — தங்களது

பெருமைத் தன்மை, நயந்து — பாராட்டி,

அன்புற்று, பயன்பட்டு].

(இ—ள்) வேறு வேறான பல

வடிவங்களும், குறுகிய பலரும் ஆன

ஏவலர்கள் என்னும் “பழவடியார்கள்”,

திருவிழா நிகழ்கின்ற இடத்திலே சிறப்பு

உண்டாகும்படி தோன்றி, அன்போடு “நற்கதி”

கொடுக்கத்தக்கவராய் நிற்கும் முருகப்

பெருமானை நோக்கி, “இங்கே வந்திருக்கின்ற

இவன், அறிவுவாய்ந்தவன் அன்புள்ளவன்,

உங்கள் ஈகையால் வினைந்ததைக் கேட்டு

விரும்பி வந்திருக்கின்றான், பத்தடியான்.

அதனால் தங்களது பெருந்தன்மை கொண்டு,

இவன் விரும்புகின்ற நன்மையான

பேரின்பத்தைத் தந்து அருள்வதாக” என்று

விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள்.

உ

இலக்கியகலாநிதி

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

அவர்கள்

எழுதியவை

வெளிவந்தவை :

01. கண்ணகி தோத்திரம்
02. கதிர்காம வேலவன் பவனி வருகின்றான்
03. இலக்கிய வழி (வரதர் வெளியீடு)
04. சைவ நற்சிந்தனைகள்
05. பாரத நவமணிகள்
06. கந்தபுராண கலாசாரம்
07. கந்தபுராண யோதனை
08. சிவராத்திரியிற் சிந்திக்கத் தக்கவைகள்
09. இருவர் யாத்திரிகள்
10. சமயக் கட்டுரைகள்
11. இலக்கியவழி (குருத்தம் பதிப்பு)
12. கம்பராமாயணக் காட்சி (கவிநயக் கட்டுரை)
13. கந்தபுராணம் தகடிகாண்டம் உரை
14. நாவலர்
15. சிந்தனைச் செல்வம்
16. நாவலரும் கோயிலும்
17. சிந்தனைக் களஞ்சியம்
18. கோயில்
19. அழகுநாவலர்
20. கம்பராமாயணக் காட்சிகள்
21. அன்பினைந்தினை
22. அத்வைத சிந்தனை
23. செந்தமிழ்க் களஞ்சியம்
24. பாஷை - இலக்கணம், இலக்கியம் கற்பித்தல்
25. கம்பராமாயணக் காட்சிகள் II
26. கந்தபுராண கலாசாரம் (மறுபதிப்பு)
27. திருவருட்பயன் - உரை

